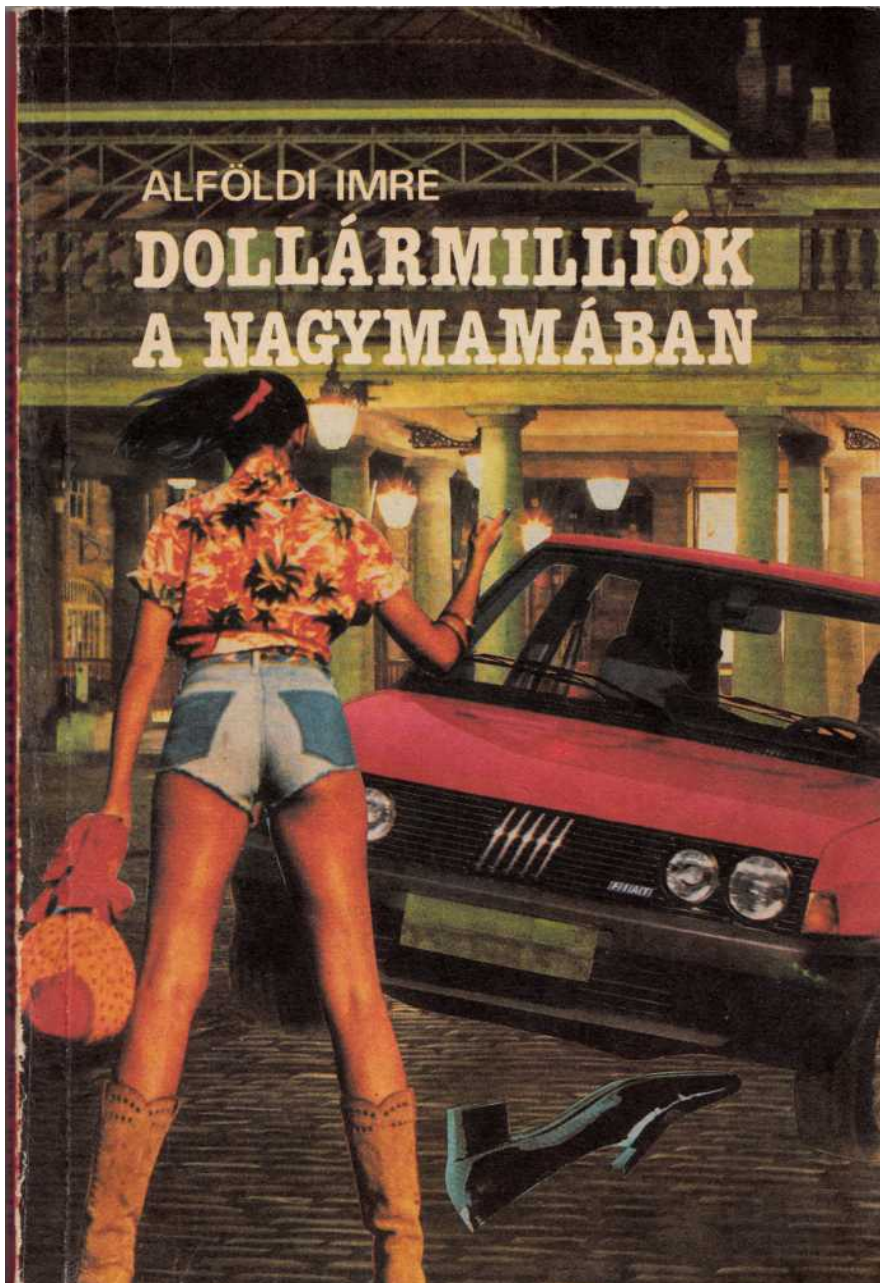


ALFÖLDI IMRE
**DOLLÁRMILLIÓK
A NAGYMAMÁBAN**



Silvia hüppögve a sírástól, de remegve is a félelemtől, engedelmesen kezébe vette a tollat. És írta:

„Drága Aurelióm! Saját kézírásommal jelentkezem! Nincs semmi bajom, élek, egészséges vagyok, ne aggódj! Nem is lesz semmi bajom, ha teljesíted, amit fogságban tartó jóakaróink kérnek Tőled. Kérlek, ne tagadd meg tőlük!

Annak az öregasszonynak a tetemét, akit a Corelli utcai Adriana mozi erkélyén a padozat alatt találtak, úgy, ahogy van, felső- és alsóruháival együtt, adjátok ki az ő emberüknek! Ha megteszed, ezt követőleg huszonnégy órán belül otthon leszek! Jövünk és kettőnk közös boldogsága érdekében kérlek, teljesítsd a kérést! Vitesd a tetemet oda, ahová holnap délelőtt egy névtelen telefonáló mondani fogja. Ezért délelőtt tíz és tizenkettő között tartózkodj otthon, hogy aki felhív, megtaláljon. Csókol: Silvia”

Alföldi Imre

*Dollármilliók
a nagymamában*

*E történet szereplőit az írói képzelet szülte.
Aki mégis magára ismerne valamelyikükben,
az jól teszi, ha sürgősen jelentkezik a
legközelebbi rendőrőrsön.*

A szerző

I.

Egy erkély, több rejtély

RÓMA, AUGUSZTUS 17-ÉN ESTE

I• Későre járt. Róma túl volt az augusztus közepi, háromnapos Ferragosto ünnepén. Csak 15-e volt valójában ünnep, de az előtte s utána való napon sem dolgozott senki. A kerületi rendőrfőnökség ablakai közül már csak azok világítottak, amelyek mögött az esti vagy az éjszakai ügyelet emberei munkálkodtak. Kivétel volt Aurelio Piola főfelügyelő ablaka, amelyikről sose lehetett tudni, hogy ha tompa fényt áraszt is odabenn a szobájában a széles ernyőjű íróasztali lámpa, vajon ott kuksol-e még a főnök az asztalánál, vagy valamilyen bejelentés nyomán sürgősen kiszállt munkatársaival a helyszínre, és csak a nagy sietségben felejtette el leoltani az égőt. Meg elnyomkodni a cigarettáját a hamutartója szélén, amelyik szivarka, ily módon, önmagát füstölte el bánatában, magányában, egészen a filteres szopókáig. Most is, ezen a meleg augusztusi estén, tompa fény jelezte a főfelügyelő ablakából az utcán, kocsijában várakozó feleségének, Silviának, hogy férje *vagy bent van még, vagy már nincs*. Nagyszerű érzés ez a holtbiztos bizonytalanság!

Tíz percig várt Silvia, és bár férje nem szerette, ha sürgetik, úgy gondolta, mégiscsak megkéri a kapunál őrszolgálatot teljesítő rendőrt, szóljon föl neki, hogy ha teheti, jöjjön, mert lekésik a Villa d'Este késő esti, szabadtéri hangversenyét, amelyre Silvia asszony – nehezen ugyan – élete párját a nap folyamán rábeszélte. Boldog volt, hogy sikerült. Hónapok telnek el, hogy nem mennek sehová. Különösen így nyáron, mikor nagy a turistaforgalom, és a jámbor külföldieket, akik Róma szépségét jönnek tízezerrel megcsodálni, ezrével lopják meg, rabolják ki az elszaporodott „kismenők”. Akik csak úgy kitépik az álmélkodva s elővigyázat nélkül sétálgató,

báméskodó turista hölgyek kezéből a retikült, nyakából az aranyláncot, lecibálják arany karperecüket, felkapják a pillanatra letett koffert, s mire az áldozatok föleszmélnek és Európa különféle nyelvén segítségért kiáltanának, a tolvaj már rég elszelelt. Ritkán gyalog, mert úgy könnyen el lehetne kapni őket. Inkább motorbiciklin vagy a járdaszélnél várakozó – legtöbbször lopott, hamis rendszámú –, sebesen elporzó, rozoga kocsikon.

Külföldi kocsit is lopnak eleget. Többet, mint amennyit a rendőrség felkutatni képes. Olasz gyártmányú Fiattal menni Itáliába pedig kész istenkísértés! Azt három percre se lehet őrizetlenül hagyni. Rögvest akad, aki a zárba illő kulcsával beleül, és fapofával elhajt. A legritkábban lehet nyomára akadni.

És szinte hiábavaló is a rendőrségi följelentés. „Ma ez a száztizedik bejelentésünk, signore! – mondja udvariasan a szolgálatos őrmester. – Kiadjuk az adatokat járőreinknek, de semmivel sem biztathatjuk. Már annyi a figyelnivalójuk, hogy azt se tudják, hová tegyék az újabb és újabb figyelőlapokat. Hogy akkor mit lehet tenni? Jobban kell vigyázni magunkra és javainkra!” A bejelentő fanyar grimaszt vág: nem tanácsért jött, hanem segítségért.

Silvia a bejárathoz lépett, s kérte az őrt, szóljon föl telefonon a férjének, hogy itt várja már a ház előtt.

– Szabadna a kedves férje nevét, asszonyom?

– Piola főfelügyelő! – mondotta Silvia, kissé sértődötten, hogy nem ismerik őt. – Maga mióta szolgál itt?

– Három éve, asszonyom.

– Úgy! És nem ismer! Tegye, amit kértem!

– Kérem!

A rendőr tárcsázott.

– Itt a kapuőrség, Torasca őrmester. Piola főfelügyelő urat keresi a felesége.

Az őrmester figyelmesen hallgatta, amit a telefonvonal másik végén mondanak.

– Értettem! – Majd letette a kagylót. – Piola főfelügyelő úr elment a Corelli utcai moziba!

– Moziba? – méltatlankodott elképedve Silvia. – Amikor jól tudja, hogy este fél tízre hangversenyjegyünk van?!

Az őrmester nyugodt hangon válaszolt:

– Mert hogy ott most nagyon bűdös van!

– A hangversenyen?

– Dehogya. A Corelli utcai moziban!

– Na és? Ha mindenüvé elmenne, ahol Rómában bűdös van, akkor évekig nem látnám! Kivel ment el, ha szabad érdeklődnöm?

– Roccata nyomozóval. A munkatársa. De tessék utánuk menni! Látom, kocsival tetszik lenni. Nincs túl messze, itt a Via Nomentana Nuován egy jó darabig előre, aztán a fehér toronyháznál balra, s ott jobbra az egyik kis mellékutca. Ha jól tudom. Mert én nem oda járok moziba, az egy olyan kis zugmozi.

– Jobbra, balra! Zugmozi! Biztosan pornófilmet vetítenek benne!

Az őrmester vigyorgott.

– Ki tudja manapság! De attól még lehetne orgonaillatú is, viszont jelentették, hogy ott valami nagy bűz van.

Silvia legyintett, s miközben a rendőr tisztelgett, bevágta magát a pár lépéssel odább parkoló acélkék Fiatjába, dühösen berántotta a kocsi ajtaját, és kilőtt a Via Nomentana felé.

Nem hordják ki a szemetet. Vagy összerondítják a mocsok népek a vécét. Szivárog a gáz. Rohad a fal a nedvességtől, a penésztől. Annyi mindentől lehet bűdös egy koszos zugmoziban. Minek azért este odarohanni? – dühöngött magában a főfelügyelő felesége, s miközben nyomta a gázpedált, karójára pillantott. – Már csak fél óra a hangverseny kezdetéig. Verdi, Respighi, Beethoven. A Kilencedik! A milánói Scala kórusával! És akkor neki Corelli! De nem a La Folia, nem! Hanem a róla elnevezett utca. Mert hogy bűdös van. Egy fenét veszek én máskor jegyet! Ha netán esténként hazatéved, majd nézzük kiguvadt szemmel azt a rohadt tévét. Több jegy nem lesz, ha most megint nem jön el! Három napja egy szállodai gyilkosság miatt maradt el a színház! Kellott nekem rendőrhöz menni feleségül!

Lassított, erőltette a szemét, hogy lássa a mellékutcák névtábláit, de nem sokra ment az esti homályban. Feltűnt azonban, hogy a

hosszabb idő óta kitartóan mögötte haladó, sötét színű Ford Sierra 1600-as hirtelen megelőzi, és a viszonylag kevés forgalmas utcán elébe vág, majd hirtelen leáll.

Silvia azonnal fékezett, hogy az ütközést elkerülje, és már töprengenie se igen kellett, hogy mi történik. Legfeljebb – mind hevesebben dobogó szívvel – azon, hogy *miért*. Az előtte fékező s őt a továbbhaladásban gátló kocsiból ugyanis három férfi ugrott ki, egy a volánnál maradt. Kinyitották a rémült asszony kocsijának ajtaját (le kellett volna zárni, bár ki tudja, mire megy akkor is a három támadóval?), ketten kiráncigálták a kocsiból, és segítségkérő kiáltása ellenére betuszkolták a sötét kocsi. Azonnal elhajtottak. A harmadik férfi Silvia elhagyott kocsijába ült, nagy sebességgel fordulva más irányba, mint amerre társai Piola főfelügyelő feleségével elrobogtak.

Az időpont kiválasztása és a helyszín is alkalmasnak bizonyult a gyors akció végrehajtására. Alig jártak arra, egy-két kocsi ugyan lassított, de mire vezetője rádöbbsent, hogy emberrablást lát, amelyiknek ezúttal egy estélyi ruhába öltözött, fehér szőrmekabát, elegáns, középkorú, szép fekete hölgy az áldozata, a tettesek és a kocsik már el is húztak a helyszínről.

Egy arra járó gyalogos, aki hallotta a nő sikoltozását, segítőkész buzgalmában följegyezte a sötét Ford Sierra rendszámát. A Fiat 850-esét is szerette volna, de mire föleszmélt, az már messze száguldott. Csak annyit állapított meg, hogy a kis kocsi acélkék színű volt, és egy csinos hölgy vezette, akit aztán erőszakkal kirángattak belőle, és elhurcoltak az ismeretlenek.

A történetek miatt lassító kocsik egyike, egy fekete Cadillac most a járda mellé kanyarodott, s a benne ülő természetes férfi megszólította a jegyzetéseivel veszködő, szemüveges, ötven körüli gyalogost.

– Láttam, hogy mi volt itt?

– *Mindent* láttam, uram! – mondotta a gyalogos izgatottan. – Hát ez borzasztó, mik történnek manapság! De itt van, följegyeztem annak a sötét Fordnak a számát, amellyel elhurcolták a sikoltozó hölgyet! Rögvest fölívom abból a trattoriából a rendőrséget! Szegény asszony! Képzem, mit művelnek vele ezek az erőszakos alakok!

A természetes férfi kiszállt a kocsiból, közelebb lépett, s elkérte a gyalogostól a cédulát.

– Mutassa csak! Maga is azt látta vajon, amit én? Egyformán jegyeztük föl a számot?

A gyalogos buzgón átadta a cédulát, s valamiféle hálát érzett a díjbirkózó külsejű férfi iránt, aki – miként ő – segíteni akar a rendőrségnek. Talán utol is érhetnék a kocsiján még azt a Fordot. A következő pillanatban a természetes férfiú hatalmasat vágott a gyalogos tarkójára. A szerencsétlen orra bukott, szemüvege messze repült, összetört a járda kövezetén. A természetes alak még belerúgott egyet-kettőt az aléltan fekvő férfiba; az egyik hatalmas rúgás az arcát, a másik a mellkasát érte. Mikor látta, egyelőre nem kell attól tartania, hogy a nyöszörgő áldozat segítségért kiáltozik, zsebre gyúrta a papirost, beült a Cadillacjébe, és elhajtott a vastagodó sötétségben.

2. Este háromnegyed kilenckor fordult be Piola főfelügyelő kocsija a Corelli utcába, és reflektorának fényével végigpásztázta az Adriana mozi tájkát. Már messziről látszott a kiáramló emberek csoportja. Hadonásztak, hangoskodtak, szitkozódásukat is hallani lehetett.

– Lassíts csak, Ernesto! – mordult a főfelügyelő Roccata nyomozóra.
– Figyeled? Mennyi ember! Nem lehet ott olyan veszettül nagy bűdösség, ahol ennyien jönnek ki a hétórai előadásról. Valahogy mégiscsak kibírták!

– Nem hiszem, főnök! Egyébként nincs itt hét- meg nyolcórás előadás. Folyamatosan játszanak, kora délutántól este tizenegyig. Kis vacak mozi, kétszáz férőhely. Piff-puff filmek, szexi, pornóféle. Az kell ennek a környéknek.

– Hm! – dűnnyögött a főfelügyelő. – És hogy is mondták? Az erkélyen van az az átkozott bűz? Mondd csak, Ernesto, mit tudunk eddig?

– Azt jelentették, hogy kibírhatatlan a bűdösség. Többen hányingert kapnak. Vetítés közben kiabálnak, hogy mi van itt, pöcegödör vagy

dögtemető. Áztatják a tulajt, mint a záporosó. Az meg csak pislog, széttárja a karját, hogy ő se tudja, mitől van az átható szag.

– És miért nem nézette meg valakivel? Ez nem a mi dolgunk!

– Ez az éppen, főnök! Ma délelőtt végre megnézte. Hivatott valami embert. Az körülszaglászott, próbálta megállapítani, honnan jön a szag. S aztán ott, ahol gyanús volt neki, mert a legerősebben áradt az erkély padlózata alól a bűdösség, feszítővassal és vésővel meglazított egy szálát az ócska, kopott hajódeszkákból. Az erkély padlózata enyhén emelkedik az első sortól az ötödikig... alatta szintúgy táguló üreg.

– Az erkélyen?

– Igen. És ahogy zseblámpával az egyik fölfeszített deszka alá világított, foszlott papírzsákból kilátszó pettyes női ruhát pillantott meg és oszlásnak indult, harisnyás lábakat. Elájult a bűdösségtől. Vagy a látványtól. Utána nem folytatta a munkát, mondván, hogy a többi a rendőrség dolga.

– S mindezt te kitől tudod, Ernesto? A tulaj jelentette?

– Dehogya! A pasi, aki a hullát fölfedezte, ő hívott föl az imént telefonon, talán félórája. Azt mondta, dél óta reszket, szóljon, ne szóljon, fél bejönni, jegyzőkönyvbe mondani, mit tapasztalt, mert a tulaj, mikor megmutatta neki, mi az ábra, megfenyegette: nehogy jelentse a rendőrségnek, mert megjárja. Majd ő elintézi a dolgot.

– Szóval megfenyegette. De mit mondott mégis, hogyan intézi el?

– Mit tudom én! A bejelentő szerint a tulaj attól fél, hogy ha elterjed a hír, bezárhatja ezt a most éppen igen jól tejelő kis zugmozit. Rómában egymás után csuknak be a jobb mozik, és ő nem hülye kockáztatni.

– Ez gyönyörű! És ha tényleg van ott egy tetem, hogy miképpen került oda, ki rejtette oda, nem is érdekli? Na, majd a szeme közé nézünk ennek a mozitulajdonosnak!

Ezalatt kocsijuk lépésben gurult az Adriana mozi elé. Piola főfelügyelő kihajolt a kocsik ablakán, és megszólította az egyik szitkozódó, a moziból dühödten távozó fiatalembert.

– Mondja már, mi történt itt? Csak nincs valami verekedés a moziban? Mi is épp ide készülünk, mondják, hogy jó a film.

A fiatalember széles gesztusokkal hadonászott.

– Jó kis szexfilm, de alig hogy elkezdtek vetíteni, kitört a balhé.

– Balhé? Miért?

– Mert tegnap kiadták a jegyeket az erkélyre is, de most nem engednek fel oda senkit. Hogy ott most takarítanak, vagy mit tudom én, miket hadoválnak összevissza. A földszinten viszont már ülnek minden széken. A pénzt alig akarják visszaadni, csak ha veszekszik velük az ember. Ráadásul az egész teremben olyan átkozott bűz van, én nem tudom, mi rohad itt, de már hetek óta érezni!

– Kösz! Ne mérgeledjön! Nincs értelme!

Piola fölcsavarta az ablakot, a kocsiba szerelt rádiótelefonon beszólt a központba.

– Itt Piola főfelügyelő. Szóljanak haza a feleségemnek, ha még otthon találják, hogy ne jöjjön értem, mert sajnos ma nem érek rá hangversenyre menni. Közbejött ez az ügy. Már úgyis megszokta szegény, mint Mairgret felesége azokban a krimikben. Kösz! Vége!

– Akkor most bemegyünk, főnök? – kérdezte Roccata.

– Persze, hogy be. De itt kellene lennie annak az embernek is, aki a bejelentést tette. Nem adta meg a címét?

– Nem. A nevét se közölte. Hiába kérleltem, azt mondta, hogy fél, és letette a kagylót.

Piola a nyomozóra nézett.

– A fene! És ha átvert bennünket? Na mindegy, ha már itt vagyunk, a te felelősségedre, Ernesto, gyerünk a moziba! Szexfilmet nézni!

3. – Magával nem volt nehéz dolgunk! – mondta elismerően a Silviát elrabló banditák főnöke, akit a többiek csak Giacomónak vagy kicsit „amerikaiasan” Dzsekinek szólítottak. – Azt hittük, hogy a főfelügyelő feleségének a kocsijában akad legalább egy revolver, amit hirtelen előkap, de legalábbis ki akarja kotorni a kesztyűtartóból, és védi magát. De maga, Piola asszony, csak nézett ránk azzal a két, gyönyörű, mélybarna szemével, és tette, amit parancsoltunk. Igazán kellemes munka volt!

Leoldották Silvia szeméről a kötést, szájából kiszedték a kendőt, amellyel elhurcolása után, a robogó kocsiban gátolták meg abban, hogy lásson és sikoltozzék. Silvia ott se ellenkezett. Egyetlenegyszer harapott csak bele egyik támadójának a kezébe, amikor ráébredt, hogy nem képes megakadályozni őt szája kipeckelésében. Hányinger kínozza, a réműlettől is, meg attól is, hogy el nem tudja képzelni, miféle koszos rongyot tömködnek majd a szájába. Erősen összeszorította az állkapcsát, és akkor az, akinek a kezét megharapta, gyöngéden összecsapott az orrát, hogy levegő után kapkodjon és önként nyissa ki a száját. Ez meg is történt. Silvia ekkor látta, hogy csak a saját sálját akarják a szájába gyömöszölni, mely tiszta volt és illatos. Úgy döntött, tovább nem ellenkezik. Az emberrabló, akit a társai Francónak szólítottak – ki tudhatja, az-e a nevük valójában, amiként szólítják egymást? sziszegve tapogatta kézfejét, amelyen ott piroslottak Silvia szép, éles, hegyes kis fogainak nyomai.

– Meg ne egyen már egészen, csinikém! – bizalmaskodott Franco. – Úgy lesz minden, ahogy mi akarjuk! És mennél kevésbé áll ellen, annál jobb magának!

Silvia most, hogy szeméről végre leoldották a fekete kendőt, száját is megszabadították a sáljától, körülpillantott a koszos, vakolatlan téglafalú, ablaktalannak tűnő helyiségben, ahová elrablói tuszkolták. A megtett út hosszából úgy sejtette, nem vihették ki Rómából. Nem kocsikáztak vele túl sokat. A külvárosok rozoga házai egyikének a pincéjében lehet, ezt valószínűnek tartotta. A Villa d'Este kellemes nyár végi koncertjéhez kissé lengén öltözött asszony összerázkódott. Nyirkosan hűvös volt a helyiség, amelyben megszabadították kötelékeitől. De a kis rövid, fehér szörme körgallérjától is, még a kocsiban. Mert azt most sehol sem látta.

– Hol a szörmekeppem? – kérdezte naivan.

Dzseki észrevette, hogy az asszonyt gyötri a hidegrázás. Kiszólt az ajtón:

– Hol az a szörmeacuka, ami a spinkó vállán volt, amikor kiszereztük őt a kocsijából? Nino, hallod?

Rekedt, agyoncigarettázott, lueszes hang válaszolt:

– Hallom. Hol lenne? Riccardónál!

– Hívjad ide!

– Igen, főnök!

Dzseki becsukta az ajtót, be is zárta, nehogy Silvia menekülésre gondoljon. Elszökni innét úgyse tud, csak fölöslegesen csinálna kavarodást és csapna zajt.

– Nyugi, asszonyom! – fordult most hozzá Dzseki. – Rögtön hozzák a hacukáját. Nem fog megfázni! Kap meleg teát is, ha kér, kellemesen fogja tölteni az éjszakát.

A sarokban álló, kétes tisztaságú párnával, lepedővel ellátott, rozsdás vaságyra bökött.

– Ott fog aludni, ha tud! Jó lenne, ha tudna, mert holnap hosszú és izgalmas napunk lesz! Mi itt tisztességesek leszünk magával. Nincs semmi rossz szándékunk. A saját feleségem fog magára vigyázni reggelig. A fiúk, magam is, szépen elkotródunk innét. Persze, csak egy másik zugba. Nagy ez a pince. Sok jó és rossz ember elférhet benne! – vigyorgott.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte Silvia, riadtan.

– Nem lesz bántódása, szavamat adom! Ha ugyan egy rendőrfeleségnek jelent valamit a magamfajta ember szava! Mi nem kényszerítjük magát semmire, ha azt teszi, amit kérünk. Holnap, esetleg, elvisszük innét egy gyönyörű helyre, egy nagy tó partjára, kicsit messze innen. De ott jó lesz magának. Szabadabban mozoghat, szép tájban gyönyörködhet, megadunk mindent, amit kér a kényelme érdekében. Nekünk *a maga férjére* van szükségünk, Piola főfelügyelő úrra!

Silvia felsikoltott.

– Jézusom! Őt is elrabolják? Vagy már meg is tették?

Dzseki röhögött.

– Ugyan, nagysád! Nem estünk a fejünkre! Róma egyik legkiválóbb s épp ezért a questurának is oly drága rendőr-főfelügyelőjét megtámadni! Vásárra vinni a bőrünket! Azért vettük el tőle magát, mert tudjuk, mennyire szereti! A maga épségben való visszatérése, szabadon bocsátása fejében Piola főfelügyelő úr meg fogja tenni, saját akaratából, amit kérünk tőle.

– Gondolja? És mit kének tőle? Mit akarnak végül is? – rémüldözött Silvia, és két tenyerével dörzsölgetve próbálta meztelen vállait melegíteni.

Dzseki megint csak bambán vigyorgott hatalmas fogaival a nőre. Zsebéből lapos üveget húzott elő, belekortyolt. Úgy érezte, ilyenkor nagyon vonzó, megnyerő, bizalmat keltő férfi lehet egy ilyen remegő, szép nő számára. És megnyugtatóan hat a vigyora, röcögő kacarászása.

– Höhö! Azért mindent én se mondhatok el, bár szívesen csevegnék magával, olyan szépek a szemei! A teste is formás! Nem iszik egy kortyot? – Silvia hátralépett, ösztönösen megérezte, hogy Dzsekiből a nőre éhes férfi kezd szólni. – Ebben az estélyi göncben valósággal férfibolondító! Hogy az istenbe jut egy rendőrfelügyelő ilyen szép nőhöz? Tudja, milyen az én feleségem? Na, majd meglátja! Ő fogja őrizni magát ma éjjel! Lesz ugyan nála revolver, de ne féljen, az annyi, mintha itt se volna, föltéve, hogy maga szép nyugodtan viselkedik. Ha éhes, kérjen valami kaját, van pia is, ha kell. Mindjárt hozunk még valami vastag kabátfélét, hogy ne érezze ezt a nyirkos, dohos hűvösséget, ami ezen a rohadt tranzitszálláson van. Tudja, mi a tranzit? Persze, hogy tudja. Hiszen maga iskolázott, tanult nő. Nem úgy, mint az én feleségem, majd meglátja. Buta, mint a legtöbb tyúk! Viszont dzsúdózni remekül tud. Verekedős! A múltkor valaki, akit szintúgy elhoztunk ide tranzitba, mint most magát, éjjel ki akarta játszani az éberségét. Egy fejvel magasabb manusz volt, mint Giulia. Azt hitte, ő lesz az erősebb. De Giulia észrevette, hátulról lefogta, megpörgette, föl a plafonig, aztán le a padlóra. Úgy odanyekkentette, hogy alig tudott lelket lehelni belé az orvosunk. Mert, el ne feledjem, orvosunk is van! Ha valamije fáj, ha rosszul érzi magát vagy lázas, csak szóljon! Jön a mi dokikánk! Remek orvos! A halottakat is életre injekciózza!

Silvia kitört:

– Az élőket meg holtakká, nem?

Dzseki elkomorodott.

– Ez sértő volt! Ne ítéljen látatlanban! A doki úriember. Egy jó nevű klinikán dolgozik. Meg nekünk. Mi is úriemberek vagyunk. Nem gondolja?

Dzseki kinyitotta az ajtót. Dzseki odaszólt:

– Melyikötök?

– Én vagyok, főnök! – mondta a rekedt hang kívülről.

– Megint ez a hülye Nino! Megmondtam, hogy Riccardo jöjjön azzal a szörmével!

Dzseki kinyitotta az ajtót, kinyúlt az ajtónyíláson, és Silvia meglepetésére, elveszettnek hitt fehér szörmegallérját emelte be rajta. Aztán intett Ninónak, hogy mehet.

Újra bezárta az ajtót, és udvariasan ráterítette Silvia meztelen vállára a keppet.

– Itt a holmija, asszonyom! Mi nem veszünk el magától semmit. Ha nem derül ki idejében, hogy ez a szörme izé hiányzik, az a hülye Riccardo eladja, mire felocsúdunk. Még jó, hogy fázik. Sok bajom van Riccardóval, de olyan remekül vezet! Tapasztalta, nem? Csikorogva vette a kanyarokat. Nem akarok túladni rajta. Meg aztán, tudja, nálunk nem is könnyű túladni valakin. Azt előbb szitává kell löni. Mert aki velem dolgozik, az túl sokat tud már ahhoz, hogy csak úgy szélnek ereszthessem. Rá se rántson az egészre! Mindjárt jön Giulia, hoz egy jó vastag, bélelt nagy kabátot. Abban nem fázik majd, akkor se, ha lefekszik aludni. Pokróc, paplan, dunyha, ilyesmi itt nincsen. Majd ott, ahová esetleg holnap megyünk, lesz minden. Külön kis lakosztály, személyzettel – vigyorgott – meglátja, milyen kafa! Sétálhat a kis villa parkjában, gyönyörködhet a tóban, a festői környezetben. Szerintem úgy megszereti ott, még haza se akar menni majd, ha a férje megtette, amit kérünk tőle! Ha nem teszi, akkor meg nincs is értelme hazamennie. *Egyedül* élni végig az életét!

Silvia megrázkódott a rémülettel. Megint verték a vastag fából készült ajtót odakint.

– Melyikötök? – kiáltott Dzseki.

– Én vagyok, Giulia! – válaszolt egy női hang.

Dzseki kinyitotta az ajtót, majd a belépő Giulia mögött újra bezárta. Színpadias mozdulatokkal, széttárt karokkal, nagy gesztusokkal mutatta be Silviának.

– Íme, signora! Ő az, aki önnel tölti az éjszakát. A feleségem, Giulia! Nem nagyon szép, de egészséges, erős és bátor! Giulia, szívem! Ez a hölgy itt Piola főfelügyelő úr felesége. Úrihölgy! Vigyázz a modorodra! Minden kérését teljesítsd! Kivéve, ha el akar menni. Ha szökni próbál. Akkor lelövöd!

– Jó estét! – üdvözölte Giulia Silviát, aki végigmérte a Dzseki feleségeként bemutatott nőt. Olyan volt, mint a pornófilmek korbácsos amazonjai. Férfias, kemény, kegyetlen. Feszés bőrnadrágot viselt, fűzött, hosszú szárú bőrcsizmát, szorosra gombolt bőrkabátot. Bőrövére revolvertáska volt fölszerelve, nyitva és úgy elhelyezve, hogy pillanatok alatt keze ügyében lehessen a fegyver. A 32-es, hétlövetű revolver agya kikandikált a revolvertáskából. Giulia elő is vette a pisztolyt, és minden további nélkül a plafonba lőtt. A dörrenés fokozott rémülettel töltötte el Silviát, arcából kiment a vér. Sápadtan nézte a golyó behatolása helyén keletkezett téglaport és hogy miként hullik alá a pincehelyiség kőpadlózatára a törmelék.

– Nem kell félni, drágám! – mondotta most Giulia, kecsesen lépkedve Silvia előtt s levegőben lóbálva a revolverét. – Csak azt akartam tudatni, hogy nem játékpisztoly, ami nálam van, és elegendő töltény is akad benne.

Visszadugta fegyverét a bőrtokba, és hogy bizalmat keltsen – vagy csak rutinmozdulattal? – be is kattintotta a táska eddig nyitott fedelén a patentot. – Van-e még valami tennivaló, vagy lepihenjen a hölgy? Nino rögtön hozza a kabátot, a forró teát és némi aprósüteményt.

Dzseki mordult:

– Várjunk, Giulia! Ott az az összecsucukható asztal meg az a szék a sarokban. Előkészíthetted és letörölhetted volna, mire jövünk. Jól tudtad, hogy ma éjszakára tranzitvendég érkezik! – Giulia szótlánul a sarokba ment, előszedte, kinyitotta a valaha kerti asztalként s székként szolgált, rozoga bútordarabokat. Leállította őket a helyiség közepére, a plafonról lelógó, girbegurba villanydróton függő, rozsdás foglalatú, gyenge fényű villanykörte alá.

– Itt van! – vágta le a széket az asztal mellé.

– Giulia! – ordított Dzseki. – Most látom, hogy ott, még nem mostad föl a kövezetről a vértócsát! Micsoda dolog ez?

Enyhe ájulás környékezte Silviát. Dzseki finomkodva adott magyarázatot:

– Elnézést, rögtön felmossák a fiúk! – Kiordított az ajtón. – Nino, Riccardo! Vödrot, vizet, felmosórongyot! – Állt az ajtóban, míg hozzák, amit kért, és úgy folytatta: – Tegnap volt ugyanis egy tranzitvendégünk, aki nagyon helytelenül viselkedett, nem volt úriember. Mondanom sem kell, kénytelenek voltunk beleereszteni néhány golyót. Nem szeretjük az ilyesmit, általában az ellenkezést; Az orvul ránk támadókat! Vagy akik törik valamiben a fejüket, hogy ránk hozzák a rendőrséget. Azokat általában kinyírjuk! De önnel semmi bajunk, és végtelenül sajnálom, hogy ilyen dolgokat kell végignéznie!

Nyitotta az ajtót, a Ninónak és Riccardónak nevezett két fickó egy vödör vízzel és hatalmas, koszos felmosóronggyal belépett. Nino teát is hozott és újságpapírba csomagolt teasüteményt. Letérdeltek és serénykedtek, hogy a vérfoltok eltávolításának műveletét mihamarabb elvégezzék.

Silvia elfordult, szédült és sírt. Giulia hozzálépett.

– Ne sírjon, ne féljen! Én vagyok az oka. Elfelejtettem, pedig az uram valóban mondta, hogy mindent tegyünk szépen rendbe! Jöjjön, üljön le az ágya szélére, hiszen remeg a lába, kis aranyos!

Átkarolta Silviát, hogy a vaságy felé vezesse, de ő durván ellökte magától Giuliát, mire az, élére fordított tenyérrel, rácsapott Silvia taszító karjára.

– Nyugi, édesem, míg finomak vagyunk! Szépen leülsz ide, és ott böggj, ha akarsz! De nincs rá semmi okod! Otthon se bánnak olyan szépen veled, mint mi, ha te magad is úgy akarod!

– Hagyjanak békén! – zokogta Silvia, s lerogyott a vaságyra. – Lőjenek le, végezzünk mielőbb, ne színészkedjenek itt nekem! Dzseki lépett hozzá, és mint ahogy régi filmekben vagy a színházban látta a ripacs bonvivánoktól, kedélyeskedő, széles mozdulattal nyúlt Silvia álla alá és emelte föl a nő szép fejét, igazán finoman.

– Mondtam, hogy ne féljen tőlünk! Rögtön elmegyünk, lefeküdni. Nem marad itt, csak Giulia. De előbb még volna egy teendők, asszonyom! Itt egy levélpapír, egy golyóstoll! Odaül szépen az asztal mellé a székre, és saját kis kacsójával levelet ír a tisztelt férjének. Mégpedig azt, amit én diktálok! Jó? Na, legyen már egy kicsit kedvesebb! Drága szépség!... – Silvia vadul ellökte magától a férfi kezét is, amellyel az fölsegíteni próbálta az ágyról.

Dzseki dühbe gurult.

– A kurva! Nem megütött?! Jössz az asztalhoz írni a levelet, te ribanc vagy keresztültapossak rajtad?!

Silvia a hangnem változásától, valamint Dzseki ráncigáló erőszakosságától felugrott. Elszánta magát, hogy védekezik. De nem volt ki ellen. Dzseki megint szélesen elvigyorodott, és legbájosabb arcát öltötte magára.

– Elnézést, kicsit fölment a pumpa! Parancsoljon, ide a székre, így! Helyes! Írja, amit diktálok!

Silvia hüppögve a sírástól, de remegve is a félelemtől, engedelmesen kezébe vette a tollat. És írta:

„Drága Aurelióm! Saját kézírásommal jelentkezem! Nincs semmi bajom, élek, egészséges vagyok, ne aggódj! Nem is lesz semmi bajom, ha teljesíted, amit fogságban tartó jóakaróink kérnek Tőled. Kérlek, ne tagadd meg tőlük!

Annak az öregasszonynak a tetemét, akit a Corelli utcai Adriana mozi erkélyén a padozat alatt találtak, úgy, ahogy van, felső- és alsóruháival együtt, adjátok ki az ő emberüknek!

Ha megteszed, ezt követőleg huszonnégy órán belül otthon leszek! Jövök és kettőnk közös boldogsága érdekében kérlek, teljesítsd a kérést! Vitesd a tetemet oda, ahová holnap délelőtt egy névtelen telefonáló mondani fogja. Ezért délelőtt tíz és tizenkettő között tartózkodj otthon, hogy aki felhív, megtalálja. Csókol: Silvia.”

Mikor készen voltak, Dzseki újra elolvasta a levelet és bólintott.

– Kiváló! Kicsit reszketősek ugyan a betűk, még azt fogja hinni a férje, hogy ijesztgetjük magát! De gondolom, hitelesnek fogadja el, és nem fog sokáig töprengeni a helyes döntésen! Kézcsókom,

nagysád, jó éjt! A levelet máris kézbesítjük, ön pedig aludjon jól. Giulia, észnél légy!

– Faljon valamit! – mutatott Giulia az újságpapírba csomagolt tesüteményre. – Egészen friss! Mármint az újság.

Röhögött a viccén, aztán Silviához lépett, és keze a félelemtől remegő asszony mellére tapadt. Silvia sikoltva felugrott. Giulia elővette a revolverét:

– Levetközni, picinyem! Krisztust se őrizték ingyen!

4. Mikor Piola főfelügyelő és Roccata nyomozó áthaladt a kis mozi szűk előterén, a pénztárban ülő korosabb nő kiszólt; az ablak nyílásán:

– Ne tessék bemenni, kérem! Minden jegy elfogyott mára!

Az előtérben is érződött már valami átható, kellemetlen szag. Az egyik ajtón *Platea*, a másikon *Galleria* felirat feketéltett. (*Földszint és Erkély*). Piola az utóbbihoz lépett, nyitni akarta, de zárva volt.

– Hogy lehet az erkélyre fölmenni? Van másik följárat? – kérdezte a pénztárosnő felé fordulva, majd dörömbölni kezdett az erkélyfeljáró ajtaján.

A nő rémült sikoltással tört elő a pénztárfülke ajtaján.

– Ne tessék zajongani! Ne verje az ajtót! Nem lehet az erkélyre fölmenni, renoválják! Agostino, ott vagy? – kiáltott föl. – Gyere le gyorsan! Föl akar menni két alak!

Lábdobbanások fentről lefelé, mind hangosabban, a lezárt erkélyajtó mögött. Majd kattanva kinyílt a *Galleria* feliratú tapétaajtó. Egy kövér, szuszogó, kopasz, hatvan körüli, ingujjas, barna nadrágos férfi jelent meg, emelt hangon vonta kérdőre Piolát és kísérijét:

– Mit akarnak? Hová mennek? Nem hallották, hogy az erkélyre nem szabad felmenni?!

Piola elővette igazolványát, felmutatta.

– Rendőrség! Piola főfelügyelő! A társam, Roccata hadnagy, a gyilkossági csoporttól. Ön kicsoda?

A kövér ember dühe menten nyájassá lohadt.

– Jó estét, uraim! Én Agostino Meazza vagyok, a mozi tulajdonosa.

– Ááá, az remek! – lelkesedett a főfelügyelő. – Éppen önhöz igyekeztünk, meg a mozijának az erkélyére! Szabad?! Határozottan félretolta útjából a lihegő tulajt, s indult a szűk lépcsőfeljáraton fölfelé. Roccata az utána fújtató, kövér tulajt követte, aki alig tudott lépést tartani a föliramló Piolával.

– Milyen ügyben? Mit óhajtanak? – lihegett a főfelügyelő hátába Meazza.

– Érdekel az a hulla bennünket, amelyik odafönt nyugszik az erkélyen! Tud róla, ugye?

Jött a pénztárosnő is utánuk, arcán rémület, de Meazza elkergette.

– Vissza a pénztárba! Mit akarsz, hogy elvigyék a bevételt holmi csellengő tolvajok?

Piola eközben fölért az erkélyre, és a félhomályban igyekezett szemrevételezni, mi van ott. Azt rögtön látta, hogy az erkélyre vezető ajtóhoz közel, legalább tíz széket leszereltek, három sorban. A padlózat föl van nyitva, és két fiatalember serénykedik a rés körül. Kezükben szerszámok, az egyiknél gurtni. A nézőteret, a földszinten zajló vetítést magas paravánokkal választották el a különös munkavégzés színhelyétől.

Piola a réshez sietett, lámpájával az üreg mélyére világított, majd az onnan kiáramló bűztől hátrahőkölt.

– Hát ez szép! – mondta. – Azonnal szüntessék be a vetítést odalent! Ūrítsék ki a termet!

– Főfelügyelő úr, kérem szépen – toporgott Meazza, a tulajdonos –, az a helyzet, hogy valami rothadni kezdett itt. Most nézzük meg éppen, hogy micsoda. Talán a patkányok hurcoltak föl valamit, isten tudja.... – Riadtan törölgette homlokáról a verítéket, de Piola félretolta és rákiáltott:

– Menjen, és tegye, amit mondtam! Abbahagyni a vetítést, kiüríteni a termet!

– Kiüríteni, főfelügyelő úr! – tördelte a kezeit a tulajdonos. – De hiszen az lehetetlen! Nem mennek el, balhézna, visszakövetelik a pénzt... Én nem bírok egyedül ennyi néppel!

– Lesz rögvest segítség, elég! Ernesto! Menj le a kocsihoz, és szólj be a központba, küldjenek ide azonnal helyszín- és nyombiztosítókat, szakértőket, rendfenntartókat, de gyorsan! Rohamkocsival! Nyomás! Roccata kettesével vette az erkélylejáró lépcsőfokait, a főfelügyelő pedig újra felkattintotta kézilámpáját. A feltárt üregben egy hosszúkás, inkább elszabott koporsóhoz, mint keskeny szekrényhez hasonló, ládaszerű tákolmányban, papírzsákba rejtve hevert valami, vagy valaki.

Megrántotta a foszladozó papírzsák száját. Oszlásnak indult, nőnemű emberi tetem tűnt elő. Hosszú, hófehér haja ziláltan fedte fél arcát, kék színű, apró fehér pettyes kartonruhája és vékony lábszárain a harisnyája volt csak ép, a többi már elfeketedett: lábszárjai, alsó és felső karjai, arca, kézfeje és minden. Nem tudta nézni. Elfordult, elővette a zsebkendőjét, orra elé szorította.

– Tiszta sor! Semmi patkány, semmi állat! Elrejtett hulla! Időközben visszatért Roccata, ő is szemrevételezte, amit csak lehetett, és vigyázott, hogy az izzadságát törölgető tulajdonos és az imént még a rés körül munkálkodó két ember meg ne lépjen. A sarokba küldte őket. Vizsgálta a környezetet, beszólt a gépházba, hogy hagyják abba a vetítést, világítsák, ki a nézőteret, szólítsák fel a nézőket távozásra. Meazza tiltakozni akart, de percek múlva már fölharsant odalentről néhány rendőrségi riadóköcsi vijjogása.

A főfelügyelő lefelé indult, hogy fogadja az érkezőket és ellássa őket a szükséges utasításokkal.

A két ember, aki előzőleg a láda kiemelésén ügyködött, sietve odébbállni készült, de Roccata rájuk ordított:

– Ott maradnak!

Odalent nagy zsivaj keletkezett a nézőtéren, amint a belépő rendőrök is felszólították a nézőket, hogy menjenek szépen haza, jegyük akkor lesz érvényes, ha majd újra nyit a mozi. Bűntény történt, egyelőre senki se maradhat itt, csak a mozi személyzete. Ezt közölte Piola főfelügyelő a mellette ide-oda futkározó, rémült és tétova Meazzával is. Rákérdezett:

– Hány emberből áll a mozi személyzete?

– A személyzet, felügyelő úr? Hát én vagyok, a tulajdonos, a pénztárosnő a húgom, aztán Valentino Sassi, a gépész. Odalent vannak még a jegyszedők, hárman: Strohm úr meg a két asszony, akiket csak úgy kisegítőkként foglalkoztatok...

– Miben segítik ki magát, a hullarejtegetésben? – mordult rá Piola.

– Nem, kérem tisztelettel, a két asszony a földszinti jegyszedő, Strohm úr pedig itt fent ellenőrzi a jegyeket, már amikor az erkélyen is van néző...

– Tovább! Ki tartozik még a személyzethez? Ez a két ember, akiket itt találtunk magával, kicsodák?

A két fiatalember halálra rémült, mert időközben Roccata elővette a revolverét, s azzal mutatta nekik az utat az erkélylejárat felé. Piola megoltta kicsit a tulajdonost is, aztán két lépést tett az üreghez, ismét odavilágított zseblámpájával.

– Szép! Cipői nem is voltak? – kérdezte, aztán követte Meazza urat lefelé.

Közben a rendőrségi szakértők sokasága érkezett. Piola pár szót váltott velük is a mozi előterében, amelynek kijáratán most távoztak az utolsó nézőcsoportok, azután a helyszínt biztosító rendőrök becsukták az ajtókat, kívül-belül őrizték. Hátsó kijárat nem volt. A szakértők fölsiettek az erkélyre vizsgálandni.

– Atyaisten! Mennyi rendőr! – törölte verítékét odalent Meazza. – Mit akarnak tőlem, főfelügyelő úr? Hiszen én vagyok a leginkább megrendülve, hogy nálam, az én mozimban, kérem, az erkélypadló alatt...

Hatalmas zsebkendőt vett elő, és arcát beletemetve zokogott.

A főfelügyelőt nem hatotta meg a jelenet, de a bűz az orrába vette magát, és szeretne volna valahol jól kiszellőztetni. Jól jött, hogy a méltatlankodva távozó nézők egy csoportjával hangos vitába keveredtek a rendőrök odakint. Rögtön kisetett, hogy „rendet csináljon”. Mikor már úgy érezte, hogy kifújta magát, visszatért az előtérbe.

– Hol gyülekezzen a személyzet, főfelügyelő úr? – kérdezte szolgálatkészen Meazza, a tulajdonos, s mutatta, hogy együtt vannak

mindahányan. Valamint a két ember is, aki az erkélyen foglalatoskodott.

– Nincs itt olyan helyiség, iroda vagy raktár, akármi, ahol nem zavar senki és kibírható a levegő, amíg felteszek maguknak néhány kérdést? Vagy vonuljunk át a rendőrségre?

Meazza ajánlotta, hogy talán az irodájába menjenek, a pénztárfülke mellé. Az ugyan egyúttal raktár is. odateszik a filmtekercsek bádogdobozait, a takarítónők meg a vödörket, lapátokat, seprűket, a tisztítószereket, de ott mind elférnek.

– És a takarítónők hol vannak? – kérdezte Piola.

– Mi vagyunk azok is! – mondta a két jegyszedő asszony, és buzgón bólogatott Francesco Strohm, a férfi jegyszedő, hogy ő is tiszteletbeli takarítónő, ha a szükség úgy hozza.

– Más senki?

– Az én alkalmazásomban más senki! – válaszolt Meazza.

– S az a két ember, a csákánnyal, kalapáccsal, emelővel, gurnival? Akik az üregben dolgoztak?

– Alkalmi munkaerők, kérem szépen! – mondotta Meazza. – Velük bontattam föl az erkélyt, hogy megnézzük, mitől van ott olyan bűdös.

– Tehát *most* bontották föl? – kérdezte Piola. – Hány órákor?

A két „alkalmi” egymásra nézett, nem válaszolt. Meazza törölgette a verítéket, amely szakadatlanul patakzott a homlokán, szélesre nyitott mellén, felgyült ingujja alatt is az alsó karján.

– Hány órákor? – töprengett Meazza. – *Éppen most*, hogy tetszettek jönni! Azért is nem tudtam, hogy patkányoktól van-e a bűz vagy rothad a padlózat. De *most* látom én is. mi van, hát ez valami borzasztó! Az én mozimban! El se hinném, ha nem látnám!

– De hiszen nem látta! – mondotta Piola. – Miután maga a patkányokra hivatkozott, csak Roccata hadnagy úr és én néztünk a gödörbe. Honnan tudja mégis? Maguk mondták Meazza úrnak, hogy mi van ott a padló alatt? – fordult a két alkalminak nevezett munkaerőhöz.

– Mi? Dehogysis, kérem! Ó mondta nekünk, amikor fölfogadott, bogy...

– Semmit se mondtam nektek, disznó, hazug népség! – ordított rájuk Meazza. – Mit mondtam én, mi? Mondtam valamit??

A két „alkalmi” riadtan pillogott egymásra, és a főfelügyelőre. Piola ekkor így szólt:

– Aha. Akkor most maguk ketten, emberek, bejönnek velem oda, abba a Meazza úr ajánlotta irodába, Roccata hadnagy úrral. Addig mindenki más itt marad az előtérben.

A kijáratnál posztoló rendőrökhöz fordult:

– Vigyázni! A mozit a személyzetből senki se hagyhatja el! Aki szökést kísérel meg, az ellen fegyvert is használhatnak. Értették?!

– Igenis!! – állt vigyázzba a négy rendőr, s kiáltott egyszerre, mint egy jól begyakorolt szavalókórus.

– Na, akkor gyereünk!

Bementek négyen az irodába. Becsukták az ajtót. Piola ellenőrizte, nincs-e valahol ablak vagy nyílás, amelyen át a két fiatalember megléphet, illetve a kintiek hallhatják, amiről itt szó esik. Aztán odafordult hozzájuk:

– Mi a nevetek?

– Giovanni Arcani – szólt az egyik.

– Roberto Puzzi – mondta a másik.

Piola járkált előttük, és mereven nézte őket.

– Foglalkozásotok?

– Nincs úgy különösképpen – mondta Arcani. – Ami adódik.

– Most szereltem le, még nincs munkám! – válaszolt Puzzi.

– Honnan szereltél le?

Puzzi hallgatott. Piola sürgette.

– Válaszolj! Nem tudod, hol szolgáltál?

Arcani szólalt meg:

– Bocsánat, ha én szólok helyette. Roberto ugyanis az unokaöcsém. A sittről jött ki most, nem a katonaságtól. Másfél évet ült, főfelügyelő úr!

Piola felvonta a szemöldökét.

– Igen? És miért?

– Véletlen volt az egész! – mentegetőzött Puzzi.

– Véletlenül vágtak sittre? Ne mesélj!

- Hát... hogy rajtakaptak, az volt véletlen.
- Min kaptak rajta? Mikor?
- Tavaly tavasszal, a Termini pályaudvaron.
- Csomagot, utazótáskát loptál, mi?
- Hát... szatyrok voltak inkább. Amerikai turistáké!

Piola csak ment előttük, jobbra, balra, azok meg forgatták a fejüket, mint a teniszmérkőzések nézői Wimbledonban az ide-oda röpködő labda után.

– Melyikötök telefonált ma este Roccata úrnak a rendőrségre? Na!! Ki vele!! – emelte fel a hangját Piola.

A két „alkalmi” egymásra nézett. De nem mondtak semmit.

– Tudni akarom! – kiabált rájuk Piola. – Ne húzzuk az időt!

– Kérem szépen, egyikőnk se telefonált.

– Valaki pedig értesített bennünket – folytatta Piola –, de félt megmondani a nevét. Azt közölte, hogy a Corelli utcai Adriana mozi erkélyének padlója alatt egy holttest van! Őt bízta meg a tulaj, hogy eltakarítsa. Gondolom, volt valamelyikötökben ennyi becsület! Megmondhatjátok, nem szólunk róla Meazza úrnak!

– Főfelügyelő úr, mi nem telefonáltunk! Nem is volt rá alkalmunk. De eszünkbe se jutott. Errefelé jöttünk, nézelődtünk, Meazza úr elcsípett bennünket, hogy lenne egy kis munka, jól megfizetné, ha tartjuk a pofánkat! – mondta Arconi.

– Így volt? – nézett Piola Puzzira.

– Becsület istenemre, a Szűz Máriára, Szent Péterre esküszöm, főfelügyelő úr! – válaszolt amaz.

– De hiszen akkor azt az üreget *nem ti* nyitottátok föl!

– Persze, hogy nem! Már úgy volt, szétszedve minden, amikor mi elvállaltuk.

– Mit?

– Hogy a ládát, amiben az a papírzsákba tekert halott van, kiemeljük onnét, és éjszaka majd érte jön egy kocsis, elviszi valahová, azt mi nem tudjuk, hová.

– Ki viszi el?

– Nem tudjuk! Mi csak elvállaltuk, hogy kiemeljük, utána visszaszegezzük a padlódeszkákat, előbb persze kitakarítjuk a láda

helyét, a tulaj ad valami szagtalanítót, jól beszórjuk, homokot hordunk oda, jó sokat. Aztán a székeket is visszarögzítjük!

Piola a szemükbe nézett.

– Mivel hogy éppen volt nálatok esti séta közben csákány, lapát, kalapács, gurtni és harapófogó! Meg rögzítőszeg, minden! Így szoktatok esténként sétálgatni, hátha akad valahol egy kis alkalmi hullaszállítás!

– Dehogyan, kérem! Azt mind Meazza úr hozta és adta ide, miután megegyeztünk.

– Mennyiben egyeztetek meg?

– Hát... fejenként tízezer lírában!

– Tízben? Ilyen olcsó emberek vagytok?

– Meg fejenként egy üveg borban és két mozijegyben.

– Na jó. Szóval mikor feljöttetek az erkélyre, az üreg, ahol a holttest volt elrejtve, *már nyitva volt*. Igen?

– Igen, főfelügyelő úr – mondta Arconi –, valaki már kibontotta előttünk, nem tudjuk, ki, lehet, hogy Meazza úr, ki tudja?

– Szóval nem igaz, amit Meazza úr állít, hogy ő nem tudta, mi van az üregben, csak most, hogy ti kibontottátok a padlózatot, akkor derült ki, éppen a mi érkezésünkkor.

A két „alkalmi” egyszerre legyintett. Ez őszinte mozdulat volt, a főfelügyelőt is meggyőzte.

– Ugyan! – mondták. – Hiszen ő mutatta meg nekünk a kibontott üreget, ő mondta, hogy ott mi van és mit kell vele csinálni! Dehogyanem tudta! – bizonygatta Arconi.

– És ezt hajlandók vagytok a szemébe mondani?

A két fiatalember feszengett. Egymásra néztek, majd a felügyelőre, emelgették a lábukat, idegesek voltak. Végre Puzzi megszólalt:

– Főfelügyelő úr, kérem tisztelettel! Ez az ember megfenyegetett, hogy ha eljár a pofánk, kinyírat bennünket.

– Kinyírat? Kivel? Vannak emberei?

– Nem tudjuk, de mindenki fél tőle! – Lehalkította a hangját. – Tessék nézni, mi Jézus szívére, anyánk életére esküszünk, tisztességes tolvajok vagyunk! Lehúztuk, ami járt azért, amit csináltunk. De erről a zsírpacniról azt mesélik, hogy a maffiának

dolgozik. És az tetszik tudni, mit jelent. Ha nem tartja az ember a pofáját, jön két-három hapsi, géppisztollyal, és ratatata! Szitává lyuggatják az embert. Félünk, kérem szépen! Ha szemébe mondjuk, holnap este már ki leszünk nyírva!

Piola nyugtatta őket a tekintetével.

– Nézzétek, fiúk! Én hiszek nektek! Ti piti kis utcai tolvajok vagytok...

– Azok, kérem, azok! Nagyon pitik... – erősítette örömmel Puzzi.

– Ne szólj közbe, mert kapsz egyet! – recsent rá Piola. – Ha ti most szépen, előttünk, a szemébe mondjátok Meazzának, hogy. hazudott, mert nem úgy állnak a dolgok, ahogyan ő előadta, mi gondoskodunk rólatok, hogy hozzátok egy ujjal se nyúlhasson senki! Pláne ő nem, mert őt rögtön őrizetbe is vesszük!

– Jaj – kiáltott föl Puzzi –, csak azt ne! Ki fizeti meg akkor a tízezer lírát? Minek szagoltuk akkor azt a hullát?! És a bor, meg az ingyenjegyek?

Piola ráförmedt:

– Valóban piti kis enyves vagy, hallod-e! Tízezerért inkább kiteszed magadat a ratatátának?

– Hülye vagy, Roberto?! – esett neki a társa, Arcani is. – Hagyd most a francba azt a tízezeret! Öt dollárt, ha ér!

– Egyébként nem is jár nektek semmi, mivelhogy a munkát nem végeztétek el! – harsant Piola főfelügyelő hangja. – Ebben megakadályoztunk benneteket! Sajnáljuk! De kárpótolhatjuk másképp. Ha segítetek nekünk. Meazza urat most szépen lekapcsoljuk, mert a szemébe mondjátok az igazat, tőle már nem kell félni, hogy a nyakatokra hozza a maffiát! Egy ideig a vendégünk lesz. Azonkívül, más dolgokban is segíthettek nekünk. De csak ha akartok. Viszont ha nektek jobb a sitten vagy kellemesebb a ratatata, akkor csináljátok úgy, ahogy tetszik!

A két ember szinte egyszerre vágta rá, hogy tessék csak behívni ezt a hájgombócot, majd ők a szemébe mondják.

– Öt dollár, hát nem kéne megégetni?! – lázadozott Puzzi.

Piola elégedetten intett Roccatának, szólítsa be a mozi tulajdonosát.

– Magában rettentő sok a víz vagy a sör, hogy még mindig árad a testéről a veríték! – fogadta a zavartan belépő Meazzát a főfelügyelő.
– Az a helyzet, hogy itt most tisztázódott valami. Mégpedig az, Meazza úr, hogy minden, amit eddig az ügyről mondott, elnézést a szóért, szemenszedett hazugság!

– De kérem... – vágott közbe Meazza, tiltakozva.

– Nem fejeztem be! – csattant a főfelügyelő emelt hangja. – Ez a két ember tanúsítja, hogy az erkélyen nem úgy álltak a dolgok, mikor őket úgynevezett „alkalmi munkára” hívtá, amint azt odakint előadta. Hogy is volt csak?

A két fiatalember, egymástól át- és visszavéve a szót, Piola főfelügyelő közbeszúrt kérdéseire válaszolva, szépen Meazza szemébe I mondta mindazt, amiről imént vallott. Hogy az erkély padlózatát *nem most* nyitották föl, az üreg már ott volt, a székek is eltávolítva, a padlódeszkák is felfeszegetve, amikor Meazza felfogadta őket. Ez este nyolc után volt, de a holttest rejtekhelyét valakik már előzőleg feltárták. Hogy kik, azt nem tudják, de Meazza úr ezt előttük nem is titkolta. Szitkozódott. És arra figyelmeztette őket, hogy tartsák a szájukat, mert különben lesz gondja rájuk, kinyíratja őket.

Meazza természetesen dühösen tagadott.

Piola Roccatához fordult.

– Vigyék be mindhármójukat kihallgatásra. A szembesítés jegyzőkönyvét Rita majd legépeli. Arcani és Puzzi tanúk odabent szépen aláírják, aztán elmehetnek.

– Én is aláírom, hogy tagadom! – ordította Meazza.

– Épp mondani akartam, hogy viselkedjen tisztességesen, ne kiabáljon! Maga velünk jön, Meazza úr, és bizonyos dolgok tisztázásáig – félek, hogy tartósabban – élvezi a vendégszeretetünket. Ha bekísérjük a személyzet tagjait, ott kényelmesebben folytathatjuk a kihallgatást. Aki gyanún felül áll, reggelre hazamehet. Én még egy kicsit maradok a szakértőkkel. Fél óra múlva ott vagyok! – mondotta Piola.

A kocsihoz lépett, rádiótelefonon érdeklődött:

– Tudta értesíteni a feleségemet?... Már nem volt otthon? Szegénykém, egyedül hallgatja a koncertet azóta!

– Sóhajtott és a mozi személyzetével induló rendőrautók motorberregése közben visszaballagott a moziba, amelynek néptelen előterében már csak egy rendőr tartózkodott. A többiek az erkélyen dolgoztak.

5. A rendőrségen órákon át folyt a mozi személyzetének kihallgatása. Meazza hűgát, a pénztárosnőt, valamint a két jegyszedőnőt éjfél körül hazaengedték. Időközben mindnyájuk priuszát megvizsgálták, az ő múltjukban nem találtak semmit, ami indokolná visszatartásukat. Valentino Sassi mozigépésznek már nem volt ennyire makulátlan a múltja: két ízben is volt fegyelmije, elbocsátással, az előző munkahelyein, ahol is egyes filmek erősen erotikus jeleneteit kivágta a filmkölesző vállalat kópiájából, és ezeket eladta narkós diszkókluboknak, titkos magánpartik rendezőinek, sötét üzletelőknek. De ebben az ügyben most tisztának látszott, ezért őt is elengedték.

Piola főfelügyelő, Roccata nyomozó és társaik is, külön-külön, újra és újra kihallgatták Meazzát, a tulajdonost. Próbálták kiszedni belőle állítólagos maffiakapcsolatait, de vagy azért, mert Meazza tudta, hogy erről a rendőrségnek egyelőre semmi bizonyítéka nincs, vagy mert valóban csak az „alkalmi” munkaerők mószerolták őt ezzel a maguk védelmében, nem sikerült ez ügyben használható adathoz jutni. Tiltakozott és tagadott. A főfelügyelő gondosan ellenőriztette az általuk ismert maffiózók és a feltételezettek adatait is, Meazzával való kapcsolatukra ott se talált semmi nyomot. Óvatos volt azonban, és mivel a holttest rejtegetésében bizonyíthatóan közreműködött és ezzel kapcsolatosan hamisan vallott, alaposan gyanúsíthatta az eddig még feltáratlan részletekben bővelkedő bűntény elkövetésében való közreműködéssel. Ezért előzetes őrizetbevételét rendelte el.

Gondban voltak a nyomozók a kihallgatások után és a priuszok tanulmányozása következtében Francesco Strohm jegyszedővel. Ennek a bolzanói származású, északról Rómába keveredett – otthon

Franz Strohm névre hallgató – itáliai németnek, aki elég hibásan beszélt olaszul, meghökkenítő priusza volt, amint azt a bolzanói rendőrségtől még az éjszaka folyamán megtudhatták. Két ízben volt nemi bűncselekmény miatt jogerősen elítélve, s két részletben összesen hat évet ült *idős korú nők* ellen elkövetett nemi erőszak miatt. A cselekményt mindkét esetben hatvan éven felüli női áldozatok ellen követte el, erőszakosan, perverz módon. Elmegyógyintézeti kezelésben is részesült, elbocsátó levele szerint gerontofiliás. Mint köztudott, így nevezik azokat a személyeket, akik idős korúak iránt éreznek ellenállhatatlan nemi vágyat.

Mikor Piola főfelügyelő ezt megtudta, úgy vélte, föltételezhető, hogy Strohm követte el a bűntényt az erkély padlózata alá rejtett idős hölgy ellen. De az se kizárt, hogy egyúttal nekrofilias is, vagyis olyan elferdült nemiségű személy, akiben beteges vágy munkál, hogy halott személlyel való szexuális érintkezés révén elégtüljön ki. Volt már hasonló esete Piola főfelügyelőnek korábbi munkái során, egyáltalán nem lepte volna meg, ha itt keresendő az Adriana mozi erkélyének padozata alá rejtett női tetem körüli titok nyitja.

– Cudar ügy! – csóválta a fejét a főfelügyelő, és utasította Roccatát, vegyék őrizetbe Strohmot is, gondosan vizsgálják ki az ügyét. Ugyanekkor a lázas gyorsasággal ügyködő orvosszakértők, dr. Funto és dr. Penderetti egybehangzóan úgy nyilatkoztak – már amennyire egy hónapok óta papírzsákban oszladozó tetemről néhány órás vizsgálódással bármi is biztonsággal megállapítható –, hogy az idős hölgyön külső sérelmi nyomok nem mutathatók ki, fojtogatás vagy más erőszaktevélet sem bizonyítható, ami nem jelenti persze, hogy kizárt. Csak annyit, hogy a halála óta eltelt hosszabb idő szinte lehetlenné teszi a gyors, megbízható szakértői vizsgálatot. Ugyanakkor mindketten annak jeleit vélték fölfedezni a boncoláskor, hogy az áldozatot szívkoszorúér-elzáródás érte. Valószínűsíthető tehát az első vizsgálatok alapján, hogy a hölgy esetleg nem is gyilkosság áldozataként, hanem szívroham következtében, hirtelen vesztette életét.

Mármost fölmerül a kérdés ez esetben, hogyan és miért kapta a szívrohamot, és hogy került a Corelli utcai mozi erkélyére. Ez megint

csak Strohmrá tereli a gyanút, és a főfelügyelő ama föltételezésére, hátha csakugyan a beteges hajlamú, sovány, aszkéta arcú, ötvenegy éves jegyszédő a tettes, aki súlyosan elferdült vágyainak kielégítése után – netán mert megzavarhatták aktusának végrehajtásában –, hirtelenjében nem talált más módot a halott idős hölgy elrejtésére, mint azt, hogy „elvermelje” a mozi erkélyén, és rábízza a többit a jövőre: majd csak elviszi onnan valahogy. De hol és mikor halt meg az áldozat? A rémülettől? Vagy már előbb?

Piola főfelügyelő, mielőtt a kora hajnali órákban hazatérésre határozta volna el magát, mindeme föltételezések birtokában és a priuszok ismeretében, utasította embereit, hogy az ügy földerítését főképp két irányba folytassák.

Elkövethette és elkövette-e Strohmr a bűncselekményt az idős hölgy ellen, akár úgy, hogy az még élt, akár úgy, hogy már nem élt? Másodsorban az derítendő fel, hogy a mozi tulajdonosának. Meazzának milyen érdeke fűződik ahhoz, hogy Strohmr bűncselekményét fedezze? A holttest elrejtéséről, esetleg, eleinte valóban nem tudhatott. De miután más számára is nyilvánvalóvá lett az erkélyen mind erőteljesebben terjengő bűz igazi oka, miért és hová akarta elvitetni a ládába-papírzsákba csomagolt tetemet, ahelyett, hogy a rendőrséghez fordult volna?

Az elsőnek föltett kérdésre akkor kaphatnak választ, vélte Piola, ha megvizsgálják, kiderítik, hogy ki az áldozat, mikor tűnhetett el, kerestették-e, ruházata és más azonosító jegyei alapján fölismeri-e valaki? Idős hozzátartozójuk eltűnését kik jelentették az elmúlt hónapokban? Ha ezekre vonatkozóan sikerül adatok birtokába jutni, akkor esetleg a második kérdésre is megismerhetik a választ. Éppen hazafelé indult, amikor a véletlen összehozta a férfitüllemhely álldogáló részlegében egyik kollégájával, Folco Tampirettivel. Kiderült, hogy ő is csak most tart hazafelé, mert eddig egy utcai .támadás agyba-főbe vert áldozatát hallgatta ki a Santa Maria kórházban, ahová a mentők szállították be.

– Megint egy emberrablás! – újságolta Piola főfelügyelőnek, miközben nadrágjukat gombolgatták.

– Nocsak! – nézett föl Piola. – Valami nagymenő pasas az illető? Vagy politikus?

– Nem tudjuk! Állítólag középkorú, csinos, elegánsan öltözött úriasszony, Fiat 850-eséből szedték ki szegényt, nem lehet valami dúsgazdag milliárdos!

– Attól még érdekes lehet a terroristáknak, akik lassan már úgy szedegetik és fogdossák össze kiszemelt áldozataikat, akár a vidéki sintérek a kóbor kutyákat! – mondta Piola.

Az ajtó felé tartottak, távozóban, rendbe téve magukat.

– És? Elkaptak valakit az embereid? – firtatta Piola az ügy részleteit.

– Honnan tudtok az esetről?

– Sajnos, nem kaptunk el senkit. A késő esti órákban telefonon jelentették a járókelők, hogy a Via Nomentano Nuova egyik mellékutójában összeverve, eszméletlenül fekszik egy ötven körüli ürge. Mondtam, értesítsék a mentőket, majd kiküldünk valakit, ha jobban lesz, hogy elmesélje, mi történt vele. Aztán a mentők szóltak ide, hogy már fölszedték a palit, a mentőkocsiban magához tért, s azt nyöszörögte, hogy értesítsék a rendőrséget, sürgős közlendője van. Odaküldtem Giorgio Fressát, fölkereste a kórházban. Nincs súlyos állapotban. A képébe rúgtak, betört a feje, az arccsontja megrepedt, a mellkasát is összerúgták, egy bordája törött, a fogai tropára mentek, szemüvege eltörve hevert mellette a járdán, és emiatt nem lát. Ilyesmikkel kínlódik a csóró alak. És mindez azért, mert éppen arra járván, végignézett véletlenül egy emberrablást.

– Hol történt az eset?

– Nem túl messze attól a mozitól, ahol ti ügyködtetek az este. Állítólag, ahogy a csóró előadja, jött egy Fiat 850-es, benne egy elegáns nő. Elébe került, és hirtelen fékezéssel megállásra készítette őt egy szürke Ford Sierra, abból kiugrott három pali, kiráncigálták a nőt, és betuszkolták a kocsijukba, majd eltűntek vele. De ez a csóró, nemes emberi felháborodásában, hogy mik történnek manapság, volt olyan ügyes, hogy leolvasta a támadók Fordjának a rendszámát, akkurátusan fölírta egy papirosra, nehogy elfeledje. Ekkor fékezett a járda mellett egy másik kocsi, egy Cadillac, kiszállt belőle egy Góliát

méretű alak, leütötte a kis embert, elvette tőle a papirost, összerugdálva otthagya őt az aszfalton.

– És a Fiattal mi van?

– Előadása szerint abba beszállt az egyik emberrabló, és elhajtott vele.

– Emlékszik a Ford rendszámára a pasas?

– Nem. A papírlapját keresgéli.

– És akkor most?

– Hát ki a fészkes fene tudja, hogy mihez fogjon? Várni kell egy kicsit. Majd csak jelentkezik valaki valahol, hogy ő egy ilyen, meg amolyan szabadságharcos, „ultrakommunista” vagy ultrafasiszta szervezet tagja, és vállalja az emberrablást, de nem adja ki a foglyát, csak akkor, ha kézhez kap százezer dollárt és egy repülőgépet, amivel elinálhat.

– Szerintem – szólt elrédve Piola –, nem lehet valami nagy pénzű milliomos az az elrabolt nő, ha egy olyan kis Fiattal járkál, mint amilyen nekem is van.

– Nem tudom, semmi más adatunk nincs. Lehet arab is, palesztin, örmény a tettes, a franc tudja! Csak meséltem, hogy tudd: mi se pihentünk addig, amíg ti azt a hullát szagolgattátok.

– Ne is mondd, borzasztó, öregem! Legalább két-három hónapja lehet ott a mozi erkélyén – mondta a lépcsőn lefelé haladva Piola.

– Mi van avval a szállodai fojtogatóval, aki megölte azt az angol üzletembert? – kérdezte Tampiretti a kapuban.

– Shilton gyilkosával? – gyújtott rá Piola. – Egyelőre fut a pali. Semmi nyom! Most meg itt ez a moziügy! Ki győzi ezt?! A kapuban már nem Torasca állt őrt, így Piola főfelügyelő kérdésére, hogy nem volt-e itt a felesége az este, és nem várta-e őt, a szolgálatos rendőr nem tudott válaszolni.

– Na, jól van! – sóhajtott Piola. – Otthon megint lesz mit hallgatnom!

– Odaintett egy rendőrségi kocsit, hogy hazavitesse magát. – Koncertjegyünk volt, és Silvia már torkig van, hogy mindig akkor jön közbe valami, amikor mennénk valahová. Megértem őt, de mit tehetek? Engem ezért fizetnek.

Kezet nyújtott kollégájának, Tampiretti elnevette magát.

– Jaj, öregem! A mi szakmánkban nem lenne szabad megnősülni. Én eddig még elkerültem ezt a kivédhető csapást.

– Mit akarsz? Még fiatal vagy! – mondta Piola, amint odafarolt a kocsi, a vezető kinyitotta az ajtót, és a főfelügyelő beült a hátsó ülésre. – És biztosan szerelmes se vagy, Folco!

Tampiretti nevetett.

– Naponta mindig másba! És többször!

– Majd ha *csak egy* kell, és senki más, te is meggondolod, melyik anyakönyvi hivatalhoz is tartozol a lakhelyed szerint! Nos, jó éjszakát! Látod? Úr vagyok! A feleségemnél a kocsi. Hivatali járgánnyal visznek haza! Ennyi csak kijár egy fél éjszakai túlóráért?! Integtetett a Citroënjébe ülő kollégának, Tampirettinek, s elindult vele a szolgálati kocsi hazafelé.

A ház előtt, ahol a lakása volt, fölnézett ablakaira. Nem látott fényt. Silvia már bizonyára lefeküdt, és elátkozta őt vagy ezerszer, meg önmagát is, szokása szerint, hogy rendőrhöz ment feleségül. Aztán bizonyára elnyomta az álom. Talán megúszom a szemrehányásokat reggelig, gondolta Piola főfelügyelő, ha csak föl nem ébred. „Töreksem majd lábujjhegyen járni, s úgy viselkedni a lakásban, mint az éjszakára kimaradozó, titokban hazaosonó, kikapós férjek” – morfondírozott magában.

A házfelügyelő hamar előjött a csöngetésre. Álmosan nyitott ajtót, és köszöntötte a főfelügyelőt.

– Minden rendben, Negrini úr? – kérdezte Piola, a házfelügyelő markába dugva gavallérosan ötven lírát. Nem lenne kötelező, hiszen a ház gondnokát közösen fizetik a lakók, de ő mindig meghálálta, ha rendkívüli időpontban volt kénytelen fölzavarni.

– Reméljük, rendben, uram! Köszönöm, uram! – gyúrte zsebre a borraivalót Negrini. – Ma nagyon későn tetszett hazatérni!

– Így van ez, Negrini! A nejem már lefeküdt, látom, sötétek az ablakok.

– Nem tudom, kapuzárás előtt nem láttam őt – mondta Negrini. – Biztosan az igazak álmát alussza már!... Jaj, el ne feledjem! Egy órával ezelőtt hozták ezt a levelet a főfelügyelő úrnak. A levélszekrényébe akarták dobni, de mondtam, minek, amikor itt

vagyok én, és a kezébe adom. Pláne, mivel azt is közölte az illető, hogy rendkívül sürgős!! Tessék parancsolni!

– Sürgős? – forgatta Piola a lezárt borítékot. – Na, ami nagyon sürgős, az ráér, mondotta egy bölcs ember. Majd megnézzük, mi van benne. – Zsebre gyűrte a levelet. – Jó éjszakát, Negrini!

– Szép álmokat, főfelügyelő úr!

Belépett a liftbe, majd onnan kiszállva, csöndesen ment az ajtajáig. Halkan csúsztatta be a kulcsot a zárba, hogy föl ne zavarja a feleségét. Az előtérben fölkattintotta a villanyt, és ugyancsak halkan zárta be az ajtót. Rátolta a biztonsági reteszt, meg a láncot is ráhelyezte. Gondos volt Silvia, állapította meg jólesően, nem feledkezett meg róla, hogy ő még nincs itthon, s megszokásból sem tolt rá a reteszt. Különben most fölcsengethette őt álmából.

Lepakolta az előszobában a táskáját, levette a zakóját, és halkan benyitott a konyhába, hogy megnézzze, mit készített ki számára Silvia, valami falnivalót. Mert többnyire nem vacsorázott itthon, csak akkor, ha előre hazaszólt. De valami azért mindig várta. Néhány szendvics, egy kávé, de inkább tea, tejjel. Ezt nagyon kedvelte Piola, mikor Angliában töltött egy hónapot, tapasztalatcserén a Yardnál. Ott állandóan csak teáztak a kollégái, és sokszor itták tejjel a teát. Neki nagyon ízlett a tejes tea, megkedvelte, itthon is bevezette, noha Silvia fíntorogva itta, vagy sehogy. Meglepődött, hogy a konyhaasztalkán nem talált semmit előkészítve.

– Hm – mordult halkan Piola –, úgy látszik, ma nagyon neheztel rám, a lelkem! Ezt azért nem szokta, hogy haragból éheztesse. Ez valami új dolog.

Benézett a frizsiderbe, talált ott pár szelet felvágottat, szelt hozzá egy darabka kenyeret. Tejes tea helyett dacosan fölnyitott egy doboz sört, és azt kortyolta be, tempósan, szépen, csöndesen. Közben a mozi erkélyén talált holttesten járt az esze.

Ezután halkan benyitott Silvia szobájába, hogy meggyőződjék róla, alszik-e valóban, vagy csak leoltott lámpákkal, duzzogva várja. Ha alszik, nem csörög a tusolással a fürdőszobában. Úgyis nagyon álmos, majd reggel vesz fürdőt.

Lenyomta a Silvia szobájába vezető ajtón a kilincset, de az kicsúszott a kezéből, és hatalmasat csattant. Piola szidta magát ügyetlen mozdulatáért, most már bizonyos, hogy fölkelti Silviát, de haragját is maga ellen. A kilincs kattánása ellenére, továbbra is csend volt odabent. Piola szélesebbre tárta az ajtót, és felkattintotta a villanyt. Meglepedt. Silvia és ágyneműi nem voltak a heverőn.

Még nem lenne itthon?

Enyhe izgalom fogta el: lehetséges, hogy éjfél után fél háromkor még nem tért volna haza? Ez nem fordult elő, mióta együtt élnek. És annak idestova már tizedik éve.

A házitelefonhoz lépett, s tárcsázta a házfelügyelőt.

– Elnézést, Negrini úr, itt Piola.

– Tessék, főfelügyelő úr! Mi baj?

– Sajnálom, hogy ismét zavarom, de szeretném, ha bepillantana a garázsba: ott van-e a Fiatunk?

– Azonnal, főfelügyelő úr! A nagyságos asszony nem tudja?

– Nem találom itthon a feleségemet! Nincs a szobájában! Várjon egy csöppet, bekukkantok mindenhová.

– Tessék csak! Addig én megnézem az autót!

Piola sietve nyitogatott be a többi helyiségbe, a fürdőszobába, sőt az éléskamrába is, Silvia nem volt sehol!

Visszament a telefonhoz, várt. Kis idő múlva Negrini hangja reccsent:

– Halló? Hát, kérem, itt a garázsban nem látom a kis acélkék Fiatot, a főfelügyelő úrék kocsiját! Akkor még biztosan nem jött haza a nagyságos asszony!

– Lehetetlen, Negrini! Egy hangverseny nem tarthat éjjel kettőig, háromig! Fél tízkor kezdtek! Itt valami nem stimmel!

– Valami tényleg nem, ha így van! – hagyta rá Negrini. – Biztosan lerobbant a kocsi, nem? Azért késik!

– Ugyan! Akkor fog egy taxit, és hazajön! Előfordult már máskor is!

– Hát akkor, nem tudom, főfelügyelő úr! Van még valamire szüksége?

– Nem, semmire. Köszönöm! Jó éjszakát!

Letette a kagylót. Tétován meredt maga elé a telefonkészülék mellett. Hol keresse? Kinél érdeklődjék? Anyjához ment volna? De akkor szól, mint máskor. Azért mégis föltárcsázta anyósát. Pár kicsengés után Silvia anyja fölvette a kagylót, és belerikoltott:

– Ki beszél?

– Csókolom, mama! Itt Aurelio!

– Csao, Aurelio! Mi ütött beléd? Ilyenkor telefonálni? Csak nincs valami baj?

– Remélem! Ott van-e Silvia?

– Nálam? Már ugyan miért lenne?

– Csak kérdeztem. Mert most jöttem haza, és itthon nem találok. Úgy volt, hogy este a Villa d’Este parkjába, hangversenyre megyünk. Ő tudtommal el is ment, de mindeddig nem jött haza. Gondoltam, hátha a mamához látogatott...

– Éjszaka? Hozzám? Nem vagy normális, Aurelio fiam! Nappal is tudunk mi találkozni miért jönne éjszaka? Vagy talán összevesztetek?

– Nem, dehogy! Aggódok. Ennyi az egész!

– Aggódsz? De annyiszor otthon hagyni egyedül nem aggódsz?

– Mit tehetünk? Ilyen a munkám Ezt mama is tudja!

– Egye meg a fene az ilyen munkát! Ami annyi lehetőséget ad egy férjnek az éjszakai kószálásra. Nem tudok semmit Silviáról, fiam, majd reggel odacsengetek, mert most már engemet is idegesít, hová lett! Csao, Aurelio!

– Csókolom, mama!

Fintort vágott Piola, és letette a kagylót. Nem lett okosabb, összevissza járkált, toporgott az üres lakásban, majd az előszobán áthaladva, a fogason lógó zakója külső zsebében észrevette a levelet, amelyet Negrini adott át neki, hogy sürgős.

Mi az a sürgős, ebben a rohadt éjszakában, gondolta, és hogy teljék addig is az idő, előkotorta és felbontotta a borítékot.

Rémülten olvasta Silvia kissé reszketős betűit a fehér lapon, és latolgatta a nyilván kényszer hatására írt levél tartalmát.

Pulzusa ekkor már százat vert. Fülében hallotta kattogni a szívét, zubogni a vért. Veszélyérzete rögvest fölzaklatta idegrendszerét, ahogy újra és újra elolvasta a zsaroló levelet.

Ráadásul azzal *a rejtélyes holttesttel* kapcsolatos, amelyre ma este bukkantak az Adriana moziban! Hogy ő adja ki egy, a délelőtti órákban telefonon jelentkező bandának! Mert különben...

A telefonhoz rohant. Munkahelyét hívta.

II.

Félcipő a túlvilágról

BUDAPEST. AUGUSZTUS 17-ÉN, DÉLELŐTT

I• Dr. Koproly Ottó, a budapesti Medicina Vállalat gyógyszervegyész kutatómérnöke kissé nehezen ébredt ezen a verőfényes, nyári reggelen. Órájára pillantott, elmúlt nyolc óra. Mióta családja nyaralni elutazott, majdnem mindig elalszik reggel. Pedig ő már fél nyolckor ott szokott nyüzsögni a munkahelyén. Szorgalmas, nagy tudású, külföldön is elismert, tekintélyes szakembernek tekintik őt Európa-szerte. Már akik ismerik. Riadtan dobta le magáról a paplant. Éppen ma, éppen ezen az augusztus 17-én késsen el a munkahelyéről? Amikor számára „beért a vetés”? Amikor övé a pálma?

Csöngött a telefonja. Talán az üzemből keresik máris?

– Hállo – szólt a kagylóba egy idegen akcentussal magyarul beszélő női hang –, doktor Koproly úr lakása?

– Igen, kivel beszélek?

– Mirabella Gonzi vágjok, a romai *Doménica* című hetiláptól, riporternő. En ott az egészségügyi rovat vezetek! Itt járok, Pesten, és szeretnek Önnel egy interjú, há lehet!

– Óriási! Olasz riporternő, és kiválóan beszél magyarul? – csodálkozott lelkesen Koproly.

– Igen. Ápuká mágiár volt, en már Romában születtem, de megtanultam mágyart. Kicsit hibás, de azért mindent ertek! Mikor kereshetek fel a lakásán? Tálán most?

– Kézcsókom, drága szép nevű Mirabella, délelőtt az üzembe kell mennem, valami kis ünnepség! Összejövetel!

– Ááá! – így a riporternő. – Augusztus húsz, nemde?

Koproly restellte elmondani, miféle.

– Lehet. Viszont utána, akár ma is! – ajánlotta Koproly.

- És ez ma délelőtt sokáig tartja? – kérdezte a riporternő.
- Valószínűleg! Legalább délig. Tudja mit, kedves? Hívjon fel este, és akkor megbeszéljük! Nyugodtan telefonálhat, nem zavar! Egyedül vagyok, a család nyaral!
- Grazia, signore! – örvendezett a riporternő. – Akkor este újra hívok!
- Szeretettel várom! Kézcsókom a magyar származású olasz hölgyeknek! Já igen! Miről szeretne velem beszélgetni?
- Hát a felfedezésről. A *Polineutralinarc*ról!
- Már a *Doménica* című hetilapnál is tudnak róla?
- Bizony! Mi vágjunk egy ilyen mágazin! Akkor viszonthallás, a rivederci, este nyolc és kilenc közte!
- Kézcsókom, asszonyom! Vagy kisasszony?
- Az, az, kisasszon! Huszonöt éves! Csao!

Letette a kagylót. Huszonöt éves! Bizonyára tüzes olasz nő. A fenéért is kell ma bemenni az üzembe?

Tegnap délután magához hívatta Verhovina Guidó, a vállalat vezérigazgatója, s közölte: a Koproly vezette különleges kutatócsoport munkáját siker koronázta! Állatkísérletek után, immár klinikailag is kipróbálták és sikerrel alkalmazták a *Polineutralinarc* elnevezésű új gyógyszert. Máris óriási a külföldi érdeklődés iránta, főleg olyan országokban, amelyekben riasztó mértékben szedi áldozatait a kábítószer. Koproly doktor kutatócsoportja ugyanis, két-három évi fáradhatatlan munkával, létrehozott egy nagy jelentőségű szert, amely az eddigi tapasztalatok szerint, minden különösebb mellékhatás nélkül semlegesíti az ember szervezetében egyes, véletlen vagy tudatos gyógyszer-túladagolás okozta mérgezéseket, valamint a különféle drogok, kábítószeres – gyakran halált okozó – hatását. Ritkán, de sajnos előfordul tudatlanságból, figyelmetlenségből vétkes vagy véletlen gyógyszer-túladagolás, gyógyszer-tévesztés, ami súlyosabb esetekben halált is okozhat. Minden újságolvasó ember értesült már ilyesmiről. A *Polineutralinarc* ezt a túladagolás vagy tévesztés okozta mérgezést is semlegesíti. De főleg a szenvedélyes kábítószer-élvezőknek olyan

menedék, akár a vízbe fulladónak a végső pillanatban odadobott mentőöv.

Ezért keltett nagy figyelmet Koproly Ottó előadása a tavaszi, balatontóvárosi gyógyszervegyészeti nemzetközi tanácskozáson, amelyen a nagy nyugati gyógyszergyárak képviselői, gyógyszerkutatói is képviseltették magukat.

Nyugaton is folytak már évek óta a Koproly-csoportéhoz hasonló kutatások és kísérletek. Ezeket ott kétfelől is pénzelték: egyfelől a tekintélyes gyógyszergyárak, másfelől a kábítószer-kereskedelemben érdekelt törvénytelen, titkos szervezetek és maffiák.

A világ nagy gyógyszergyárai fölmérték e kísérletek esetleges sikerének emberbaráti, egészségmentő, nem kevésbé üzleti jelentőségét. Az orvosokra is megnyugtatóan hatna egy olyasféle szer létezése, amely a saját tévedésük folytán túladagolt, mérgező gyógyszeradagot gyorsan és tökéletesen semlegesítené a beteg szervezetében. Egyes nyugtatószerek túladagolása sem ritka. Vagy altatótúladagolás műtétkor, tévedésből, úgyszintén előfordul. A hiba végzetes lehet. Gyermeknek kezébe is kerülhet mérgező gyógyszer. Cukorkának nézi, bemajszol belőle, és kész a tragédia.

Ezért a neves gyógyszergyárak hajlandók voltak jelentős pénztöket fektetni a kutatásokba. De *titokban* pénzelték a kísérleteket (persze csak a velük kapcsolatba lépő kutatók révén) a kábítószerkereskedelem nemzetközi bűnözői is. Számukra óriási üzletet ígért a találmány! Ha ugyanis az általuk „méregdrága” áron forgalmazott, mind nagyobb mennyiségű kábítószerrel élvezői túladagolják a narkót, vagy bizonyos idő után a szervezetükben felgyülemlik a mérgező anyag, előbb-utóbb „kihullnak” vevőik köréből. Kikísérik őket valamelyik temetőbe. De ha mérgezésüket *rendszeresen ellensúlyozni* lehet, miközben szenvedélyük érintetlen marad, akkor a narkós, a föltételezés szerint, a szenvedélyből kívánt, vágyott kábulat után egy hatásos ellenszerrel semlegesítheti a mérget, és másnap már újra vevő a kábítószerpiacon. „Nem kell félnie” a halálos mérgezéstől, legalábbis jelentősen csökken a narkóhalál esélye.

A balatontóvárosi bejelentést, hogy immáron gyártásra kész a Polineutralinarc, valóságos tapsorkán fogadta a májusi nemzetközi konferencián. A Medicina Vállalat vezetőit, magát Koproly Ottót is megrohanták a külföldi szakemberek, üzletkötők, újságírók, mondjon valamit önmagáról, nyilatkozzék a nemzetközi szaksajtó tudósítóinak, és a bulvárlapoknak, amelyek másnap máris szenzációt csináltak az ügyből. Nagyobbat, mint a Cavinton elnevezésű magyar gyógyszerből annak idején.

Koproly óvatos volt mind előadásában, mind szóbeli nyilatkozataiban. A csoportja által előállított medicina összetételéről, a gyártási eljárásról, a kísérletek alkalmával tapasztalt problémák megoldási módjáról nem mondott lényegeset érintő dolgokat, nehogy maga, kutatócsoportja és a Medicina Vállalat, a magyar gyógyszeripar alatt vágja a fát, kifecsegen gyártási titkokat. A magyar vállalat is jól tudta, hogy ebben az új szerben és tömeges exportálásában óriási üzlet rejlik. „Dr. Koproly dollármilliókat ér nekünk!” – mondogatták a vállalat vezetői. Ezért különös gonddal segítették, támogatták őt, de vigyáztak is rá a konferencián, nehogy a siker bővületében hátrányos következményekkel járó nyilatkozatokat tegyen.

Épp a balatontóvárosi konferencia előkészületeit megelőzően került Koproly doktor kezébe a *The Economist* egyik 1983. évi száma, amelyik ismertette – szintén vázlatosan – a bostoni nőgyógyászati klinikán egy orvos és munkatársai által folytatott kutatások eredményeit, olyan, a vérbe juttatott antitestek és -testtörmelékek laboratóriumi kísérleti előállítására terén, amelyek például a szívbetegek stimuláló gyógyszerének, a digoxinnak gyakori túladagolását ellensúlyozó anti-digoxin antitesttörmelékek adagolását tenné lehetővé. A budapesti *Magyarország* című hetilap 1983. év végi száma is átvette a cikket a *The Economist*-ből, és ismertette az antitesttörmelékek előállításának gondjával négy helyen is küzdő külföldi kísérletek akkori állását (lásd ott, 26. oldal). Koproly doktor és munkacsoportja ez idő tájt már nagyjából megoldotta a maga feladatát! A sikeres állatkísérletek után a klinikai kikísérletezés

végso stádiumánál tartott az általa Polineutralinarcnak elnevezett szer. Azóta e kísérleteket teljes siker koronázta.

Mikor a tavaszi konferencián ezt bejelentette, és előadásának további részeiben a szer alkalmazásának további, tág lehetőségeit ecsetelte, a hír bombaként robbant. A külföldi kísérletekben érdekelt nyugati cégek képviselői, a vendégül látott külföldi szakemberek felvont szemöldökkel néztek egymásra: *Lehetséges? Budapesten lekörözték őket?*

Az előzményekről ennyit el kellett mondanunk, hogy megértsük Koproly doktor izalmát az említett augusztusi reggelen, kései ébredésekor. Illetve izalmának *egyik* fő okát. Vállalatának vezérigazgatója tegnap azt is közölte, hogy mivel a klinikai kísérletek sikerrel lezajlottak, rövidesen elkezdik a szer tömeggyártását. A felsőbb irányító szerv pedig kitüntetéssel hálálja meg az ő és munkatársai fáradoalmait. E célból, ezen a napon, amelyen ő megint oly késve ébredt, rögtönzött vállalati ünnepségen köszöntik őt és kutatócsoportjának tagjait. Kérték, illően öltözve jelenjék meg délelőtt tíz órakor a vállalat dísztermében, csoportjával – két másik, beosztottjaiként működő fiatal kutatóval – együtt. Jelen lesz a tévé, a rádió és a sajtó, beleértve a külföldi tudósítók fényképezőgép-kattogtató hadát.

A hír egekbe emelte hangulatát, de különös, fokozott izalmat is kiváltott belőle. Ez utóbbi az a bizonyos *másik* ok, egy titok, amiről Koprolyn kívül nem tudott senki az országban. Felesége sem. *Izgatottan*, rohanva futtatta villanyborotváját az arcán. Gyomra összeszorult, amint az a májusi, balatontóvárosi est jutott az eszébe. Mitől is? Persze, a kitüntetésétől volt izgatott. Meg talán ettől a furcsa telefontól is az imént, ettől a magyar-olasz nőtől. Mit is mondott? Mirabella Gonzi. Ceruzát markolt, és fölírta a nevet a telefon mellé helyezett jegyzetömbjére. Folytatta a borotválkozást. Azon vette észre magát, hogy idegességében remeg a keze. Tudta, hány álmatlan estén és éjszakán átélte azóta, hogy az a búcsúest egekbe emelte őt. De azután váratlanul lepottyant onnan, mint kezdő hegymászó a túl magas szikláról a szakadékba. Ezerszer jutott eszébe az elmúlt hetekben egy meggondolatlan, sőt *lezáratlan* ügy, ami

folyvást zavarja azelőtt oly kikezdhetlen nyugalmát. Valamikor, valaki és valahol számon fogja kérni, hogy amit *akkor* ígért és elfogadott, amiben *akkor* megállapodott, miért nem tartotta.

Ráadásul még a családi gyász is! Ámbár, akit elveszített szűkebb családjá köréből, az őt mindig oly lenézően bíráló, sőt tudását oly sértő módon fitymáló anyósát, tulajdonképpen nem szerette, de túrnie kellett. Most a szerencse, hogy a halál elragadta körükből, mégis az ő tragédiájává alakul.

E gondolatra keserű lett a szája íze, de nem a reggel, éhgyomorral elszívott cigarettáitól. Kapkodva öltözött, nem is reggelizett, mert újra liftezni kezdett a gyomra. Amint könnyű szövetből készült nyári ruháját felöltötte, pillantása a zakó bal oldali hajtókáján komorló gyászszalagra révedt. Június eleji, külhoni útjuk alkalmával oly tragikus hirtelenséggel elhunyt anyósát gyászolta e szalag viselésével, felesége kérésére. Mert ő irtózott különben mindenféle külsőségességtől. Se kokárdát, se jelvényt nem hordott soha. De most, hogy nincs itthon a felesége, Karola, mert vidéken nyaral a gyerekekkel, úgysem látja, mit cselekszik. Ő bizony nem állít oda az ünnepségre világos színű öltönyén ezzel a fekete szalaggal! Ujját a szalag alá dugta, és egy mozdulattal letépte a hajtókáról. A mamán ez a szalag már nem segít.

Mit segít már ez a szalag a csapáson, amely érzelmei ellenére őt személyében is érte a mama halálával? És elszálló reményein, amelyek csak akkor teljesülhettek volna, ha a mama *legalább egy nappal* tovább él, s tovább fitymálja, sértegeti, bántja őt? Mint a legtöbb anyós a legtöbb vőt?

Miért emlékeztesse *közös tragédiájukra* e napon ez a hitvány, hivalkodó, magamutogató fekete szalag?

Letépte, a vécébe dobta, és ráhúzta a vizet.

2. A Medicina Vállalat díszterme, ahol az ünnepi összejöveteleket, értekezleteket, gyűléseket és a kulturális rendezvényeket szokták tartani, zsúfolásig megtelt ezen a délelőttön. Munkaidőben jöttek össze mindazok, akiknek valami szerepük volt a

Polineutralinarc létrehozásában, a kísérletekben és lesz majd a tömeggyártásban. Csak ebben az időpontban ért rá az irányító szerv képviselője. Úgy vélték, hogy a közelgő Alkotmány ünnepe előtt az a félórányi kiesés a munkából ezúttal lényegtelen. Az új gyógyszer óriási pénzbevétellel kecsegtet, tekintettel a külföldi érdeklődésre és keresletre, sok-sok dollármillióes bevétellel számolhatnak. És Koproly Ottó, valamint munkatársai is megérdemlik ezt a különleges megtiszteltetést.

– Szerencsés fickó ez a Koproly! – mondták azok, akik mindenkől szívesen csinálnak tréfát. – Nyár elején sikerült elvesztenie külföldön az anyósát! Keveseknek adatik ilyen égi áldás! Most meg zsebre vágja a kitüntetéssel járó jutalmat. De hol a felesége? Azt is elnyaralta valahol?

Az ünnepség után a miniszterhelyettes magához intette Koprolyt, és a vezérigazgatóval, a főmérnökkel együtt meghívta őt és közvetlen munkatársait egy rövid kis csevelyre, a vezérigazgatói szobába. Ott a tárgyalóasztal körül telepedtek le mind. Az asztalon konyak és hűsítő volt, amerikai cigaretta, többféle is. Két tányéron a Hauer cukrászdából rendelt húsz darab minyon. Verhovina Guidó, a vezérigazgató rögvest tizenkilencre csökkentette a számukat. Koproly közvetlen munkatársai, akik nem túl gyakran léphettek e vezéri főhadiszállásra, elgyönyörködtek a szép faburkolat mintázatában, a stílbútorokban, a nagyméretű szoba négy sarkában zöldellő dísznövényekben, a könnyezőpálmákban, páfrányokban s a dísztárgyak sokaságában, a drága szőnyegekben. A titkárnő töltött a konyakból a poharakba, s az italt a jelenlevők újabb sikereire ürítették.

– Hallottam, kedves Koproly elvtárs – fordult oda a miniszterhelyettes –, milyen megrázó tragédia érte önöket nemrég, külföldi útjuk alkalmával!

– Igen, sajnós! – komorult el Koproly tekintete. – A feleségem máig se tudta kiheverni. Azért is nincs itt. Vidéki nővérénél van a gyerekekkel. Vigasztalhatatlan, szegény! Főleg, hogy nem tudtuk még eltemetni se szegény anyósomat!

– De hát mi történt tulajdonképpen? – érdeklődött a miniszterhelyettes. – Nem ismerem a részleteket!

– Hát az valami hajmeresztő, kérlek szépen! – vetette magát közbe Verhovina Guidó, miután gyorsan befalt még egy csokoládés minyont. – Képzeld, Koproly elvtárs és felesége június elején külföldön szándékoztak eltölteni a szabadságukat. Ausztrián át Olaszországba utaztak, Koproly elvtárs kocsiján. Magukkal vitték az anyóst is, a kedves nagymamát, ne legyen addig itthon, egyedül. Meg aztán vágyott is a mama világot látni, annak ellenére, hogy eléggé sokat betegeskedett. A szíve körül volt valami baj, kérlek. Az orvosa azonban azt mondta, nyugodtan elutazhat, gépkocsin nem olyan fárasztó az út, június elején még vészesen nagy hőség se igen várható, és direkt jót fog tenni neki egy kis kikapcsolódás. Felgyógyszereztek katonásan a mamát, senki se gondolt semmi rosszra.

– És hol történt a tragédia? – kérdezte a miniszterhelyettes.

– Rómában – vette vissza a szót Koproly. – Előtte Firenzében szálltunk meg, reggel korán ettünk, s elindultunk Rómába. A Via del Sole autósstrádáján haladtunk...

– Jaj – kiáltott fel a miniszterhelyettes –, ott én is jártam! Valami csodaszép az az út!

– Igen – bólintott Koproly –, gyönyörködtünk benne mi is, áthaladva megállás nélkül Arezzón, Perugián, Assisin, Spoletón, Ternin, azzal, hogy ezeket a kis városokat majd a római szállásunkról el-elkocsizva nézzük meg, az ott töltendő szép napok során. Nagyon hajtottam, semmire se figyeltem, hogy mielőbb a megadott római címen legyünk, nehogy megvárakoztassuk vendéglátóinkat! Elértük Rómát, akkor a nagymama még mondott is valamit az óriási forgalomról, nem emlékszem már, hogy mit, aztán végig semmit. Nagy keresgélés után odaértünk a megadott címre, hátraszóltam, hogy megjöttünk, mama! Nem válaszolt, oldalra volt dőlve, úgy tetszett, elálmosodott a fáradtságtól és elaludt. Mikor kezdtünk kikászálódni a kocsiból, akkor veszi észre a feleségem, hogy a mama nem alszik, hanem... *halott!!!*

– Jesszusom! – szisszent föl a miniszterhelyettes. – Oda a szép nyaralás!

– Várj, ez mind semmi! – vágott közbe megint Verhovina Guidó. – Nem tudván mihez kezdjenek, igen bölcsen elmentek, kérlek szépen, a külképviseletünkre. Letakarták a halott mamát a kocsiiban egy pléddel. Előadták, milyen szörnyű helyzetbe kerültek. Kérdezték, mitévők legyenek? Melléjük rendeltek valakit a mieink közül, hogy illetékes helyre kíséresse a szerencsétlen házaspárt a halottal, és amikor kiléptek a székház elé, akkor látták, hogy a kocsi nincs sehol!

– Ellopták? Benne a halott mamával?

– Igen! – bólintott Koproly, aki szívesen elhagyta volna ezt az egész beszámolót. Összeszorult a gyomra megint, hogy szóba került ez a dolog. – Míg mi ott bent tárgyaltunk, holmi csibészek odakint ellopták a kocsit. Olasz Fiat 850-esem volt, azóta hallottam, hogy olyannal nem szabad *olaszba* menni, mert pillanatok alatt ellopják. Zsebükben hozzá a kulcs.

– Most hallj oda! – képedt el a miniszterhelyettes. – És jutott valamire a római rendőrség?

– Semmire! – legyintett Koproly doktor. – Először is előadták, hogy napjában száznál is több külföldi kocsit fosztanak ki vagy lopnak el. Teljesen reménytelen ügy ráakadni az elveszett kocsikra, legfeljebb véletlenül fordulhat elő. Ígérték, tekintettel a mamára, mindent elkövetnek. Megadtuk az adatokat: bordó színű 850-es, a rendszámát, mindent. Legyintettek. Ezek után, persze, föl se kerestük meghívóinkat, hanem egy penzióban idegeskedtünk pár napot, borzasztó állapotban! A feleségem, szegény! Éjjel-nappal sírt, mivel eleitől fogva ő szorgalmazta, hogy az anyósomat is vigyünk. Két és fél nap múlva akadtak rá a Fiatunkra, az ostiai tengerparton. Totálkáros állapotban, szétszedve! És, persze, a *halottunk sehol!*

– Vajon hová és miért tüntették el belőle a nagymamát?

– Gondolom, a következő megfontolásból. Ha a kocsiilopáson rajtavesztenek, kapnak érte pár hónapot. Megszokták. De ha a halottal együtt kapják el őket, akkor gyilkosság gyanújába keveredhetnek! Nyilván nem tudták, mikor elkötötték a kocsimat,

hogy mi van a pléd alatt. Kinyitották, beültek, és gyerünk! Aztán megnézték, mit is zsákmányoltak, és rájöttek, hogy gáz van!

– Logikus! – hagyta rá a miniszterhelyettes. – És végül a mama holtteste? Úgy tudom, nem került elő!

– Persze hogy nem! – mondta Koproly. – A tolvajok berezeltek. Valószínűleg bedobták Ostia mellett a tengerbe. Így vélekedett a római rendőrség egyik illetékes főfelügyelője. Le is zárták az ügyet! Képzelheti a feleségemet! De hát *engemet is!* Elmenni a mamával, és hazajönni úgy, hogy tudjuk: elhunyt szegény, de sose fogjuk tudni, hová lett, és sohase fogjuk tudni tisztességgel eltemetni. Repülővel jöttünk haza. A feleségem idegösszeomlást kapott. Máig se tért magához teljesen. Én is beleöszültem.

Megtapogatta kétoldalt a sűrű haját. Nem volt ősz egy szál se.

3. Aznap már nem dolgozott Koproly, bár rendes munkanap lett volna úgy különben. Mire a vezérigazgatói szobában befejeződött a csevegés, dél is elmúlt. Fájt a feje, nem tett jót neki a római élmények újra fölidézése. Mióta visszajöttek – ennek már két hónapja is elmúlt –, ezerszer el kellett mesélnie, hogy s mint esett velük ez a tragédia.

Kétségtelenül hajmeresztő történet, de Koprolynak minden egyes alkalommal nagyon kellett vigyáznia, *saját érdekében*, hogy a törtétekből csakis ennyit, egy epizóddal se többet adjon elő. A jó szándékú és pletykaéhes faggatásoknál mindig óvatoskodnia kellett, hogy egyéb részletekről el ne szólja magát, különösképp *valamiről*, amit csakis ő tud, és amiről a feleségének se szólhatott őszintén.

– Látom, nem érzed jól magad – mondta neki most Verhovina Guidó –, menj haza! Úgyis itt a hét vége meg az ünnep, addig már nem váltjuk meg a világot.

– Köszönöm! – mondta Koproly. – Élek a felajánlott lehetőséggel! Keveset és rosszul aludtam az éjjel, késve is ébredtem emiatt.

– Valami nyavalya bujkál benned? Vagy a szíved megint? – érdeklődött a vezér.

A római út óta gyakran kínozták Koprolyt szívpanaszok.

– Nem tudom. Talán ez is, az is.

– Na, menj csak! Hívj egy taxit. Hétfőig ne is lássalak! – mondta a vezér.

Szeretett Verhovina Guidó ilyen mutatósan „emberi” lenni. Most is hátba veregette „a vállalat eszét”, ahogy dr. Koprolyt nevezték sokan, és szinte megghatódott önmagától, hogy most ő milyen demokratikus és humánus főnök. Nem kicsinyeskedik egy ilyen kiváló szakember munkaidejével, bár dolgoznia illene még. Hadd menjen csak haza, pihenje ki mind a dicsőség, mind a földézett rémület okozta idegfáradalmakat. A kocsiját, persze, nem ajánlotta fel.

Koproly türelmesen tárcsázta a taxivállalatot, hiába.

Sóhajtott és lemondóan legyintett.

– Eh, megyek, és lefüttyentek egyet az utcán! – csapta le a telefonkagylót, és eltávozott, hangos kézcsókkal a vezér titkárnőjének.

Az utcán perzselt a déli nap, egy szál lengében siettek dolgukra az emberek. Nagyon melegnek érezte az ünnepi alkalomra felöltött, nyakkendővel súlyosbított öltönyét. Kibontotta nyakkendőjén a csomót, lazított rajta, zakóját a karjára vette, s úgy vágott át a túloldalra, a buszmegállóhoz. Negyvenes férfi létére jól mutatott. Egy kis csitri, akiben már nyoma sem volt a múlt század végi és e század eleji női tartózkodásnak, hanem ultramodernül volt rettentően egyenjogú, rámosolygott, és utánafordult. Koproly doktor viszonzta a szemrevételezést. Tizenöt évesnek ha saccolta a szép, szőke lányt, akinek szűk farmernadrágjából kemény idomok domborodtak elő. Koproly nem volt rámenős típus, de ha lehetőség kínálkozott nem szívesen szalasztotta el. Legszebb csábmosolyát mutatta a lánynak, aki visszakacagott rá.

– Nem akarsz velem fagyaltozni?! – kiáltott neki Koproly, és nemcsak megállt, hanem vissza is fordult, indult a lány felé.

– Lehet róla szó! – mondta a kis modernke. És kicsit kidüllesztette a mellét, a vékony blúzból félig-meddig előmeztelenkedő emlőit a férfinak. Koproly figyelmét nem kerülték el a kis gömbölyűségek a

blúz kivágásában, és hirtelen arra gondolt, ez a csitri már úgy teszi-veszi magát, mintha tanfolyamon sajátította volna el az ősi szakmát.

– Akkor? – kérdezte a lányt.

– Itt? Errefelé? – nézett körül a leányzó. – Leprahely mindegyik! Nincs kocsija, hogy valami rendes helyen szopjunk be azt a kis fagyit?

– A kocsimat Rómában ellopták, sajnos! – mondta a férfi.

A lány felvágásnak vélte.

– Az enyémet meg San Franciscóban!

Nevettek. Taxi közeledett, szabad jelzéssel. Koproly füttyentett, a kocsi leállt.

– Akkor menjünk. Hová akarsz? – kérdezte Koproly a lányt.

– Tudom is én. Talán az Annába!

Ilyen dög melegben akar velem ott villogni? – gondolta kicsit dühösen Koproly.

– Jönnek, nem jönnek? – sürgette őket a taxisofőr.

– Persze, hogy megyünk! – kiáltott a férfi, kézen fogta a lányt, vezette a taxi felé. Az kicsit vonakodott, de végül is ő akarta jobban, nem a férfi. Beültek a taxiba.

– Hová lesz, kérem? – kérdezte a sofőr.

Koproly Ottó bement a saját lakcímét: Petneki utca 10.

– Kérem!

A lány rábámult fölszedett pasasára, és amikor a taxi elindult, hagyta, hogy a férfi magához vonja szorosán, és megcsókolja. A lány visszacsókolt, és nem tiltakozott.

– Be sem mutatkozunk? – nyafogta a kislány, halkán, hogy a sofőr lehetőleg ne értse őket. S elhúzódott a férfitől.

– Ottó vagyok! – mondta Koproly, és többnek érezte a kapott jutalomnál a mai napnak ezt az ajándékát. Hogy egy ilyen jól fejlett, bombacsinos csitri melleivel labdázhat. Egyelőre blúzon át. A sofőr így is észlelte a dolgot, megköszönte a torkát, rágyújtott és a tükörből leste őket. – És neked mi a neved?

A lány vihogott.

– Emerencia vagyok!

Koproly kicsit dühös lett, hogy tréfára veszi őt a csitri.

– Fenét Emerencia! Komolyan, hogy hívnak?

- Ottó vagyok! – utánozta csibészkedve a férfit, és nagyokat kacagott hozzá.
- Ne hülyéskedj, én tényleg Ottó vagyok! – erősítette a férfi.
- Én meg Emerencia! – buffant ki újabb kacagás a lányból.
- Jó. Akkor nem fontos!
- Nekem se.
- Szóval, hivatásos vagy?
- Hivatásos micsoda? – nézett rá a lány.
- Kitegyelek a kocsiból?
- Most miért haragszol? – kérdezte a lány. Gyönyörű kék szemei voltak. – Ha te nem mondd meg az igazi nevedet, hanem hülyéskedsz, hogy „Ottó”, akkor tőlem miért várod??
- Koproly elengedte a lányt. Elővette a személyi igazolványát, kinyitotta a névnél, és a lány elé tartotta.
- Nézz oda, tényleg! – csodálkozott amaz. – Ilyet még! És doktor! Orvos vagy?
- Koproly eltette az igazolványát.
- Orvos. Lányszabász. Hozott anyagból átalakításokat vállalok.
- Ezt hogy érted?
- Kezdő kislányokból tapasztalt nőket képezek!
- A lány kacagott. Mint a csitrik szoktak. Aztán átkarolta a férfit, megpuszilta az arcát.
- Cukorfalat vagy, Ottó! Orvosokkal szívesen vagyok! Ha zúr lesz, segítenek! Egyébként ittál, szivi? Olyan a leheleted!
- Ittam. Konyakot. Hármat.
- Ilyet még! Hol? Más nővel?
- A munkahelyemen. A főnökömmel. De még mindig nem mondtad meg a nevedet!
- A lány is elővette a személyijét. Odaadta a férfinak. Koproly meglepődött. Ez a fejlett lány nem véletlenül az. Tizenhat éves múlt pár hete. A neve Tímea. Prohászka Tímea.
- Kösz! Nagyon szép a neved! Olyan szép, mint aki viseli.
- Ittál. A konyak beszél belőled! Pedig klassz hapsi vagy különben!
- Nem ittam, az a pár konyak nekem semmi.

Nevettek megint. A taxi fékezett, megérkeztek a ház elé, ahol Koproly lakott. A férfi kifizette a sofőrt, addig a lány kiszállt a kocsiból, és körülnézett. Lakótelepi, tízemeletes épületek. Fintorgott.

– Van itt valami jó kis hely? – kérdezte. – Vagy mi van itten?

A túloldalt egy XX-es sárga Lada állt, benne két férfival s egy nővel. Itt a te hülye nevű doktor Koproly Ottód lakása van! Nincs itthon senki, nyugodtan feljöhetsz! – mondotta a lánynak, miután kiszállt a taxiból, és a nézgelődő lány mellé szegődött.

– A lakásodra? És a feleséged? – vonakodott a lány.

Ahol álltak, nem messze virított egy piros pad. A férfi odavonta a lányt, és nem törődve azzal se, ha ismerős jön ki a házból, leültette maga mellé.

– Ide figyelj, kicsi Tímea! Én nem vagyok se csöves, se bőrzekés, se punkimádó srác. Én a te tizenhat évedhez képest egy bácsi vagyok. Igaz? Namármost. Te bizonyára túl vagy már egy pár fiún vagy férfin. Igaz?

– Hát... Ez baj, doki?

Koproly mosolygott, hogy dokizta őt Tímea.

– A te dolgod. Nekem nagyon tetszel. De én már meglett férfi vagyok, családós. Most a családom nincs Pesten. Semmi rosszat nem akarok veled, ha te is csak jót akarsz. Nekem azzal tennél most jót, ha feljönnél hozzám. Van odafönt ital, zenegép, hűvös szoba, puha pamlag. Ma ünnepeltek engem a munkahelyemen, mert fölfedeztem egy új gyógyszert!

– Terhesség ellen? – rikkantott föl Tímea.

– Nem! Egészen más dolgok ellen. Dicséretet kaptam és jutalmat. Keveset. Meg tapsot, sokat. Három konyakot. Két minyont. Kítüntettek. De az igazi megkoronázása ennek a mai napnak az lenne, ha te, kis Tímea, most feljönnél hozzám. Fagyi, persze, nincs. Tímea nézte a férfit. Mik vannak az életben! Erre nem számított. Azt hitte, egy szokványos nőcsábással marhászkodhat, kezdhethet ki az utcán, és egy komoly orvossal ül itt, aki föl akarja vinni a lakására, és...

– Pénzért gondolod? – meredt a férfira.

– Miért, te pénzért akarod? – felelt kérdéssel a kérdésre Koproly. – Pénzem is van, de az igen-igen kedvemem szegné, ha vásárolnám magamnak ezt a jó napot, nem pedig ajándékba kapnám. Tőled, kis Tímea!

– Csakugyan megtetszettem neked? – csodálkozott rá a lány.

– Nagyon, őszintén mondom, nagyon!

– Ilyet még! És akkor fagyi nem lesz? Mert te akartál fagyizni!

– Nem! Meggondoltam! Ami lesz, az sokkal jobb.

– Biztosan! – hagyta rá Tímea bizonytalanul.

Kézen fogta a lányt, és beléptek a házba, ahol Koproly lakott az ötödik emeleten. A lift éppen szabad volt. Délajt alig járnak vele, a lakók többsége dolgozik.

Az ilyen „mellékutakkal” gyakran megjárhatja az ember. Mikor a lift fölért, Koproly doktorék tőszomszédja – négy lakás volt egy-egy emeleten –, özv. Zigainé, korosabb hölgy, épp akkor lépett ki az ajtón, amikor ő kiségitette Tímeát a liftből, s valami olyat mondott neki, hogy meg is érkeztünk, drágám.

A szomszéd Zigainé szúrós szemű, idős hölgy, Koprolyékat nemigen kedvelte, mert gyakran kattogott otthon az írógépiük, és neki mindene elmeszesedett már, csak a füle nem. Most sokatmondóan üdvözölte:

– Jó napot, Koproly úr! Hogy van a kedves felesége?

Tímeát előntötte a forróság, bár nem tartozott az érzelgős és szégyenlős generációhoz. Koproly igyekezett udvarias modort erőltetni magára.

– Köszönöm, asszonyom, de csak ma este beszélek vele újra telefonon. Tegnapelőtt hívott föl, akkor aránylag jól volt! Elnézést, bemutatom külföldi unokahúgomat, az éjjel érkezett Budapestre.

– Kezitcsok... misszisz... – S pukedlizett Tímea. Vette a lapot.

A szomszédnő végigmérte, s aztán Koprolyra nézett.

– Csinos! Amerikai?

Tímea bólogatott hevesen, hogy igen, Koproly mondta közben, hogy nem, Hollandiában él. Töri a magyart, az angolt... Észrevétlenül meglökte Tímea karját.

– Szóval nincs itthon Karola, a kedves neje! Azt hittem pedig. Az imént egy órán át olyan zajt hallottam, mintha erősen takarítának maguknál, Koproly úr! Mintha rakosgatnának!

– Sajnos, nem! – mondta Koproly, előszedegetve kulcsait. – Ha csak mi, ketten a kis unokahúggal, meg nem lepjük Karolát, hogy alaposan kitakarítunk!

– Bjútiful! – kiáltott föl Tímea, a különböző eszpresszóokban eltanult angol „nyelvtudását” fitogtatva, és kedves-zavartan bólintgatott mindenre, mint a ló, amelyiknek zabos tarisznya van a nyakába akasztva, és időnként fölrázogatja benne a magot.

Végre beszállt a liftbe Zigainé, és Tímea kacagva karolt Koprolyba.

– Isteni rögtönzéseid vannak, dokikám! Hogy én Hollandiában!

– Mert így biztosabb, hogy nem áll le veled dumálni. Ki tud itt hollandul?!

Nyomkodta a kulcsát a lakás ajtajába, Tímea közben a sárga névtáblát nézte, melyen fekete betűkkel ez állt: „*Dr. Koproly Ottó*”. Miért nem írja oda, hogy orvos, és hogy milyen orvos?

– Mi a jóisten van ezzel a zárral, hogy nem megy belé a kulcs? – sziszegett Koproly. Újra és újra illesztgette Elzett zárjába a kulcsát de hasztalan. – Ehhez hozzápiszkált valaki!

Lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt! A zárja alaposan meg volt rongálva, ki is feszítették, csak nem látszott kívülről. Koprolyn végigfutott a hideg.

– Betörtek?! Tímea, ide behatoltak! Kicsoda? Miért?

Tímea kényelmetlenül érezte magát, és vonakodva követte az előszobába lépő férfit. A nappali szobában minden fiók ki volt borogatva, minden szekrény tartalma kiszórva, óriási összevisszaságban a szőnyegpadlós szoba közepén.

– Te jó isten, doki! Ide valóban betörtek!

– Mi van itt? – riadozott Koproly, és megfélekezve Tímeáról, elkiáltotta magát:

– Karola, te vagy? Megjöttél, Karola?

Semmi válasz. Persze hogy nem jöhetett haza a felesége, hiszen arról volt szó, hogy augusztus végéig vidéken marad a gyerekekkel. Egy ismerős ideggyógyász kezeli ott addig. És miért túrta volna fel a

házat? Valaki idegen járhatott itt, ha ugyan nincs elbújva még mindig valahol, a bitang.

Tímea félni kezdett, és mondogatta:

– Vigyázz, doki! Ne menj beljebb! Itt a telefon, hívd a rendőrséget! Én majd elmegyek szépen!

Koproly fölemelt a nappali szoba asztaláról egy eléggé súlyos kristályvázát, lehetett négy kiló. Marokra fogta a talpánál, ahol keskeny, és berontott a másik szobába, szent elhatározással, hogy ha ott lapulnak a betörők, nekik támad a vázával, szétveri a fejüket. De ott se volt más, csak sok-sok földre szórt holmi. Úgy nézett ki a lakás belülről, mint egy jó kis hurrikán után.

– Elloptak valamit? – kérdezte sírósan Tímea, és legszívesebben már itt se lett volna, semhogy belekeveredjék valami betöréses ügybe. De sajnálta is a férfit. Utána merészkedett, és belecsimpaszkodott.

– Szépen vagyunk, kicsikém! – mondta Koproly. – Jó lenne, ha most valóban elmennél! Hagyj egy telefonszámot, vagy címet, ahol megtalállak. Ne haragudj! – Megpuszilgatta a haját, az arcát. – Aranyos vagy, Tímea, de most söpörj innét! Hívnom kell a rendőrséget. Ne találjon itt senki téged! Haragszol?

– Dehogy haragszom, inkább félek! Nincsenek a lépcsőházban elbújva? Jól szétrámoltak mindent. Képzem, mi mindent elvihettek!

– Nem tudom! Egyelőre fogalmam sincs! – a padlót vizsgálta. – A betétkönyvek ott vannak! Az aranylánc is. Az ezüsttál! Menj, siess!

– Nincs telefonom, dokikám! – szólt Tímea. – A legtöbbször megtalálsz az Annában vagy inkább az Intercontinentál, az Átrium vagy a Fórum bárjában. Ott táncolok a haverokkal!

– Gazdag haverjaid lehetnek!

– Külföldiekkel szórakozunk, ők fizetik a cechet! De ne gondolj semmi rosszra!

– Dehogysis! Amire gondolhatnék, az elég jó. Menj már, és ne kérsd magadat!

– Jééé! – kiáltott fel Tímea, és a hálószoba sarkában álló, finom portól szürkéllő kerek kis asztalkára mutatott. – Nézd, hová löktek egy fél pár cipőt!! De milyen kitaposott, ócskát! Ilyenekben jár a feleséged?

Koproly odanézett, és *elsápadt!* Valóságos remegés jött rá! Közelebb lépett, s anélkül, hogy hozzányúlt volna, jól megnézte a fél cipőt. Semmi kétség! A Rómában elrabolt nagymama cipőjének egyike volt, a jobblábas! Kék színű bőr, piros betéttel. Akkor viselte, amikor váratlanul elhunyt a kocsiiban, amelyet aztán vele együtt, ismeretlen tettesek elraboltak.

Homlokát kiverte a veríték, erőszakkal kitaszítgatta Tímeát a lakásból, felhívta a liftet, betuszkolta a lányt, és csak annyit mondott neki:

– Nyomd be az *F* jelű gombot! Tűnj el!

– Ennyire megrémültél, doki? – hallatszott a lány hangja, miközben a lifttel ereszkedett lefelé.

4. Mikor visszasurrant a lakásukba, Koproly doktor kilincsre csukta az ajtót, és mert a zárat kifeszítették, a láncot helyezte rá belülről. Ez is minek, ez a lánc, gondolta, ha csak akkor nyújt valamiféle biztonságot, hogy ha itthon van és belülről használja az ember? Mikor elmegy, semmi haszna, csak fityeg az ajtófélfán. Persze, ajánlották már mások, hogy szereltesen föl egy másik zárat is, mert egy nem elég. Előfordult a környéken több betörés.

Tekintete föl váltva szegeződött hol a halottként eltűnt nagymama (ki tudja, honnan és kik révén idekerített) félcipőjére, hol a telefonkészülékére. Hívnia kellene a rendőrséget, míg „forrók” a nyomok. Igen, de neki *ez éppen most* nem érdeke. Először is a fél pár női cipőt kellene sürgősen eltüntetnie, mert erről jobb, ha nem tud senki. Ez ugyanis, ebben az esetben, nem egyszerűen egy kék-piros színű, használt, félretaposott sarkú cipő. Hanem *titkos üzenet*. Jelentése körülbelül ennyi: „Itt vagyunk, a közeledbe férköztünk, határokon át! Most el kell számolnod minden be nem váltott ígéreteddel!”

Tudta, hogy erre az üzenetre – akár ilyen, akár amolyan formában – előbb utóbb sor kerül. Éjszakák során álmódott róla. riadt föl tőle. némelykor álmatlanul forgolódva végig az éjszakát. Tíz és száz

formáját képzelte el a mindenképp bekövetkező felelősségre vonásnak. Újra és újra végiggondolta ilyenkor annak a május végi, balatontóvárosi nemzetközi konferenciának a búcsúestjét, amelyen ez az egész ügy elkezdődött.

Koproly doktor ott nagy sikerű előadást tartott a Polineutralinarcról. A gyógyszervegyészeti nemzetközi tanácskozás hangulatos, Savoy Hotel-beli díszvacsorája után sétálni hívta őt egy angol–olasz gyógyszervegyészeti vállalat, a római székhelyű Sanitas Rt. Balatontóvárosra küldött londoni szakértője, a vállalatot képviselő kutatója, dr. Charles Agnetti. A Platán-sétányra tértek. Koproly elég jól beszél angolul, ezért a kedves, nyájas, olasz származású londoni gyógyszervegyésszel hosszas csevegésbe merültek sétálgatás közben. Még egy itatra is beültek a Magyar Tenger presszó bájába. Itt Agnetti doktor fizetett, jobban telt a napidíjából, mint a Koprolyéból. Martinit ittak, mert ez volt Agnetti kedvenc itala. Mint előadta, hiába él az év nagy részében Angliában – ott folytatja kísérleteit –, nem tudja megszokni, se megkedvelni az angol meg a skót italokat.

– A chianti vagy a Martini képes könnyeket csalni a szemembe, mert a vérem, a szívem olasz maradt!

Koproly bólogatott.

A bárból kijöve, végigsétáltak a mólón, s leültek egy padra. Nézték, amit úgyse láttak: az éjszakai, csöndes, gyorsan hűvösödő, májusi Balatont. És cseverésztek. Agnettit érdekelte magyar kollégájának élete, munkája, eddigi eredményei. Szóba kerültek a kereseti lehetőségek is, Agnetti szerint kiváló szakértelemmel megáldott pesti kollégája a Sanitas Rt.-nél a hússzorosát is megkeresné annak, amennyivel a Medicina Vállalat itthon elismeri. Koproly hallgatott. Fél szívvel és eszének józanabbik felével érezte, tudta, hogy most olyan vágányra tévedt a csevegésük, amelyen neki fékeznie illenék. Mondjuk, hivatalból, állampolgári öntudatból. De túl sokat ivott már ahhoz, hogy magánvéleményét fékként használja ezen a mellékvágányon, motort ösztönző dízelolaj helyett. Bólintott, hogy bizony neki itthon, nyugati kollégáihoz képest, szerényebb életmóddal, kis méretű, de jó drága lakással, a két gyermek és a feleség eltartásának egyre nehezedő gondjaival kell beérnie. De hát

vigasz, ha ugyan vigasz, hogy nemcsak itt, világszerte drágul az élet, válságokkal küzdenek szinte mindenütt. Agnetti doktor hümmögött.

– Sokat gondolkodtam, mióta törjük egymásnak itt az angolt, ami ugyebár egyikünknek sem anyanyelve, hogy mivel segíthetném önt, akit e napon, mind szakmai, mind emberi értelemben, őszintén a szívembe zártam. Legelőbb is azt ajánlanám föl, ha nem veszi tolakodásnak, Koproly úr, hogy ha netán Olaszországba vagy Angliába vezetne útja a jövőben, tekintse magát az én vendégemnek! Valósággal elbűvölt az ön ritka egyénisége, lenyűgöző szaktudása, páratlanul zseniális fölfedezése. Nem különben az előadása.

– Ön túloz, kedves Agnetti!

– Istenemre, nem! Íme a névjegyem, rajta a római és a londoni lakásom címe, telefonja. Akármikor ránk nyit, nálunk mindig otthon érezheti magát.

– Szaván fogom, kedves Agnetti kolléga! – tette el a névjegyet Koproly, s adta át cserében az övét. – Két hét múlva ugyanis éppen olaszországi turistaútra utazunk, ott töltjük el szabadságunkat, íme, az útlevelem. Már csak a hivatalosan igényelhető dollárt kell kiváltanom. És június elején indulunk!

– Bravó! – lelkesedett Agnetti, és átölelte Koproly vállát. – Hát ez csodálatos! Nem hittem volna, hogy ilyen hamar újra együtt lehetünk! Mert amit az imént mondtam, azt természetesen állom. Rómában töltendő napjaikra legyenek ottani házam vendégei. Arra az időre én is odautazom, hogy megmutathassam önnek s kedves nejének az Örök Várost! Jártak már Rómában, Koproly úr?

– Sajnos, még nem! Igazán köszönöm a nagylelkű ajánlatot, és ha valóban komolyan gondolja...

–No de uram! Az csak természetes!

– Bocsásson meg, nem akartam megsérteni! Szóval ez esetben élek a kedvező ajánlattal! Ez ugyanis mentesítene bennünket a római szállásköltségektől...

– És az étkezésiektől is, uram! Nálunk teljes ellátást kap! Négyen jönnek, feleségével és gyermekeivel?

– Ó, nem, nem! – válaszolt Koproly. – Ezen nagy vita volt köztünk, a feleségemmel. Neki az volt a véleménye, hogy a gyermekek még túl

kicsikék ahhoz, hogy maradandó benyomásokat szerezzenek egy ilyen külföldi úton. Egyik fiam ötéves, a másik nyolc. Van benne igazság! Hiszen gondoljunk csak önmagunkra, kedves Agnetti kolléga: mire emlékezünk mi ötéves korunkból? Rendben is lenne, de beleegyezésemnek van egy számomra kellemetlen ára.

– Mégpedig?

– Feleségem az édesanyját akarja magunkkal hozni. Erre a hosszú útra! A hátam is borsószik tőle! Ki nem állhatom szegényt, ráadásul szívbeteg! Most is a füredi kórházban kezelik! Púp a hátamon, ha ő is jön!

A tó felől hűvös szellő kerekedett. Agnetti összehúzta magán a ballonkabátot. A víz apró hullámai csattogtak a móló betonján ott, ahol a hajók szoktak kikötni. Elnevette magát.

– Úgy látom, az anyósok megítélésében nincs különbség a két társadalmi rendszerben élők között! – Nevettek mindketten. – Erről a teljes nézetazonosság jegyében kiadhatnánk egy közös közleményt!

Elindultak vissza, a hotel felé.

– Ne melegítsük föl magunkat még egy Martinivel? – cövekelt le a móló végénél, a Magyar Tenger bárjának bejáratánál Agnetti. – Szeretnék egy másik ajánlatot is tenni önnek!

Koproly bólintott. Bementek, és leültek ugyanahhoz a kis asztalkához, ahol fél órával előbb kuporogtak. Távol a zenétől. Ahol érti az ember a másik szavát.

Hát igen, ott, annál az asztalkánál kezdődött az ügy. Amivel kapcsolatos ez a rohadt félcipő.

Koproly fölkapta mérgében a félcipőt, egy ideig ide-oda forgatta a kezében, majd irtózatos dühvel a falhoz vágta, csak úgy csattant a tapétán.

– Az istenit ennek a rohadt életnek!

Egy dolgot azonban sehogy sem értett. Ha anyósának titokzatosan eltűnt holtteste az Agnettiék birtokában van, mert hiszen csakis arról húzhatták le ezt a cipőt, akkor most mit várnak még tőle? Mit akarnak? Miért az „üzenet”, a figyelmeztetés? Tudniok kell, hogy

akinél a halott nagymama, annál a kijuttatott anyag. Végtére is jól tudják, hogy ő a nagymama fehérneműjébe rejtette a mikrofilmet, amelyiken a Polineutralinarc gyártási eljárásának leírása és vegyi képlete olvasható. Maga Agnetti ajánlotta ezt, akkor este, a Magyar Tenger bárjában. Hogy ha a feltételekkel Koproly doktor egyetért, a legajánlatosabb az idős hölgy valamelyik fehérneműjének korcába, mondjuk a mama kombinéjának vállpántjába belevarrni. Őt nem kurkásszák agyon a vámosok, tekintettel idős korára és gyanún felül álló személyére.

És ő, Koproly, az így kapott ötlet szerint járt el.

A mikrofilm előállításához is Agnetti adta a fotókészüléket, a filmet, a műszaki tanácsokat. Cserében a Bécsben, a Montag banknál átvehető ötezer dollár előlegért és a Rómában, a mikrofilm átadása után fölvehető újabb huszonötezer dollár készpénzért. Miután hazahozta a füredi kórházból a mamát, titokban, saját kezűleg rejtette a kombiné könnyen szétbontható és újra összevarrható vállpántjába a picinyke mikrofilmet. Indulás előtt izgatottan figyelte: felveszi-e anyósa a Karola által odakészített útiruhákat, meg is veregette kedveskedő vő módján a mama két vállát, a könnyű, kék színű, apró fehér pettyes kartonruhát: „Kényelmes, mama? Rendben van minden?” Nem érződött a mikrofilm, nem csinált dudort sehol, remekül volt elhelyezve a kombiné vállpántjának ama pontján, ahol amúgy is vastagabb a varrás.

Arra is figyelt, hogy abban utazik-e az anyósa; hogy Karola nem készített-e elő anyja számára másikat az utazás idejére. Arról azonban fogalma sem volt még az indulás reggelén, vajon Rómában miképpen fogja megoldani a mikrofilm kivételét, de gondolta, ebben segítségére lesz majd a várható tény, hogy ott mindenképpen átöltöznek, és tekintettel az ottani melegre, a mama is lengebben öltözik majd, leveti az úton összeizzadt kombinét, a akkor valahogy majd ez is megoldható. És bizonyára segít maga Agnetti doktor, akinek a római házában fognak lakni. Végtére is neki még nagyobb érdeke fűződik az egészhez, hiszen cége, titokban megelőzve így a Medicina Vállalat nyár végére vagy ősz elejére tervezett tömeggyártását, ugyanazt a szert piacra dobhatja július végén,

augusztus elején, *Antinarco* vagy *Antidrog* néven, s lekörözi vele a budapesti gyárat! „Bombarobbanásszerűen”, Agnetti doktor szavaival. És míg ő, Koproly, az egészért kap harmincezer dollárt, Agnettiék olasz–angol Sanitas Rt.-je dollármilliókat kereshet a fondorlatos módon megszerzett gyártási eljárás alapján. Dr. Charles Agnetti maga is célzott rá Balatontóvároson, mekkora a különbség az ő várható nyereségük és a Koprolynak könnyűszerrel kifizetendő harmincezer dollár között. Ezért felajánlotta: ha Koproly és családja úgy dönt, hogy nem tér vissza Magyarországra, akkor a Sanitas cég alkalmazottjaként fenntarthatja a jogát, hogy a forgalomba kerülő gyógyszer árából egy-két százalék öt illesse. Ez, tekintettel a várható igen nagy keresletre, idővel több százezer vagy akár több millió dollárt is eredményezhet. Lesz ideje – akár a harmincadik napon is – eldönteni, hogy kint marad-e végleg, vagy hazatér, és beéri a harmincezerrel.

– Gondolja meg! – érvelt Agnetti. – Nem tagadom, a harmincezer dollár is szép pénz, úgy tudom, forintba átszámolva, mai árfolyamon, nagyjából másfél millió. De mi ez ahhoz képest, ha ön belép a Sanitashoz, és dollárban keresi meg a másfél milliót?

Ahogy most, ebben a feltúrt lakásban, gondolatban visszaidézte annak a május végi estnek minden sorsdöntő percét, az utcáról sikoltás és autófék-csikorgás verte föl a dél körüli álmos csendet. Az ablakhoz lépett, és úgy érezte, rögtön leszédül az ötödikről. Megfordul vele a szoba. Az XX-es, bérelt Lada kilőtt a járda mellől, és a járdától két méternyire Tímea vérző teste hevert az úttesten! Őt gázolta el az XX-es Lada, és a nyilvánvalóan *szándékos* gázolás után el is tűnt a Belváros felé vezető útvonalon. A szemközti lakóházak némelyik ablaka kinyílt a szokatlan zajra, és kiáltozva mutogattak az emberek az úttesten fekvő, mozdulatlan leányra.

Behúzta gyorsan az elsötétítő függönyt, és úgy remegtek a lábai, hogy le kellett ülnie a padlóra. Valósággal lerogyott, pedig amúgy nem volt erőtlen férfi. Szíve a nyakában vert. Az első másodpercben még úgy vélte, hogy lakását csakis a Sanitas felbérelt emberei, külföldi vagy onnan pénzelt hazai bűnözők forgathatták föl. Figyelték őt valahonnan, talán az odább parkoló bérelt Ladájukból,

amint hazatér a lánnyal. Aztán észlelték, hogy a lány nemsokára izgatottan kilép a házból, sietve távozik. A betörésnek, Koproly lakása feldúlásának tehát kellemetlen tanúja lett, holott ők a betörést nyilvánvalóan megfélemlítés, a félcipő „kézbesítése” céljából követték el. Keresik a módját, hogy a mikrofilmet vagy magát a gyártási eljárást megszerezzék. Azért kutathattak, s amiatt rámoáltak szét mindent a lakásban.

Mindebből az következik – cikáztak a különféle föltételezések Koproly Ottó rémülettől tompa agyában –, hogy az ő gépkocsiját Rómában *nem* a Sanitas emberei rabolhatták el a nagymamával. Ő ugyanis mindeddig arra gondolt titokban, hogy ily módon akarták megtakarítani az ott kifizetendő huszonötezer dollárt. Aljasság, de föltehető.

Bécsben, a megadott címen működő kis Montag A. G. bankban, valóban ott várta őt az ötezer dollár, ezzel biztonságérzetet kölcsönöztek neki, hogy továbbhaladjon Róma felé. Ott viszont már – föltételezte eddig – eszük ágában sem volt kifizetni az ígért újabb huszonötezeret, hanem követték őket, és az első alkalommal szépen elrabolták a kocsit. Benne a nagymamával. És abban a tudatban, hogy a dollármilliókat érő mikrofilm a nagymamában van.

De hiszen valóban *ott volt!* Ha a Sanitas vezetői most mégis felbérelt bűnözők révén keresik itt nála, Budapesten, akkor a kocsit *mégsem* *ők* rabolhatták el, hanem közönséges kocsitolvajok. Akik viszont rémületükben, hogy halott van a kocsiban, valóban a tengerbe dobták a mama holttestét. Úgy, ahogy a hivatalos verzió állította.

Koproly kicsit föllélegzett, hogy a Sanitas vezetői, Agnetti doktor és társai, mégsem lehetnek bűnözők. Őt, Koprolyt tartják most inkább csalónak, mert ő, anyósának váratlan halála után nem is kereste föl Agnettiék házát, igaz, nem is volt rá se módja, se ideje. Pláne kocsinélkül. A rendőrség révén próbálkozott a kocsiját és anyósát előkeríttetni. Néha fél napokat ült egy-egy járőr-kocsiban, hogy figyelje az úton haladó vagy a parkoló, elhagyatott helyeken félreállított bordó kocsikat: nem ismer-e rá a sajátjára. Ez kötötte le az idejét, meg Karola vigasztalása, és az illetékes hatóságokkal, valamint a honiakkal létesített személyes és telefonkapcsolat. Csupa

zűr volt az a három nap, míg végül a római rendőrség illetékes vezetője az ismert módon lezárta a nyomozást. Kocsiját az ostiai parton, totálkáros állapotban megtalálták – de a mama holtteste nélkül. Nyilvánvaló, mondta egy Tampiretti nevű főfelügyelő, hogy a tengerbe dobták a nagymamát. „Sajnáljuk, uram, nem tehetünk többet!” Koproly összeomlott a hírre és a tényre, hogy a nyomozást a római rendőrség befejezettnek tekinti. De egyúttal föl is lélegzett. Viszont ekkor már nem is mert Agnettiékkal kapcsolatba lépni, mert mit mondjon nekik? Fölvette, majd biztonságba helyezte a Bécsbe, nevére utalt ötezer dollár előleget. De hol az „áru”, amit ennek fejében ő kínált? Tudomásul vette, hogy a sors másképpen döntött: eltüntette a nagymamát a dollármilliókat érő vállpántjával együtt. Ezek után neki nem is jár a huszonötezer!

Repülőgépre ültette idegösszeomlással küszködő feleségét, s úgy döntött: legcélszerűbb innen mennél gyorsabban hazatérni. Aztán lesz valahogy. Ha Agnetti jelentkezik, megmagyarázza, mi történt. Ha zsarolják, mindent letagad.

A gép indulása előtt csak annyi ideje maradt, hogy Karola tudta nélkül egy római látképes levelezőlapot írjon Agnetti doktornak: *„Itt voltunk, de az érkezésünk utáni percekben kocsimat, út közben elhunyt anyósommal együtt, elrabolták! Gondolom, ön jobban tudja, kik! Nem hittem volna, hogy csalódnom kell Önben! Legyen boldog a huszonötezerjével! Dr. Koproly.”*

Aláírta, aztán eszébe jutott, hogy ez a lap, adandó alkalommal, zsarolásra használható föl. Ráadásul vádol is, hátha mégis alaptalanul? Összetépte, és bedobta a repülőgépi vécébe.

Most, szédült lakását szemlélve, a jelek szerint bizonyosra vehette, hogy a rómaiak utánanyúltak. Dicsérte az eszét, hogy azt a lapot akkor nem adta föl.

Ez mind szép, de ha nem a Sanitas emberei rabolták el a dollármilliókat ígérő nagymamát, akkor *honnan, ki révén, mi célból* került vissza hozzá most ez a félcipő?

Koprolyt rettentően sokkolta a történetek végiggondolása. Izgatottsága nőttön-nőtt. Már nem tudott semmit se józanul mérlegelni. Csak ámított azzal-ezzel magát. Nem észlelte a szövevényes és szigorúan

titkolandó bűnügye, a vele kapcsolatos, váratlanul sokasodó események közötti összefüggéseket és ellentmondásokat.

Le kellene rohannia az utcára és megnézni, mi történt Tímeával? Meghalt-e vagy csak megsérült, tehát el fogja-e majd mondani, ha faggatják, hogy vele volt? De hiszen amúgy is látták, a szomszédasszony még beszélgetett is velük. Mindegy, hogy tőle tudják meg vagy másoktól.

Úgy döntött, nem megy le. Hátha megússza, hogy a szomszédasszony egy ideig még nem tér haza, s addig a gázolás áldozatát elszállítják. Telefonálnia kellene talán a mentőknek? A rendőrségnek pedig a maga ügyében, hogy a lakásába betörtek? De lemerevedett teljesen. Csak állt, forgatta ujjai között a félretaposott félcipőt, a mama hátborzongató üzenetét a túlvilágról. Rémülten téblábolt, és szerette volna, ha most hirtelen nagy földrengés támad, szétdől minden, a romok alatt pusztul ő is.

Mellkasában erősödő görcsöket érzett – a már többször észlelt figyelmeztető jelet. Zsebéből nitromintet szedett elő, szájába vette. Leült megint a padlóra. Szopogatta a gyógyszert. Egy-két perc múlva szűntek a görcsei, de pulzusa százhuszat vert, ki-kihagyott a szívverése, homlokáról csurgott a veríték. Nehezen föltápászkodott, és a telefonhoz vánszorgott. Lesz, ami lesz. Föltárcsázta a rendőrséget, és jelentette a betörést. A ház előtti gázolásról azonban hallgatott. Kell ezt neki tudni? Úgyis fölfedezik, ha kijönnek hozzá a nyomozók. De lehet, hogy mások-már értesítették is a mentőket és a rendőrséget.

Az ügyeletes rendőrtiszt arra kérte, ne nyúljon semmihez, míg meg nem érkeznek.

Aztán továbbvánszorgott az ajtóhoz, feje kissé fáj, és kábult volt a nitrominttől, túl gyorsan szopogatta el. Kileskelődött. Nem volt senki a lépcsőházban. Csöndesen kioldotta a láncot, kilopózott a szemétdobóhoz, és beledobta a félcipőt. Nem akarta, hogy a rendőrség keresgélje a másik felét, sem azt, hogy a betörés hírére nyilván hazatérő Karola meglássa. Visszacammogott a lakásba és várt.

Húsz perc múlva megérkezett egy rendőrségi kocsi, három nyomozóval, szakértővel. A ház előtt összetalálkoztak a helyszínelést végző másik nyomozócsoporthal, akiket a mentők értesítettek, hogy a Petneki utca 9. – a Koproly Ottóékkal szemközti ház – előtt, ismeretlen, cserbenhagyó gázoló elütött egy fiatal lányt, aki talán belehalt a sérüléseibe.

Koproly az ablakfüggöny mögül leste a Tímeát vizsgálható mentőorvost és az odaérkező rendőrségi embereket. Mikor azt látta, hogy a mentők a lány nélkül távoznak el, Tímeát pedig két nagy ív halványsárga csomagolópapírossal takarják le a rendőrök, már nem szorult magyarázatra a látvány. Az előbb még itt, a lakásban illatozó, viruló egészségnek örvendő, szexis kis Tímea, *nincs többé*. Ekkor csöngettek, kopogtattak és léptek be amúgy se zárható ajtaján az őhöz érkezett rendőrségi emberek. Akik a betörésekkel foglalkoznak.

– Jó napot! Kiksai Géza hadnagy! – mutatkozott be a vezetőjük. Szemét máris körbejártatta a látható környezeten, a betörés utáni rendetlenségen, a szerteszt szórt holmikon. Koproly kezét fogott a nyomozóval.

– Üdvözlöm! Én telefonáltam, kérem! Dr. Koproly Ottó, gyógyszervegyész kutatómérnök vagyok!

– Vettük az értesítést! Az elvtársak a munkatársaim! – mutatott két társára Kiksai hadnagy.

Ők is kezét fogták Koprolyval, mindenki elmormolta a nevét, de senki se igen értette. Nem is volt fontos.

– Nos, kérem – szólt Kiksai hadnagy Koprolyhoz –, mi is történt? Koproly helytel kínálta a rendőrségi nyomozókat, ő is leült egy kis puffra. Anélkül helyezkedtek el, hogy bármit is elmozdítottak volna a helyéről.

Koproly röviden előadta, hogy délelőtt, pár óra hosszat bent volt a Medicina Vállalatnál, a munkahelyén. Kis ünnepségen átvette a miniszterhelyettesétől a kitüntetését, amit egy új, vélhetően nagy jelentőségű gyógyszer kikísérletezéséért kapott, csoportjának tagjaival együtt.

– Az miféle gyógyszer? – kérdezte Kiksai. csupán magánérdeklődésből.

– A Polineutralinarc. Mint elnevezése is mutatja, főleg a *narc* szóvégződés – magyarázta Koproly –, mérgezés vagy túlkábítás semlegesítő szere. Ez utóbbira utal a *neutrali* az elnevezésből. Túladagolt kábítószer semlegesítője. És mivel többféle ilyen káros, sőt életveszélyes mérgezés semlegesítőjeként is használható, ezért áll az elnevezés elején a *poli*. Polineutralinarc.

Kiksai érdeklődéssel hallgatta.

– És a narkósok abbahagyják tőle a „lebegést”?

– Igen. Illetve, a káros mérgező hatás rendszeres semlegesítése révén meggátolható, hogy szenvedélyükbe belehaljanak!

– Óriási! – szólt elismerően a hadnagy. – Gratulálok!

– Köszönöm!

– Térjünk akkor a tárgyra! Ön átvette a kitüntetését...

– ...Igen – így Koproly –, és mivel a családom vidéken tartózkodik, feleségem a két gyerekkel, a vezérigazgató hazaküldött, ma már ne dolgozzam, úgyis itt az ünnep meg a hét vége, majd hétfőn menjek be újra.

– Igen.

– Én boldogan, a szép kis ünnepség után, hazajöttem, kérem. Nyitni akartam a zárat. Elzett zár. Nem ment bele a kulcs. Mondom, mi a fene, ki piszkált a zárhoz? Nyitom a kilincset, hát nyitva az ajtó, s akkor látom, mi van. Húha, ijedeztem, ide betörték! Belépek, hát tessék! Amint ön is látja!

Kiksai fölállt, óvatosan tett egy kört, nem lépett rá semmire, nem nyúlt semmihez. Aztán odaszólt egyik munkatársának:

– Légy szíves, az összes föllelhető ujjlenyomatot, nyomot... Te meg – így a másik emberéhez – addig nézd meg azt a zárat. Koprolyhoz fordult.

– Tessék mondani, reggel, mikor elment hazulról, nem vett észre ólálkodó alakokat, esetleg magányosan csellengő pasast vagy nőt?

– Nem tűnt föl senki! Sőt, ha jól emlékszem, egy lélekkel se találkoztam a lépcsőházban, de még a Petneki utcában sem!

- Igen –, jártatta körbe a szemét a hadnagy. – És mikor hazafelé jött? Látott valakit?
- Nem! Illetve az utcán akkor már többen jártak, de semmi feltűnő.
- Igen! A lépcsőházban, hazafelé, találkozott-e valakivel? Mondjuk lakótárssal vagy szomszédal?
- Koproly Tímeára gondolt, és arra, hogy tőle minden módon el kell határolnia magát, főleg, hogy meghalt, szegény. Ő már úgyse mesélheti el senkinek, hogy együtt érkeztek.
- Nem, senkivel! – Koproly agyán átfutott Zigainé, a szomszédasszony, akivel még szót is váltottak, de remélte, ha említés nélkül marad, Tímea ügye se kerül szóba. – Liften jöttem föl, és elővettem a kulcsot. A többit elmondtam az imént.
- Igen.
- Kiksai minden mondat vagy válasz után azt mondta, „igen”. Koproly dobhártyáján idegesítsen koppant a szó.
- Amennyire a szétrámolt holmikra nézve vagy bizonyos értékeinek meglétét ellenőrizve megállapíthatta, szóval úgy első blikkre, hiányzik valami a lakásból?
- Nem vettem észre eddig semmit. Néhány dolgot valóban azonnal megnéztem. Például, hogy megvannak-e a takarékbetétkönyveink. Megvannak.
- Fenntartásosak?
- Ilyen is, olyan is. Van bemutatóra szóló is, mind megvan.
- Igen. S egyebek?
- Helyén találtam, illetve leszórva a földre a feleségem itthon hagyott két aranyláncát. Ott az az ezüsttál, vagy itt ez a kristályváza – ezt kaptam föl, mondom, legyen valami a kezemben, ha még itt találok valakit, elbújva a másik szobában –, ezeket mind elvihették volna. Értékesek. Ott a japán magnós rádió. A külföldi gyártmányú, hordozható színes tévé. Mind-mind érték a betörőknek! Nem vitték el! Nem értem, kik voltak. Mit akartak?
- Igen – mormogta Kiksai és unos-untalan járt körbe, nézegetett ide-oda, munkatársainak ténykedését is szemrevételezte időnként.
- Gyanakszik valakire, aki bármi okból bejöhötett az ön lakásába, engedélye nélkül? Haragos, hasonló?

- Nem, senkire!
- Kézpénzük volt itthon?
- Ja, azt el is felejtettem megnézni! Nem sok, de valamennyi mindig akad, természetesen. Nem rohangálhat az ember óránként a takarékbá. Lássuk csak, itt tartom, ebben a szekréterben. Megnézték a hadnaggyal együtt. Ott találtak, egy csokoládés dobozban, négyezer-háromszáz forintot. Ötszázásokban, százásokban.
- Igen. Ennyi volt? – kérdezte Kiksai.
- Valószínűleg. Nálam is van még valamennyi. Meg amit ma kaptam, jutalmat. Nem hiszem, hogy a pénzből hiányoznék! – nézegette a doboz tartalmát Koproly.
- Igen. Furcsa ügy, az bizonyos. Betörni fényes nappal, kockáztatni, hogy észreveszik a szomszédok – Koproly ideges lett a *szomszéd* szó említésére –, könnyű lebukni, pláne ilyen durva behatolási módszerrel... és nem vinni el semmit! Legalábbis a helyzet pillanatnyi állása szerint. Készen vagytok, fiúk?
- Munkatársai jelezték, hogy azonnal.
- Hadnagy elvtárs! – mondta az egyik. – Én egy női talpnyomot észleltem, itt az előtérben, a padlószőnyegen. Papucscipő lehetett. Majd jobban megnézzük.
- Mikor ment el a kedves felesége a gyerekekkel? – fordult Koprolyhoz Kiksai.
- A kérdés, valamint a nem is tudja, hogyan és miként felfedezett lábnyom zavarba hozta, ezért kissé késve, elgondolkodva válaszolt:
- Mikor is? Már három hete. A hónap végéig maradnak. Akkor kezdődik a nagyobbik fiamnak az iskola.
- Igen. Azóta, persze, takarítottak itt. Ön vagy más.
- Én nem! – mondta Koproly. – Lehet, hogy szégyen, de utálok porszívózni, törölgetni, minden ilyesmit.
- Bejárónő, takarítónő? – kérdezte Kiksai.
- Á, nincs! – válaszolt Koproly.
- Hát akkor... ez a női cipőnyom esetleg érdekes lehet. Rögzíteni, fiúk!

– Tudja, hadnagy elvtárs – próbált férficinkosságot elővarázsolni a hadnagyból –, férfiak vagyunk! Olyankor is, amikor a család nyaral. Érti, ugye?

A hadnagy Koprolyra nézett. Az vigyorgott, a hadnagy nem, csak jelezte, hogy érti, mit akart ezzel mondani.

– Aha! Igen. És az mikor volt... legutóbb?

– Mikor is? – jött zavarba Koproly, mit is mondjon. – Tegnap este.

– Ilyen nehezen emlékszik vissza tegnap estig? – kérdezte hirtelen Kiksai, és látszólag érdektelenül tovább nézelődött. Az ablakhoz lépett, szétvonta teljesen a függönyöket, ott se észlelt rendelleneset. Odalent az utcán épp akkor érkezett a hullaszállító, és az elgázolt fiatal lányt emelték föl a földről. Lecsúsztak róla a csomagolópapirosok. Kiksai hadnagy figyelmét nem kerülte el, hogy a lány is papucscipőt viselt, egyik le is esett a lábáról, úgy dobták utána a kocsiba, amelyik elszállította onnét.

– Igen. Mondja csak, mérnök úr! Ennek a szerencsétlen kis nőnek az elgázolását nem vette észre, odalenn?

Koproly arcbőrének hirtelen színváltozását Kiksai nem észlelte talán, legalábbis nem mutatta semmi jelét.

– Elgázoltak valakit? – lépett Koproly az ablakhoz. – Borzasztó! Itt, a Petneki utcában? Ahol jó, ha naponta kétszer megy el egy kocsi?

– Sajnos, nemcsak elgázolták, hanem cserben is hagyták! Azt hallottam odalent, valaki látta az esetet, és állítja, hogy XX-es kocsi vált. Kölcsönzött.

– Borzasztó! Elgondolni is rémes! – mondogatta Koproly. – Nálam meg ez a betörés!

– Igen – fordult vissza az ablaktól Kiksai. – Méghozzá különös betörés. Mert az eddigi tudásunk szerint semmi se hiányzik. Nem tudom, van-e értelme megszámlalnunk az ingeket, gatyákat, zoknikat, zsebkendőket, törülközőket vagy a golyóstollakat az íróasztalában, ha egyszer az imént felsorolt értékek és érték tárgyak mind megvannak. Csak nem hülyültek meg cipőpertlit lopni, mikor pénz és ékszer is van itt, meg értékes sztereó rádió, színes tévé, s így tovább!

– Szerintem sincs értelme a gatyákat számolgatni – szólt Koproly. – Bár, ha óhajtja, természetesen megtehetem, mindent átnézek, de

őszintén szólva, nekem fogalmam sincs hány atlétatrikómnak kellene lennie, arról pláne gőzöm sincs, hány melltartója vagy bugyija van a feleségemnek.

– Ékszereket, más egyebeket, sehol sem tartottak?

– Nem vagyunk mi olyan pénzes mukik, hadnagy elvtárs! Két gyerek, drága lakásrezsi mellett, a vállalati fizetéséből. A feleségem pedagógus. Ragozzam?

– Ne ragozza! De az új gyógyszer, az sokat hozhat még a konyhára. Vagy nem? – mosolygott most először Kiksai.

– Ne higgye! Az én tudásomat a havi fizetéssel honorálja a vállalat, az állam. Tudásom eredménye ez az új gyógyszer. Kutató vagyok. Ha úgy kutatnék, kísérleteznék, hogy semmi se jön ki belőle, miért fizetnének? Kaptam egy „Kiváló Dolgozó”-t ma, és a vele járó pénzt! Abból se fogok gyémánt nyakéket venni!

– Azért egy olyan szer kikísérletezéséért, mint amiről ön számolt be az előbb – szóval, egy ilyen Poli... micsodáért?

– Polineutralinarc. Kicsit nehéz és hosszú elnevezés!

– Szerintem rossz is, rövidebb, észben tartható elnevezést kellene kapnia, hadd csapjon le rá a külföldi! Mert ez egy óriási dolog, uram, amit elmondott! Szóval, több is járna érte!

– Kösz! – enyhült Koprolyban a feszültség.

– Én jól megfizetném az ilyen találmányt vagy mit. Nyugaton... – akarta mondani Kiksai.

– Nyugaton! – vágott közbe, és legyintett Koproly. – Beszéltem nyugati kartársakkal. Vacak náthaellenes, új, de éppoly hatástalan orrcseppért, mint az eddigiek, .hússzor annyit kapnak, mint én ezért!

– Na, mindegy. Nem az én dolgom. Mikor járt külföldön?

– Nyár elején, családotul. Olaszországban. Sajnos! – mondta Koproly.

– Miért sajnós?

Koproly pár szóval előadta, hogyan lopták el a kocsiját, és benne a percekkel előbb elhunyt nagymamát. A kocsi totálkárosan előkerült ugyan, de anyósának holtteste nem. El se temethették.

– Jaaa! – emlékezett vissza Kiksai. – Erről az esetről hallottam odabent. Az újság is írta. Borzasztó! Lezárták a nyomozást az olaszok? Fogadja részvételemet, mérnök úr!

– Köszönöm, nagyon kedves! Igen, lezárták. Azzal, hogy a kocsitolvajok minden bizonytal megrémültek a halottól, és hogy szabaduljanak tőle, beledobták a tengerbe. Mivelhogy az ostiai tengerparton találták meg a kocsit, Róma közelében.

– Na jó, ha az elhunyt mamától meg is rémültek – ez elképzelhető –, ugyan miért rongálták össze a jó kocsit? Na, mindegy! Ők jobban tudják, ha jobban tudják! Lezárták az ügyet! Jó hamar! Elgondolkodott egy percre, a másik szobából szólt ki az ott vizsgálódó munkatársa Kiksai hadnagynak:

– Ez érdekes, hadnagy elvtárs! Itt van egy kis asztalka, ezen egy halvány, de kimutatható női félcipő talpnyoma látszik. Jobblábas. Lapos sarkú. A falon valami szintén...

Koproly verítékezett.

A hadnagy bement, megtekintette a munkatárs fáradozásának eddigi eredményeit, majd visszajött a puffon kuporgó Koprolyhoz.

– Valami eszembe jutott, mérnök úr!

– Parancsoljon.

– Külföldön jártakor nem dicsekedett el ön valakinek ezzel az új szerrel?

– Nem. Miért kérdezi?

– Megmondom, min töröm a fejem. Nem lehetséges-e, hogy valakik, mondjuk, külföldiek, vagy az ő megbízásukból itteniek, azért törtek be ide, hogy hozzájussanak az ön kísérleteinek írásos dokumentumaihoz?! Volt már ilyen a világtörténelemben!

Koproly felállt.

– Nézze, az írásos anyag a gyárban van. Nem itthon. Egyébként erről a szerről én előzőleg már tartottam egy előadást, a balatontóvárosi nemzetközi konferencián, májusban. Akkor szóltam a létezéséről, természetesen összetételének és az előállítás módjának ismertetése nélkül.

– No hát gondolom! – bólintott Kiksai.

– Ott a külföldi szaksajtó is képviseltette magát, erről cikkek is jelenhettek meg, bár én egyet se láttam.

– Igen.

– Magam a nyári utazás alkalmával már csak ezért se szóltam róla senkinek, mert mire odakerültünk volna ahhoz az ismerőshöz, aki meghívott bennünket, egy olasz kollégához, addigra meghalt a mama!

Hirtelen elhallgatott. Ezt az olasz kollégát nem kellett volna említenem, gondolta idegesen.

– S akkor önök rögtön hazajöttek!

– Pár napig még egy penzióban vártuk, mire vezet a római rendőrség nyomozása. Hát arra vezetett, amit elmondottam. Akkor hazarepültünk.

– Igen. Jól van, csak keresem én is ennek a behatolásnak a lehetséges indítékait. Tekintve, hogy a jelek szerint semmi se tűnt el itthonról, nem vittek el értékeket, akkor *miért* csinálták? Gondolom, valamit kereshettek.

– Logikus következtetés – bólintott Koproly. – Önök a szakemberek! Meglátjuk, mi derül ki!

– Reménykedjünk, mérnök úr, hogy *valami* kiderül. Készen vagytok, fiúk?

– Igenis! – jöttek elő.

– Akkor mi most elmegyünk. Felvételeket is csináltál? Jó. Tudomásul véve a bejelentést, elkezdjük a nyomozást. Ha valami adódik vagy kérdezni akarunk valamit...

– ...Akkor itthon, vagy hétfőtől a gyárban megtalálják az elvtársak!

– mondta Koproly. – Visszarakhatok a helyére mindent?

– Gondolom, igen! – mondta Kiksai, és kezét nyújtott.

Mikor a rendőrség emberei távoztak, Koprolyról mázsák estek le, főleg, hogy amíg itt tartózkodtak, nem toppant be Zigainé, a szószátyár szomszédasszony. Igaz, még kikérdezhetik a szomszédokat. És vajon odalent, az utcán, mi a helyzet?

Az ablakhoz lépett. Járókelők kisebb kíváncsiskodó csoportjait küldözgették el onnan a rendőrök, távolságot méregettek, még

fotóztak, majd ők is szedelőzködtek, s a helyszínelést befejezve, kocsiba szálltak, indulásra készen.

A szomszédasszonyt ott se látta Koproly. De, sajnos, láthatta a vértócsát a flaszteren, „a mai nap ajándékának” nevezett, aranyosan csacsogó, buta kis Tímea halálra gázoltatásának színhelyén. Kik tehették? Miért?

III.

Napokkal előbb, Rómában

RÓMA, AUGUSZTUS 13-ÁN DÉLELŐTT

I • Egy nappal a Ferragosto ünnepnapjai előtt, amikor a Corelli utcai moziban terjengő búzról még senki se tudott semmit, amikor másnap majd egész Róma kirándul, kiürül a Örök Város, Torasca őrmester civilben várakozott az egyik forgalmas belvárosi bár pultja előtt magasodó széken, lóbázva a lábát s lesve az ajtót, jön-e, akire vár. Ilyen forgalmas helyen szeretett találkozni azokkal, akikkel nem kívánt mutatkozni mások előtt. Az volt a nézete, hogy ahol mindenki ott van, ott nincs senki, az tehát a legjobb rejtkehely.

Megitta már a kávéját, és fizetett is, hogyha betér az ajtón, akire vár, pillanatok alatt belékarolhasson, és kivezethesse a forgalmas utcára, s beülhessenek a kocsijába.

Arra mindig vigyázott, hogy a megbeszélte helyen és időben ő legyen az első, s ő dönthesse el, mi történjék azután. Alaposan szemrevételezte a kis zsúfolt helyiségben üldögélőket, akik temperamentumosan, emelt hangon és nagy gesztikulálással vitatták a tegnapi focirangadó feledhetetlen pillanatait, amelyekre a jövő héten már úgyse emlékeznek senki. Megállapította, hogy senkit se ismer a jelenlevők közül, remélhető tehát, hogy őt se ismeri fel senki. Ez a kis eszpresszó-bár amúgy is igen messze esik szolgálati helyétől, azoktól a kerületektől, ahol feltételezhetően őt már ismerik.

A napfénytől sugárzó bejáraton most belépett Giacomo, vagy ahogyan bizalmas körben nevezték, Dzseki. Torasca tudta róla, hogy a maffia egyik összekötő embere, ismerte még abból az időből, amikor Giacomo Szicíliában élt – senki se tudta, miből oly remekül – , és ő is ott szolgált az időben. Torasca egyike volt azoknak a rendőröknek, akiket Giacomo és a mögötte állók jobban megfizettek,

mint az állam. Cserébe nem kértek tőle mást, csak információkat időnként, és hajsza esetén némi ügyetlenséget. Hogy akit keresnek Giacomo ügyfelei köréből, vagy maga Giacomo, idejében elillanhasson. Mind ez ideig jól jövedelmezett ez a kapcsolat. Szép kis házat kezdett építeni Torasca a Via Casilina menti Torre Nova környékén, Róma mellett, a fővároson kívül, kelet felé. Giacomo is rögtön észrevette az őrmestert, intett neki. Torasca felállt, és hangos „vizontlátás”-sal a bájait kecsesen mutogató felszolgálónő irányába, kilépett Giacomóval a napfénybe.

Ott kitárt kocsiajtó várta. Bent ült Riccardo egy sötét Ford Sierra 1600-as volánja mögött, Torasca és Giacomo pedig beszállt a hátsó ülésre.

– Nos, Giacomo! – húzta be az ajtót az őrmester. – Indíts!

Dzseki a szája sarkában füstölgő cigaretta mellől mormogott valamit Riccardónak. Aztán hangtalanul ültek egymás mellett, amíg Riccardo elindult, megpróbált besorolni a hömpölygő gépkocsisorok egyikébe, és kiértek egy szélesebb útra.

– Mi újság, őrmester? – vágta el végül is a hosszúra nyúlt csendet Dzseki, és rávigyorgott a civil ruhás Torasca frissen borotvált képére.

– De kiszagosította magát! Azt hitte, valami klassz pipit küldök magam helyett?

Torasca nevetett.

– Neked öltöztem így ki, Dzseki! – mondta végül.

– Nem vagyok homokos!

– Én se. De azt hiszem, ma végre valami fontosat tudok mondani abban az ügyben, amiről már többször faggattál.

– A külföldi hulláról?

– Valószínűleg. De nem a hulláról, hanem arról, aki a kocsit megfújta.

Dzseki javaslatára a Ford most hirtelen befordult egy árnyas fákkal szegélyezett mellékutcába, a hűvös oldalon a járda mellé surrant, és leállt.

– Halljuk!

– Tegnap szabadult nálunk egy bizonyos Pietro Callena – mondta Torasca.

– És mi van vele?

– Itt a címe, ha ugyan odament. De ez már a ti dolgotok. Ennek a Callenának az ujjlenyomatai tökéletesen egyeznek annak a személynek az ujjlenyomataival, amelyeket június elején az ellopott, külföldi rendszámú, „H” országjelzésű, bordó színű Fiat 850-esen rögzítettek a nyomozók, az ostiai Lídó közelében. Akkora a kupleráj odabent, hogy a két dosszié sose találkozott egymással. De nem is nagyon firtatták. Egy Ford Mustangot lopott el az ipse a múlt hónapban, de nem lehetett rábizonyítani. Itt láthatók a friss ujjlenyomatai. A Fiat 850-esen régebben rögzített ujjlenyomatok is itt vannak. Hasonlítsátok össze. Teljesen azonosak. Le kell rá csapni, s addig verni, ameddig ki nem nyögi, hová tette az öreg nyanyát, aki nektek olyan fontos!

– Aha! – tolt a szája másik végébe a cigarettát Dzseki, és olyan szakértelemmel nézegette a Callena-anyagot, mintha világeletemben rendőrségi szakértő lett volna, nem kábítószer-kereskedőnek dolgozó maffiás. – Biztosan úgy van, ha mondja!

– Amit mondtam, tény! A többi ti dolgotok. Itt a lóvé?

Dzseki az őrmester képébe röhögött.

– Höhö. Ha valóban ez az ipse, akit keresünk, akkor itt. Addig várni kell!

Torasca kikapta kezéből a Callena-dossziét.

– Nem így állapodtunk meg!

– De így. Használható drótért lóvé!

– S volt eddig rozsdás a drótjaim között?

– Mind jó volt eddig, őrmester!

– Akkor? Mi ez a bizalmatlankodás?

Dzseki égre-földre esküdözött:

– Én, bizalmatlan? Őrmester úr! El se jövök, ha nem bízom. De hát ez a drót most nem tudni, hová vezet. Csak az bizonyos, hogy itt az egyik vége. – A dossziéra csapott és visszavette, – És ha nem ő az a fickó, akit keresünk?

– Bizonyosan az! Tudod mit? Odamegyünk együtt. Hol a cím? Itt van. Nekem ma kell a pénz. Irány a fickó, nyomás! – nógatta Dzsekit az őrmester.

– És ha felismeri az ipse az őrmester urat? – óvatzkodott Dzseki.
– Nem létezik, Dzseki! Velem nem találkozott. Nyomjátok a gázpedált, míg forró a dolog! Aztán ide a pénzt!
– Nem bánom – egyezett bele Dzseki. – Ha ő az, akit június óta keresünk, a magáé a steksz.
– Mutasd a lóvét! – mordult Torasca.
– Az istenbe! Itt az egész, látja? – nyúlt a belső zsebébe Dzseki, és felmutatott egy bankjegyekötegekkel kitömött borítékot.
Torasca belenézett a borítékba, áttekintette a tartalmát, anélkül, hogy átvehette volna.
– Ez csak előleg, Dzseki! Ahogy nézem! Ez nem az egész! – mondta végül.
– Általában ennyi, nem?
– Általában. De azt mondtad, hogy ez valami különlegesen nagy fogás. Hogy az öregasszony hullájában valami olyasmi van elrejtve, ami dollármilliókat ér. Hát akkor?
Dzseki bólintott, majd sóhajtott.
– Borzasztó egy élet! Már ez is drágul, nemcsak a kaja, a benzin meg a vonatjegy. Mennyit akar még?
– A dupláját, Dzseki! De most nyomás a fickóhoz!
– Oké! Taposd a pedált, Riccardo!
Torasca jelezte az irányt, most jobbra, most ezen az úton végig, itt fordulj be, az első mellékutcán jobbra, a templom mellett balra, amott el a raktárak előtt. Úgy! Föl az emelkedőn! Az a szürke, hatemeletes épület! Annak az alagsorában lakik Callena anyja.
– Ott találjuk-e a fickót? – várta a biztatást Dzseki, és megigazította zakója alatt az övébe dugott revolvért.
– Remélem! Az este szabadult. De előbb-utóbb olajra lép! – válaszolt Torasca.
Kicsit odább álltak le a kocsival, aztán mindketten kiszálltak, és elindultak a rozoga bérház bejárata felé. A kapu előtt három szurtos kölyök rugdalt egy kipukkadt focilabdát. Olyan volt, mint egy kettőbe vágott görögdinnye héja, amelyből kiették a belét. Dzseki közéjük ment, rátette lapátenyerét az egyikük fejére.
– Ide hallgass! Itthon van Pietro bácsi?

– Melyik Pietro? Van négy is a házban!

– Pietro Callena.

– Ott lent, az alagsorban! Az a két utolsó ablak az övék! Tegnap jött meg!

Dzseki és az őrmester betért a kapu alá, az alagsorba vezető lejártnál megálltak. Torasca azt mondta Dzsekinek:

– Ide figyelj! Menj le, és intézd el vele a dolgot. Ahogy lehet. Nem akarok jelen lenni. Ha valami gáz van, füttyents kettőt. Ha itt adódik valami, én füttyentek.

Dzseki intett, hogy oké, és lefelé indult a töredezett, koszos lépcsőn. Az alagsor folyosóján, ahová több ajtó nyílt, egy tizenötös égő erőltette a pislá fényt. Az utcáról hat pinceablak látszott, a kölyök az utolsó kettőt mutatta, akkor hát a legutolsó ajtón kell kopognia. Megállt, az alagsori folyosó bűzös, penészes, dobos levegőjébe szagolt, szemközt az utolsó ajtóval. Odabentről neszezés hallatszott. Dzseki hallgatózott, de zavarta az utcáról ide is lehatoló gyerekszívaj. Megigazította az övébe dugott revolvért, összezárta a zakóját, és öklével hármat ütött az ajtón.

– Ki az? – szólt odabentről egy ványadt hang.

– A rendőrség! Nyisd ki, Pietro, beszédünk van veled!

Nyikorgó ajtó nyílt Dzseki előtt. Az ajtóban egy sápadt fiatalember.

– Te vagy Pietro Callena?

– Igen én. De mit akarnak megint? Tegnap szabadultam, nincs semmi, amit rám kenhetnek.

– Anyád?

– Nincs itthon.

– Akkor ki van itt veled? – rohanta le Dzseki, és taszigálta beljebb a sötét pincehelyiségbe Pietrót.

– Senki sincs itt!

– Jól van, Pietro! – csukta be maga mögött az ajtót Dzseki. Felbátorította, hogy kettesben maradt a homályos pinceodúban az igencsak gyöngye testalkatú, lesoványodott Callenával. – A rendőrfőnök úr, aki elengedett téged, elfelejtett valamit tisztázni. Ha szépen elmondod nekem a dolgot, akkor itthon maradhatsz. Ha makacskodol, ha tagadsz, akkor velem jössz, és visszamész a sirtre.

– De hiszen én már mindent jegyzőkönyvbe mondtam, amiről kérdeztek! – hátrált kissé rémulten a fiatalember. – El is engedtek! Dzseki elővette a revolverét, és rászegezte Pietróra.

– Amit most én kérdezek, arról odabent senki se faggatott, mert nem volt a dossziédban a jelentés. De most megtaláltuk! Leülni! Pietro riadtan ült le egy rozoga karosszékre, amelyik az ablak alatt penészedett, háttal a falnak. Dzseki három méterre állt előtte, a kijárat ajtó közelében, hogy szükség esetén elillanjon. Mert nemcsak Pietro félt a rendkívüli látogatójától, hogy megint vissza akarják vinni a síttre, hanem az is tartott valamiféle csapdától, vagy Pietro váratlanul érkező cimboráitól. És ki tudja, vajon Torasca őrmesternek mi a szándéka valójában? Ámbár eddig még sohase csalódott benne.

– Hány gépkocsilopást vallottál be nekünk a rendőrségen, Pietro? Próbálg csak visszaemlékezni! – kérdezte Dzseki, és ijesztésül lóbalgatta előtte a revolverét, csövével kalimpálva Callena felé.

– Újabbat egyet se! Egy Ford Mustang felől faggatott a felügyelő úr, de nem tudták bizonyítani, hogy én loptam volna el. Ezért is engedtek haza. Bizony isten, nem loptam kocsit azóta, hogy leültem azt a másfél évet. Tavasszal szabadultam.

– Tavasszal, tudom! – blöffölt Dzseki. – És pontosabban mikor?

– Május végén!

– Stimmel! – mondta Dzseki. – És *azzal* a Fiat 850-essel mi van, Pietro?

– Melyikkel?

– Amelyiket június elején fújtál meg?

– Ééén?? – meresztette nagyra a szemeit, játszva az ártatlant Pietro. – Miféle Fiatot?

– Ne cicázz velem, Pietro, mert félholtra verlek! – közelített fenyegetően Dzseki a fiatalemberhez, aki felugrott a székéből, de a Dzseki revolverének mellét lökdöső, végül gyomorszájának ütődő csövéből sakkban tartva, visszaroskadt a székbe. – Azt akarod, hogy szétverjem a fejedet? Vagy szitává löjelek, itt egyedül, tanúk nélkül? Nincs esélyed velem szemben, rohadt alak! Itt én vagyok az erősebb, és olyan módszerrel szedem ki belőled az igazságot, amilyennel

nekem tetszik! Ha túléléd, panaszkodhatsz a questúrán, úgyse tudsz bizonyítani semmit. Vagyis: jobb, ha szépen elmondod, hogyan is volt azzal a Fiat 850-essel!

– De hát melyikkel? – kérdezte riadtan Pietro.

– Megmondom, te hazug fráter. Át akarod ejteni a rendőrséget, mi? A Ford Mustangról kérdeztünk, és azt hitted, hogy a többit nem tudjuk? Hogy az ujjenyomataid nem árulnak el? Hiszen ott vannak azon a külföldi Fiat 850-esen, amelyiket te fújtál meg június elején. Tagadod?!

Dzseki úgy tett, mintha mindenről tudna már mindent. Holott azt se tudta, milyen volt az a Fiat, s hol állt, amikor valaki – ha igaz, akkor ez a fickó – ellopta; mi volt benne, kivéve annak az öreg hölgynek a holttestét, akinek a ruházatába varrva állítólag ott van az a nagyon értékes valami, a franc tudja mi, aminek felkutatására kapott megbízást az ő kipróbált csoportja, június közepén. És eddig semmi eredmény! Most ez az első nyom, Torasca jóvoltából. De legalább itt volna Torasca, és mondaná, hol is lopták el azt a kocsit, milyen színű volt, milyen rendszámú. Ja, persze, bordó, ha igaz. A fene egye meg!

– Fiat 850-es? – hüledezett Pietro. – Becsületszavamra, semmiféle külföldi kocsirol nem tudok...

Dzseki hirtelen ütni, verni kezdte Pietrót. Öklével arcába, gyomrára sújtott, lábával térdét és lábközét rúgta, Pietro alig védekezett, és különben is fölmérte, hogy ez a pasas természetével, izmaival, revolverével amúgy is fölényben van, nincs menekvés, hagyta hát magát verni, szájából vékony csíkban szivárgott a vér, összegörnyedt a lábközét érő rúgásoktól, lebukott a széke elé, és fájdalmasan nyöszörgött ütlegelőjének, hogy ne bántsa tovább.

– Na látod! – mondta Dzseki. – Így is tudunk mi veled beszélni, ha másképp nem akarsz vallani. Loptál június elején egy Fiat 850-est, amelyiken külföldi rendszám volt! Ha bevallod, én elintézem a felügyelő úrnál, hogy nyugton hagyjanak. Persze, ahhoz még kell valami!

Pietro a földre kuporodva nyöszörgött, és kérdően tekintett Dzsekire.

– Mivel hogy tudjuk, nemcsak loptál, hanem gyilkoltál is!! Eszméletvesztés környékezte Pietrót a fájdalomtól, de a szörnyű vádat, hogy embert is ölt, nem tudta hallgatással tudomásul venni:

– Soha, soha! Nem öltem embert soha! Kit öltem én meg?

– Azt az idős hölgyet, aki abban a Fiat 850-esben ült! Azt a külföldi úrhölgyet! Azt hitted, nem tudjuk? És elrejtetted a hullát! Hová rejtetted?

Pietro hallgatott. Érezte, hogy elveszett. Dzseki borzasztóan fájdalmas rúgásai közepett, gondolatban lejátszódott Pietro agyában egy mindedig valóban eltitkolt június eleji délelőtt minden feledhetetlen izgalma. Igen, valóban ellopott akkor egy Fiatot. És amikor már biztonságban tudta magát a kocsival, akkor tűnt fel neki, hogy a hátsó ülésen, plédvel letakarva fekszik egy alvó, idős nő. Lecsúszott róla a pléd, úgy vette észre. Beállt a kocsival egy viszonylag néptelen utcába, és azon töprengett, mitévő legyen az alvó öregasszonnyal? Fölébressze, megrémítse, bekösse a szemét, és tegye ki a kocsiból valahol? Igen, gondolta, ez lesz a legjobb, utána elhúzni a csíkot a lopott kocsival, maradjon az öreg nő isten hírével. De akkor vette észre, hogy az idős asszony nem alszik, hanem *halott*. Szörnyen megrémült! Ha keresik a kocsit a rendőrök, s netán megtalálják benne a halottat, azt fogják mondani, hogy ő ölte meg. Ráadásul még nem is volt merev, nemrég szenderülhetett öröklétre.

– Ne bántson, ne bántson! – emelte föl a karját Callena, jelezve, hogy beszélni kíván. – Elmondom, amit tudok, csak ne bántson! Dzseki megfogta kalimpáló karját, és annál fogva emelte föl a fiatalembert a földről. Mint egy zsákot, úgy lökte a székbe. Callena teljesen magatehetetlenné vált a sok ütéstől. Ajkai közül még szivárgott a vér. Dzseki hátrált két lépést, és fülön csípve a fal mellett álló vizesvödrot, tartalmát ráöntötte Callena fejére, arcára. Az védekező mozdulatot tett, de később hagyta, hogy a hideg víz kicsit magához térítse. Ledörzsölte arcáról a vért egy rongydarabbal, törölgette magát, zihálva szedte a levegőt.

– Nem tudom, milyen külföldi kocsi volt – kezdte Callena –, de a „H” betűjelzésből arra következtettem, hogy Haiti vagy Honduras. Szóval, mesziről való...

- Marha vagy! A „H” jelzést a magyar gépkocsik használják!
 - Magyarok? Mindegy. Elég jó állapotban levő, olasz gyártmányú Fiat 850-es volt, úgy emlékszem, bordó, már nem is tudom pontosan.
 - Hol állt, amikor elloptad?
 - A Via dei Villini egyik épülete előtt.
 - Ott a magyar nagykövetség, te állat!
 - Nem figyeltem. Csak a kocsit. Nem ült benne senki, a hátsó ülésen csomagok, pléddel letakarva. Ilyen kocsikhoz van kulcsom... illetve volt, mert már nincs...
 - Arról dumálj, mit csináltál!
 - Kinyitottam, beültem, és gyorsan elhajtottam a környékről.
 - Egyedül?
 - Igen.
 - S hová vitted a kocsit?
 - Carlóhoz kellett vinni a lopott kocsikat meg benne a szajrét, aztán a többi ott dőlt el: mi legyen a szajréval és a kocsival.
 - Ki az a Carlo? Hol lakik?
 - Carlo vezetéknevét nem tudom, németes neve van. Annyit, tudok, hogy a bátyja valamelyik moziban jegyszedő vagy micsoda. Carlo maga autószerelő, de inkább csak szétszerel, nem össze. A Via Tiburtinán lakik, a Pescara felé vezető út mentén.
 - Pontosán hol, hány szám alatt?
- Pietro Callena megadta a pontos címet.
- Folytasd! – sürgette Dzseki.
 - Hát amit Carlo akkor rám zúdított, szidalmakat! Még pofozott is dühében. Hogy most mit csináljon egy halottal? Hová tegye? Elássa? Mondtam, vigyük ki a tengerpartra, és dobjuk a tengerbe. Vagy éjjel a Teverébe, valahol a város szélén. De Carlo nem merte. Hogy ott is felszínre vetheti, partra sodorhatja a víz, aztán elindul a nyomozás, a zsaruk rájönnek, ránk kenik, hogy mi öltük meg, egy ilyen szar kocsiért! Végül elkergetett, nem is volt hajlandó átnézni a szajrét. Mert volt a csomagtartóban három koffer, meg a hátsó ülésen is különféle cuccok, máskor ezeket mindig elosztottuk egymás között. Most elzavart. Hogy majd ő elintézi a többit. Felhívta a bátyját, Francescót, a moziban. De azt nem hallottam, miről beszéltek.

– Tovább! A vége érdekel! Hol az öregasszony holtteste?
– Istenemre mondom, nem tudom! Ha agyonver, *felügyelő úr*, akkor se!
– Nem verlek agyon – vigasztalta a felügyelőnek szólított Dzseki –, eddig se bántottalak, igaz?
Callena hallgatott, zihálva szedte a levegőt.
– Nem hallom a választ, Callena!! – ordított Dzseki, és jobbról-balról arcul ütötte Callenát. – Bántott valaki? Hozzád nyúltam akár egy ujjal is?
– Nem, nem nyúlt, felügyelő úr! – nyöszörgött Callena.
– Ebben maradunk! Akárki kérdi, ki bántott, azt feleled, nem bántott senki, berúgtál, elestél, összetörted magadat! Értjük egymást? Anyádnak is ez a szöveg!
– Igenis!
– Most elmegyünk Carlo barátodhoz. Ha átvertél, ha nem is igaz, hogy odavitted a kocsit, ne adja isten, hogy összetalálkozzunk! Szétlövöm a fejedet!
– Igenis, felügyelő úr!
– Rendőrségi felügyelet alatt állsz, úgy szabadultál, igaz?
– Igaz.
– Nos, ha valaki kérdezi, ki járt itt, miért voltak nálad, megmondod, hogy a rendőrség ellenőrizte, betartod-e a feltételeket, amelyekkel szabadlábba helyeztek.
Dzseki az ajtóhoz hátrált, belebotlott valamibe. Egy pár női félcipő. Használt, lapos sarkú, kék színű, piros betéttel.
– Azt abból a kocsiból hoztam el – mondta Callena –, ennyi jutott nekem. Mikor Carlo nem vette észre, zsebre vágtam. Jó lesz anyámnak, gondoltam. De nem jó neki. Nagyobb a lába.
– Nekem jó lesz! – mondta Dzseki, és belső zsebébe süllyesztette a pár félcipőt. – Imádok női cipőkben járni! Most ott maradsz a széken, és öt percig nem mozdulsz!
– Igenis, felügyelő úr!
Dzseki elvigyorodott, amint kilépett a pincelakásból, és betette maga után az ajtót. Sok mindent megért már életében, de felügyelő úrnak még sose szólították.

- A pénzt, Dzseki! – sziszegett Torasca, amint kocsiba szálltak.
- Majd a következő cím után! A halotról ott tudnak, ha igaz!

2. A Sanitas Rt.-nek Róma belvárosában volt az olaszországi irodája. Compagnoli vezérigazgató kilenc óra tájban érkezett úgy általában, volt, hogy csak tízre.

Most, augusztus 13-án, tizenegy előtt pár perccel kanyarodott a ház elé a fekete Cadillac. Compagnoli kocsijában mindig öten ültek, vele teljesen azonos szabású, színű öltözetben, egyforma ingben, zakóban és kalapban is, ha netán hűvösebbre fordult az idő. Ebből az öt, nagyjából egyforma testalkatú férfiből természetesen csak egyikük volt a vezérigazgató. Egy a sofőr, a három másik pedig ún. gorilla, jó pénzért alkalmazott, fegyverekkel ellátott testőr. A három férfi feladata az volt, hogy szükség esetén, ha például emberrablás céljából megtámadná a vezér kocsiját, védje a főnököt. Compagnoli minden alkalommal másik ülésen foglalt helyet, hogy nehéz legyen megállapítani a gyorsan elsuhanó kocsiban, ki kicsoda, hol ül ő, a vezérigazgató, és hol a három gorillája. Az ülésrendet minden induláskor Compagnoli határozta meg, ezt előre nem tudhatta senki. Még ő se, mert ő is akkor eszelte ki, amikor a sofőr kinyitogatta neki a kocsiját. Valahová beült, előre vagy hátra, oldalt vagy középre, s a többi ahhoz képest foglalt helyet. A kocsiba való beszállás és érkezéskor a kiszállás mindig a lehető leggyorsabban ment végbe. Beszálláskor a három gorilla ült be legvégül, hogy addig szükség szerint védhesse a Cadillacet, érkezéskor pedig ők ugrottak ki legelőbb. Az ő védő „árnyékukban” szállt ki s haladt az épület bejáratáig Compagnoli. Valamennyire is képzett biztonsági szakember kinevette volna Compagnolit ezekkel az „önbiztosító” intézkedéseivel, hiszen maga a tény, hogy induláskor ő kúszik be legelőbb, érkezéskor pedig ő jön elő a legkésőbb, árulkodna arról, hogy ki kicsoda. Amellett, az egész kocsit kilyuggató golyószórók sorozatai ellen nem sokat számítana az ülésrend. És sok más egyébért is meg lehetne mosolyogni őt, de miként oly sokakat a nyolcvanas évek eleji Itáliában, Compagnolit is elkapta az általános félelem a

terroristák, a maffiózók és az előre nem tudható, meglepetésszerű támadók akcióitól. Elég gazdag és befolyásos volt ahhoz, hogy elképzelhetőnek tarthasson az alvilág részéről egy, a személye ellen irányuló támadást, amelynek minden tehetős vagy közéleti szerepet betöltő ember célpontja lehet elvileg, még az olyan is, mint ő, akit némely kapcsolata miatt esetleg a rendőrség is inkább figyel, mint védelmez.

Nem ment ugyanis a Sanitas Angol–Olasz Gyógyszervegyészeti Rt. olyan jól, mint amilyen busás jövedelmeket söpört be időnként, nem szólva az eltitkolt pénzforrásairól.

Azt is mondhatnók, némi rosszindulattal, hogy a rendőrség számára Compagnoli vezérigazgató biztonsaági óvintézkedése és cégének mutatós működése inkább gyanús lehetett, mint mosolyogtató. Hátha még azt is tudták volna, hogy ezen a délelőttön a dúsgazdag vezérigazgatók, vállalkozók, üzletemberek köréhez egyáltalán nem számítható Dzseki várja őt, sürgős beszámolás céljából.

Dzseki elegáns öltözékén ekkor már egyáltalán nem látszott, hol járt és mit művelt az előző órákban. Kínosan ügyelt a látszatra. Az igen szép Rosella titkárnő számára egyáltalán nem volt kétséges, hogy ő valóban az a bizonyos Giacomo Sandri „gyógyszer-nagykereskedő”, akinek főnöke tartja, és aki időnként személyesen teszi tiszteletét a Sanitas Rt. vezérigazgatójánál, üzleti megbeszélések céljából. Most is kávéval kínálhatta őt, míg beérkezik a főnök, és tűrte, hogy Dzseki éhes férfiszemekkel folyvást vetkőztesse őt gondolatban. Ehhez is hozzászólt. Főnöke, Compagnoli úr egyébként gyakorta túl is ment a pusztá gondolon.

Rosella szegény lány volt, de Compagnoli úrral megfogta az isten lábát. Egy kis rendszeres házi sztriptízért szép fizetést húzott tőle, sokszorosát annak, amennyit titkárnői beosztásban dolgozó sorstársnői kaptak a maguk munkahelyén. S mivel Compagnoli úr egyfelől előrehaladott életkora következtében, másfelől megfelelő idő és alkalom híján, hivatali szobájában nemigen ment túl ezen a plátói gyönyörködésen, az eleven, szép fiatal női test gusztálásán – holott Rosella akkor se mondott volna föl, ha Compagnoli úr, további fizetéskiegészítésért cserében, nem ismer korlátokat a közeledésben

–, mindketten meg voltak elégedve a titkárnői munkaviszonyból eredő előnyökkel és körülményekkel.

Kopogtatás nélkül kivágódott a párnázott ajtó a Sanitas Rt. vezérigazgatói irodája titkárságán, köszönés nélkül berontott a három gorilla – egyikük elállta Dzseki elől még a levegőt is, nemcsak a kilátást, nem ismerve őt –, s legvégül berobogott közel kilencven kilójával maga Compagnoli.

Rosella felállt, és kedvesen üdvözölte a főnökét. Az megveregette Rosella pofikáját, majd pusztit cuppantott az arcára.

– Csao, Rosella! Mizujs? Sietek, ma tizenegykor igazgatósági ülés! És már rohant is be az irodájába, anélkül, hogy Dzsekit észrevette volna. Rosella felkapott két dossziét, egyikben az aláírásra váró levelekkel, másikban az érkezett postával, és követte főnökét, közölve, hogy Giacomo Sandri úr rá vár odakint.

Compagnoli ledobta aktatáskáját az egyik bőrfotelbe, a táska átvette a főnök lendületét, és lepattant a szőnyegre, bukfencet vetve a levegőben. Rosella rögtön odaugrott, s lehajolt, hogy fölvegye. Compagnoli is rögvést odapillantott Rosella kerek kis fenekére. Micsoda popsi, és nincs rá idő!

– Kergesd el, szivi, azt a Sandri nevű poloskát! Most kevés az időm!
– mondta Compagnoli. – Úgyis csak lötyög a pénzemért, semmi haszon!

Rosella ugyan nem tudta, mire célozhat a főnöke, de úgy tartotta illendőnek, ha tudatja mindarról, amit neki Sandri úr előadott.

– Elnézést, vezérigazgató úr, nem akarok beleavatkozni, de Sandri úr azzal lépett be tíz perccel előbb a titkárságra, hogy nagyszerű hírrel szolgál a vezérigazgató úrnak, s emiatt önnek ma igen jó napja lesz!

– Nekem? Ma? Jó napom? Mikor arra sincs időm, hogy földobjalak az asztalra, és megvárjam, amíg azokat az édes kis cuccokat ledobálsz magadról? Hogy megsimogassam azokat a kis almácskákat, ott, a blúzod alatt? Rögtön jönnek ezek az igazgatósági tagok...

– Igen! Mr. Shilton már jelentkezett, hogy megjött Londonból. És dr. Charles Agnetti úr is telefonált: idejére itt lesznek.

– No látod? És akkor én ezzel a... Na, küldd be mégis egy percre Sandrit, halljam, mit akar! Ha pénzt kunyerál megint, kirúgom! Rosella kedveskedő pukedlit csinált – Compagnoli igen szerette az efféle infantilis jeleneteket, hogy egy huszonöt éves nő az ő kedvéért tinédzsert alakít! –, és kinyitotta az ajtót.

– Sandri úr! Parancsoljon!

Miközben Dzseki táskástul belépett, sietősen ledobált zakóját Rosella kezébe nyomta.

– Dobja a fogasra, picikém, legyen szíves! Dög meleg van!

– Kérem! – mondta Rosella, és becsukta maga mögött a párnázott ajtót.

– Mi van, te lóköető? Megint semmi! Hónapok óta semmi! – rohanta le Dzsekit a vezér. – Ha neked én pénzt adok, az annyi, mintha egy feneketlen Trevi-kútba dobálnám, persze, az ezerszeresét annak, amennyit éveken át a turisták, és semmiképp sem azzal az óhajjal, hogy viszontlássalak!

Dzseki nem szólt egy szót sem, csak kinyitotta a kezében tartott táskát, kivett belőle egy pár igen használt női félcipőt, kék színűt, piros bőrbetéttel. Fölmutatta, majd ráhelyezte Compagnoli remekbe szabott íróasztalára. Aztán valamit igazgatott a szőnyeg alatt, mintha a bokáját vakarná.

Compagnoli levegő után kapkodott.

– Mi van? Mi ez itt? – bökött a cipőkre. – Fölcsaptál ócskásnak?

– Ez annak az idős hölgynek a topogója, akinek a holttestét június közepe óta – tehát pontosan két hónapja – hiába kerestük! Illetve, keresték! Mert nekem nyolc, hogy megvan-e vagy sem!

– Neked nyolc, te lók...

– Elég! – emelte meg a hangját Dzseki. – A pénzéért én csak munkát vállaltam, és vállalom ezután is, ha kívánja, de gyalázni nem hagyom magamat, se a szervezetet, amelynek harcosa vagyok! Revolverét simogatta oldalvást, a dereka táján.

Compagnoli leült, és nézegette a cipőket.

– Harcosa, jól van. Tudod, hogy ilyen a modorom! Ne fogdosd a revolveredet, mert csak egy gombnyomás, és máris beront a három gorillám, szitává lő, mielőtt elővakarnád onnét a stukkert!

– Szép is lenne, ha én itt vagyok bent már egy perce, és még mindig működne az a jelzőgomb! Rég elvágтам a drótot a szőnyeg alatt! Mit képzelsz, Compagnoli, óvodába járok?

– Azt nem képzeltem eddig se, mert ahhoz képest túl drága a térítési díj, amit fizetek!

– Meg amit még fog! Mivelhogy nyomon vagyunk! – vágta rá Dzseki.

– Ez bizonyos?

– Ott a keze ügyében a spiné csukája.

– Ki mondta, hogy ez az övé?

– Az a fickó, aki ellopta a kocsit. Megtaláltam a fickót. Bizonyíték a cipő!

– De hol az asszony? Hol a halott, akit elnyelt a föld?

– Én már tudom, hol van.

– Akkor én is megtudhatom? – nézett rá Compagnoli.

– Természetesen. Megfelelő árért!

– Micsoda? Nem adtam már elég pénzt nektek? Semmiért?! – ordított Compagnoli.

Dzseki sértetten felugrott.

– Hogyhogy *semmiért*? Most mondom, hogy megvan a nő, tudom, hová rejtették, bizonyítékul pedig elhoztam a cipőjét! Ha tud olvasni, bele van írva, hogy miféle cipő.

Compagnoli fölemelte az egyiket, nézegette a talpbélésre nyomott idegen nyelvű márkajelzést.

– Milyen gyár ez? Török? Arab?

– Magyarának kell lennie, ha a hulla is magyar volt!

Compagnoli lenyomta a telefon gombját.

– Rosella, kérem! Kerítsen valakit, aki tud magyarul olvasni! Még mielőtt az igazgatósági urak megjönnek... Na és? Ha már csak öt perc van, akkor öt perc alatt!

Lecsapta a kagylót.

– Már ez is vitatkozik velem!

– Klassz tyúk, nem mondom! – vigyorgott Dzseki.

– Kuss, mert szájon kaplak! Halljam, hol az a halott nő?

– Mondtam, direktorkám! Amit eddig kaptam... illetve kaptunk, mármint „a cég”, arra kellett, hogy információs csatornáinkat megolajozzuk, s kiderítsük, ki lopta el a kocsit. És mit csinált azzal, ami benne volt. Ezt elvégeztük. A többire új megállapodás szükségeltetik!

– Zsaroltok, mi? Disznó gazemberek!

– Nézze, dirikém! Ne használjon ilyen szavakat! Magának van három gorillája, nekünk ötven, száz, kétszáz motorosunk, gépkocsizónk, megvásárolt rendőrünk, katonánk, ügyvédünk, bírónk, ügyészünk, tartományi főnökünk, sőt akad miniszterünk is, ha kell! És a fiúk előbb lőnek, aztán kérdeznek! Ha nincs pénz, akkor nincs öregasszony teteme. Pedig az valamiért maguknak nagyon fontos! Valóban szép pénzeket öltek bele már eddig, ha csak ezt számolom, amit én kaptam. Hogy ennyit is kiderítsünk. Nem volt könnyű. Outsider pitiánerek lopták el a kocsit, senki se ismerte őket a szakmában, nem lehetett a szokott úton, az ismert pasasok révén eljutni hozzájuk. De végül mégis eljutottunk! És maguk most engednék ki a kezükből azt a nagyon fontos holttestet? Smucigságból?

– Rajta van a ruha? – kérdezte Compagnoli, és szivarra gyújtott. – Meg a fehérnemű?

– Kicsodán? – meredt rá Dzseki.

– Hát az öregasszonyon. Aki szerinted megvan.

– Nem tudom.

– Nem láttad?

– Nem. Csak azt tudom, *hová* tették.

– És ha most elviszik onnét, ahol van?

– Ki van zárva! Aki megmondta, hol van, az többé már nem beszél róla se nekünk, se másnak. Holnap temetik.

– Értem! – mormolta maga elé Compagnoli.

– Csak nem képzeli, hogy kezemben az ász, és nem csapom le?! – tette hozzá Dzseki.

Csöngött a telefon. Compagnoli fölkapta.

– Igen? Puszi, édes!... Vigye ki az egyiket, és betűzze neki! Jött már valaki az urak közül?... Jöjjenek be!

Nyílt az ajtó, belépett Rosella, kivitte az egyik cipőt. Aztán bejött Robert Shilton és Charles Agnetti.

Compagnoli becsúsztotta a női cipő másikat a fiókjába, és a belépőket üdvözölte:

– Jó napot, uraim! Tessék helyet foglalni!

3. Compagnoli vezérigazgató míves kivitelű, bársonyozott székekkel körülvett tárgyalóasztalánál most tehát négyen ültek. (Máskor többen is.) A vezérigazgató az asztalfőn. Jobbra tőle ketten: dr. Robert Shilton, a Sanitas Rt. londoni részlegének angol vezetője és dr. Charles Agnetti, aki szintén Londonból érkezett erre a megbeszélésre. Beosztását homály fedte, még Shilton előtt sem volt egészen világos, holott az ő személyi állományához kapcsolta a római központ, szaktanácsadói minőségben. Több nyelven beszélt, már úgy-ahogy, a Sanitas Rt.-vel kötött munkaszerződése szerint az év ötvenkét hetéből egy hónap szabadság illette meg. A maradék idő egy részét a cég Shilton vezette angliai részlegében, a másikat a rómaiban töltötte. Compagnoli figyelmeztette Shiltont, hogy Agnetti formailag ugyan a beosztottja, de ha netán *különleges megbízatására* hivatkozva nem tudja ellátni ottani feladatait, hagynia kell őt békében, nem faggatható, hogy miért utazik el és hová, mit végez kiküldetései alkalmával. Mindezekről csakis Compagnolinak tartozik beszámolóval.

Shilton eleinte utálta Agnettit, mert úgy vélte, azért rakták a cég londoni részlegéhez, hogy az ő munkájukat ellenőrizze, nála szimatoljon. Rövidesen meggyőződhetett azonban róla, hogy egyfelől készséges, kiváló gyógyszervegyészeti szakember, akinek véleményére, tanácsaira érdemes figyelni. Másfelől rá se hederít a londoni részleg vezetésére, munkájára, egyáltalában Shilton személyére. A kibővített, igazgatósági üléseken pedig, amikor a cég más vezetői, kutatóprofesszorai is jelen vannak a gazdasági ügyek felelőseivel együtt, Agnetti doktor igen lojális munkatárs. Egyetlen bíráló szót nem ejt a londoni részleg szakmai munkájáról, annál nagyobb erőfeszítéseket tesz a közös angol–olasz cég nemzetközi

kapcsolatainak kiterjesztése, a külföldi kutatások eredményeinek megismerése, a különféle nemzetközi konferenciákon általa megismert szakmai eredmények helyi alkalmazása és üzleti szempontból hasznos szakmai információk beszerzése érdekében.

A vezérigazgatótól balra most csak egyetlen személy foglalt helyet, akit Compagnolin kívül eddig senki sem ismert közülük.

– Ez az úr – mutatta be az ingujjas fickót Shiltonnak és Agnettinek a vezér – Giacomo Sandri. Munkatársaival együtt, akiket nem kívánok közelebről bemutatni, se megismerni, és akikkel Sandri úr dolgozik – felkérésemre – egy számunkra igen fontos feladaton, eredményesen dolgozott. Sandri úr az a személy, akit a június közepén tartott, ismeretes, szűk körű igazgatósági megbeszélésünkön magamra vállalva ezt a kényes feladatot, megbíztam a dr. Charles Agnetti úr által figyelmünkbe ajánlott budapesti kolléga, dr. Otto Koproly nagy jelentőségű kutatási eredményeit ismertető anyag – ama bizonyos mikrofilm – titokzatos eltűnése körülményeinek a felderítésével.

– Magándetektív? – kérdezte Shilton.

– Olyasmi! – vigyorodott el Dzseki.

Compagnoli folytatta:

– Mint tudjuk, Koproly úr feleségével és anyósával június elején elutazott Budapestről Bécsen át, és első, azóta tévesnek bizonyult információnk szerint nem jött Rómába. Úgy tűnt eleinte, hogy fölvéve Bécsben a nevére elhelyezett ötezer dollárunkat, visszatért Magyarországra.

– Átvert bennünket! – csapott az asztalra Shilton. – Mit szól ehhez a pártfogója, Agnetti doktor?

– Feltételezésünk, uraim – válaszolt nyugodt hangnemben Agnetti –, hogy átvert, a később beszerzett információk határozattan cáfolni látszottak.

– Honnan valók az információi? – kérdezte Shilton.

– Nem tudom – válaszolt Agnetti –, hogy ebben a körben nyíltan szólhatok-e a részletekről?

Dzsekire, majd Compagnolira nézett, főleg ez utóbbtól várva a választ.

Compagnoli megértette a célzást.

– Most már lehet. Az a helyzet, uraim, hogy a barátom, Sandri úr, fölfedezte, hogy hol van a hulla, akit keresünk. Itt van, Rómában.

– Na ugye! – vágta rá Agnetti.

– Milyen hulla? – meredt Shilton Compagnolira.

– Szeretném folytatni, amit az imént elkezdtem, hogy érthetőbb legyen! – vette vissza a szót Agnetti. – Beszéljünk nyíltan egymás közt. Én soha nem hittem, hogy Koproly minket átvert. Nem olyanak ismertem meg azon a balatoni konferencián.

– Az milyen város, az a Balaton? -kérdezte Shilton.

– Az semmilyen város! – replikázott Agnetti. – Az egy szép tó Magyarországon. Annak egyik üdülőhelyén, Balatontóvároson zajlott le májusban a gyógyszervegyészeti nemzetközi konferencia. Ott állapodtam még Koprolyval mindabban, amiről mindnyájan jól tudunk. Nos, az én információim szerint, Koproly és családja, beleértve idős anyósát is, valóban elindult, Bécsben föl is vette az általunk letétbe helyezett előleget, valószínűleg hozta is magával a mikrofilmet, belevarrva az idős mama fehérmamájába. Én magam javasoltam neki ezt a módszert, a májusi találkozáson. Mint a római rendőrség illetékeseitől megtudtam, átlépték az olasz–osztrák határt, Rómába érkeztek, de június elején elloptak a Via del Villinin egy magyar rendszámú, Fiat 850-es kocsit, amelyben egy útközben váratlanul elhunyt idős nő holtteste hevert. A kocsit bizonyos Koproly úré volt. Informátorom szerint ő tette a feljelentést, s keresték is a kocsit. Totálkáros állapotban találták meg a tengerparton. A holttest azonban nem volt benne. Nyilván megrémültek, akik a kocsit ellopták, és beledobták a tengerbe. Én különféle magánegyesületekkel kerestem akkor kapcsolatot, nevezetesen amatőr búvárokkal, akik szívességből átkutatták az Ostia környéki tengerpart vizeit, de nem találtuk meg az eltűnt holttestet. Feltételeztem ugyanis, hogy ő az, akire vártunk. Csak azt nem értettem, miért nem jelentkezett Koproly doktor, ha itt volt.

– És most jön a szenzáció, uraim! – szólt közbe Compagnoli. – Ez ugyanis, hogy Koproly nem jelentkezett, nekem is érthetetlen volt! De arra gondoltam, hogy mivel a nekünk dollármilliókkal fölerő mikrofilm a titokzatosan eltűnt mamában – a ruházatában – volt,

talán ezért félt velünk, illetve Agnetti doktorral kapcsolatba lépni ez a bizonyos Otto Koproly, s tudva, hogy a bécsi dollárokat esetleg már el is költötte, inkább hazainalt a feleségével. Ekkor jutott eszembe ő! – mutatott Dzsekire. – Az én Dzseki barátom, Giacomo Sandri úr. megbízásomból magánnyomozást indított ebben az ügyben. És most nyomára bukkant a kocsitolvajoknak! Ők pedig elárulták neki, hová rejtették a kocsival együtt ellopott holttestet. Meg vagyunk mentve!

– Nem dobták se a tengerbe, se meg nem ették! – ízetlenkedett elvigyorodva Dzseki.

– Hanem?

– Nos?

– Szóval?

A három férfi előrehajolt, várta, mit válaszol Dzseki.

– Mondjad már! – szólt rá Compagnoli. – Tudod, hogy ha jó árut hozol, én mindig jól fizetek!

– De ez túl jó áru! Ilyen még nem volt eddigi kapcsolataink során! *Dollármilliók egy nagymamában!* Gondolják meg, uraim! – szólt Dzseki, és egyik igazgatósági tagról a másikra járt a szeme, csigázva az érdeklődést.

– Vagyis, mennyi kell? – fordult a vezérigazgató Dzseki felé.

– Százezer! – vágta rá Dzseki. – És hallgatás! Omerta!

– Százezer líra?

– Dollár!! Mit képzelsz, atya? – tegezte le hirtelen indulatában Compagnolit. Az nem tiltakozott. – A líra most vécépapír. A dollár meg pénz!

A három úr, a Sanitas Rt. vezetői, feszengtek. Compagnoli segélykérő pillantásokat küldött Agnetti doktor felé. Ilyen ügyekben rendszerint az ő szakértelmére alapozta döntéseit.

Agnetti közbeszólt:

– Azt hiszem, bizonyos feltétellel elfogadhatjuk az ajánlatot! – Dzsekihez fordult. – Mire érti azt, hogy „hallgatás”?

– Csak arra – mondta Dzseki, kissé megkönnyebbülten –, hogy akinek az itt elhangzottakról eljár a szája, az befejezte a földi pályafutását! Még nemigen tárgyaltam meg a terveinket egynél több

személlyel. Itt vannak olyanok – pillantott körül –, akiket, elnézést, nem is ismerek! Ezért tiszta vizet öntök a pohárba: „golyózápport” lövünk a fecsegők hasába! Én és embereim csak úgy dolgozunk, ha utánunk semmi nyom!

– Az, hogy marad-e nyom utánatok, kizárólag töletek függ, nem mitőlünk! – vetette közbe Compagnoli.

– Én is ezt mondtam, csak másképp! – válaszolt Dzseki.

Agnetti intett Compagnolinak, hogy rajta, halljuk a részleteket.

Compagnoli így szólt Giacomóhoz:

– Szóval, Dzseki! Rendben lesz a százezer. Dollárban. A feladat teljesítése után. Kápé és azonnal. Oké?

– Oké! De egy részét előre! – bólintott Dzseki.

– Előbb a tervet, aztán megegyezünk!

– Oké! Elmondom előbb, mire költötték az urak eddig a pénzüket, amit nekem adtak.

– Halljuk!

– Az előzményekről annyit: pontos információm révén, amelyet én is a rendőrségtől szereztem, pénzért, de persze nem felesektől, Agnetti úr, hanem kisebb beosztású emberektől. Mivel a portás némelykor többet tud és kevesebbet megvásárolható, mint az, akinek a portáját őrzí. Szóval: megtudtam, ki lopta el a kocsit. Megkerestem. A pasas tagadott, azt hitte, nincs bizonyítékom, de volt. És kicsit meg is puhítottam.

– Képzelem! – mondta Compagnoli. Nevetett.

– Nem halt bele! De a másikat, a cinkosát, akitől azt kellett megtudnom, hová tették végül is a kocsival együtt ellopott spinét, sajnos, túlzó mértékben kellett puhítgatnom, de legalább senkinek sem fogja ezután elmesélni, hová rejtette el a hullát. Így aztán csak én tudom.

– Megölte? – kérdezte Compagnoli riadtan.

– Ugyan! Ő halt bele. Én csak azt akartam, hogy árulja el végre, amit tudni akarunk! Nagy nehezen kinyögte, hogy a bátyja jegyszedő egy kis moziban. Vele állapotodott meg, hogy egy időre oda rejtik a Fiatban talált halottat, aztán majd csak lesz valahogy. Pár nap múlva

elviszik onnét, amikor már belefárad a rendőrség az ellopott kocsi utáni kajtatásba.

– Moziba? Hová lehet elrejteni egy halottat a moziban?

– Felbontották az erkélyt, az alatt van ugyebár egy üreg, papírsákba és ládába csomagolva oda tették. Aztán visszaillesztették a padlót, rá a székeket. Úgy állapodtak meg, hogy pár nap múlva, éjjel, amikor senki se látja, kiszedik onnét, és beledobják a Teverébe vagy a tengerbe, vagy más módon tüntetik el, tudom is én! Mivel így nyáron hamar oszlásnak indul, és bűdös lesz.

– Mondd tovább! – sürgette Compagnoli.

– *Szerencsénkre* ebből nem lett semmi. A pasast, a jegyszedő öccsét, még aznap este lekapcsolták egy diszkóban, mert gyanús lett, hogy narkót árul. A gyanú alól végül is tisztázta magát, de közben eltelt vagy két hónap, csak tegnapelőtt szabadult. Ezalatt a mozi erkélyén elrejtett hulla, persze, oszlásnak indult. Testvére, a jegyszedő, egyedül nem tudott, nem is mert hozzányúlni. Várta, hogy jön majd Carlo, az öccse, de az, ugye, nem jött. Várta a sitten, hogy ügye tisztázódjon. A hulla meg csak bűzlik, a mozi közönsége egyre jobban hőzöng. Ez van most, kérem!

Hátrádólt, mint aki befejezte. A többiek összenéztek.

– Na! De melyik moziról van szó? – sürgette Compagnoli.

– Nézd, *pajti* – szólt Dzseki, pimasz fapofával –, ez az a határvonal, ameddig ingyen beszélhettem. Illetve eddig vagyok kifizetve. Most jönne az, hogy *melyik* mozi erkélyén rejtőzik a hulla, és *hogyan* képzelem el az akciót, amelynek a végén a kezetekbe kerül. De *előbb* kérem a pénzt!

– Egy francot, Dzseki! – replikázott kapásból Compagnoli. – Először is semmi bizonyítékunk arra, hogy amit előadsz, az frankó. Mi is üzletemberek vagyunk! Amit eddig csináltál, magad mondtad, ki van fizetve. Már azt hittem egyébként, oda a pénz, olyan sokáig nem jöttél semmivel!

– Nem ment könnyen, az az igazság.

– Mennyi tehát a továbbiak ára? – érdeklődött Agnetti.

– Megmondtam: százezer!

– Előre nem fizetek ennyit! – mondta Compagnoli.

– És ötvenezer most, ötven a végén? – alkudozott Dzseki.

– Huszonöt most, hetvenöt a végén! – szólt határozottan Compagnoli. Agnettire nézett, aki helyeslően bólintott.

Shilton, aki ugyan jól tudta, hogy cégük sokféle sötét üzletben is érdekelt, távol tartotta magát ezektől, és játszott a angol gentlemant. Most rossz érzésekkel, némi undorral figyelte ezt az aljas alkudozást. Ennyire közelről még sose volt alkalma belelátni eme fennkölt céllal működő angol–olasz cég Compagnoli és Agnetti által szervezett, piszkos akcióiba. De a remény, hogy ha a mikrofilm előkerül, azon milliókat kereshetnek, ami az ő számára se lényegtelen, némává tette, erkölcsi gátlásait elaltatta.

– Legyen! – törődött bele Dzseki. – De akkor azt kérem, hogy az akció végrehajtásának részletein ne alkudozzunk, mert ahhoz én értek jobban, nem a tisztas üzletemberek! Oké?

– Azért halljuk csak a részleteket! – mondta Compagnoli. A fiókjába nyúlt, és kivett két százas köteg százdollárost, majd egy harmadikat, amelyikből nyálazva kövérkés ujjait, leszámolt még ötven darabot. – Itt a huszonötezer, Dzseki! De eszedbe ne jusson átverni bennünket, mert a sorszámuk föl van írva, rögtön belebuksz!

– Nem kell félni, nem vagyok hülye! Szóval, uraim, az a halott nő akit immáron két hónapja keresnek, a Corelli utcai Adriana mozi erkélyének padlózata alatt várja a további sorsát! Aki kételkedik, menjen oda, és szagoljon bele a levegőbe. Én ott voltam, meggyőződtem! – kezdte a lényeg ismertetését Dzseki. – Ma, ugyebár, augusztus 13-a. Holnapután, 15-én Ferragosto ünnepe, de már előtte és utána egy nappal egész Róma kiáramlik a környékre, mint minden évben. Elnéptelenedik a főváros. Előbb arra gondoltam, hogy éjszaka feltörjük a mozit, fölszedjük szépen az erkély padlózataát, kiemeljük onnét a ládát a tartalmával, és odavisszük, ahol a dollármilliókat érő mikrofilm a mamából előkajthatató. Ez nagyon egyszerű megoldásnak tűnik, de *kivihetetlen!*

– Miért?

– Hogyhogy? – csaptak le kérdéseikkel a jelenlevők Dzsekire. Compagnoli eközben Róma térképét vette elő, és keresgélte a Corelli utcát.

– Én ismerem az embereimet – folytatta Dzseki –, egyedül bennük bízhatok, idegenekkel én nem kezdek. Az én embereim összehányják magukat, nem mernek egy ilyen régi halotthoz nyúlni, mert félnek a mérgezéstől. Különben én se nagyon töröm magamat efféle munkáért. Exhumálni nem fogok, sose csináltam! Ölni még csak-csak, jó pénzért vagy bosszúból, netán felindulásból... Az tiszta munka. De vacakolni azzal, akit már rég megölt valaki vagy netán magától kinyiffant, nem az én szakmám! Aztán nehéz is lenne áruló nyomok nélkül elvégeztetni bárkivel! Alaposan átgondoltam, mielőtt idejöttem.

– Akkor hát? – meredt rá Compagnoli, és kezdte sajnálni a meggondolatlanul átadott huszonötezret. Már-már latolgatta, hogyan vegye vissza, ha másképp nem, erőszakkal. De ez a fickó túl sokat tud.

– Azt is végig gondoltam – folytatta Dzseki –, mekkora az esélye annak, hogy például felnyissuk embereimmel az erkélyt, és csak azt a bizonyos mikrofilmet vegyük magunkhoz, amire megy az egész! Mit érdekel végül is bennünket az a halott??

– Na! Ez se jó megoldás? – kérdezte Compagnoli.

– Ez se jó. Akkor is hozzá kell nyúlni, amiről imént már elmondtam a véleményemet. Ha pedig másvalakit bérelünk föl rá, abban nem bízhatunk meg, végül el kell tenni láb alól, ez újabb kockázat. És a környék sem olyan, hogy könnyedén lehessen feltörni éjjel a bejáratot. Nem szólva arról, hogy a mozi épületében lakik a tulajdonos meg a nővére, aki a pénztárban kuksol. Ő nem megy el Rómából az ünnepek alatt, az ő mozija nem zár be, sőt, ilyenkor van a legtöbb nézője ócska filmjeinek, azok köréből, akiknek nincs idejük, módjuk úri módon Rómán kívül szórakozni. A plebsre gondolok, uraim, és a szegényekre is, úgy általában! Feltörni a mozit, kirámolni az erkélyt, vajakálni a becsomagolt hullában, nem megy az zaj nélkül, kész lebukás!

– Akkor hát?

– Így jutottam arra a kissé bonyolultabb, de számunkra biztonságosabb megoldásra, hogy mindezt az undorító munkát olyanokkal végeztessük el, akik nyíltan, mások szeme láttára,

ügyszólván hivatalból csinálják azt, amit az én embereim nem vállalnak. *A rendőrséggel!*

A három úr izgatottan kezdett izegni-mozogni a széken. Agnetti figyelt a legfeszültebben közülük, és ő tette fel az első kérdést is a tervvel kapcsolatban:

– És a rendőrség ezt vajon kinek a kezdeményezésére tenné meg? És hogyan jutnánk a mikrofilmhez? Nincs ebben még nagyobb kockázat?

Dzseki elvagyorodott, és magabiztosan érvelt:

– Semmiféle kockázat nincs a számunkra. Elképzelésem a következő. Abban a moziban most már napról napra kibírhatatlanabb a bűz. Az én néhai ügyfelem elszólta magát, hogy a jegyszédőként ott dolgozó fivére, valami Francesco Strohm, néhányszor már ült a sitten, egy különös bűncselekmény ismételt elkövetése következtében. Beteges hajlamú az ürge, idős korú nőekkel tud csak kielégülni. Ha alkalom kínálkozik, erőszakoskodik az áldozataival. Meg is fojtja őket. Most ugyan nincs vele baj, de az előző munkahelyein kétszer is rajtavesztett a dilinyós. Északról jött Rómába különben, a rohadt tiroli németje! Na már most. Én az ünnepek alatt fölkeresem ezt a palit a moziban, és egyszerűen ráijesztek. Nyomozóként jelentkezem nála. Azt mondom neki, hogy ismerem a priuszát, és föltételezem, hogy itt, ebben a moziban azért van olyan átkozottul bűdös, mert bizonyára megerőszkolt, sőt megölt egy idős nőt, és a hullát elrejtette. De – mondom majd neki – én megértem, hogy beteg. Nem akarom, hogy újból sittre kerüljön. A mind erősebb bűz ugyanis arra fogja szorítani előbb-utóbb a főnökét, hogy utánanézzon, mi okozza azt a bűdösséget. Ezt kár lenne bevárnia. Nyomozás indulna, és az ő priusza, ugyebár, ilyen esetekben akkor se életbiztosítás, ha semmi köze az ügyhöz. De miért ne lenne köze, mondom én majd neki. Biztos vagyok benne, hogy ő a tettes. Ettől berezel a koma. Mire én azt ajánlom neki, fogjon egy csellengő alakot, és alkalmas időben távolítsa el a megerőszkolt öreg bébit az erkély padlózata alól. A varázsszó, „erkélypadlózat”, ezer százalék, hogy hatni fog! Ebből megérti, hogy én „mindent” tudok, és ha nem cselekszik, vége.

– Nem rossz! – mondta Agnetti.

– Tovább! – nógatta feszült figyelemmel Compagnoli.

– Van itt ész, mi? – verdeste mutatóujjával a homlokát Dzseki, és folytatta: – Két eset lehetséges, ugyebár. Vagy megbíz a koma egy alkalmi munkát kereső, „csellengő palit”, akit majd én küldök hozzá, és aki névtelenül értesíti is a fölfedezéséről a rendőrséget. Vagy maga lát hozzá, és akkor éntőlem kap drótot a rendőrség, persze, az ő nevében. Annyi kell csak, hogy attól fogva figyeltessem a pasast, illetve a mozit, hogy mi történik. A rendőrségen megvan az emberünk, aki azonnal tudat róla, ha valaki az Adriana mozi ügyében odatelefonál. Egyszóval akár így, akár úgy, a holttestet *a rendőrség emberei* fogják kiszedni onnét! Erről kezeskedem! Ez még pénzbe se kerül!

– No lám! – fogta szaván Compagnoli. – Minek akkor az a sok pénz nektek?

– Ne nevetesd ki magadat! – perlekedett Dzseki. – Hát ez még mind semmi! Ettől még nincs a kezetekben a mikrofilm! A következő lépés, hogy a rendőrséget *kényszeríteniünk* kell: adja ki a holttestet. Ezt is közvetett úton kell elérni!

– Hogyan? – néztek rá elképedve.

– Megvárom, amíg a rendőrség kiszáll, és az a rettegett hírű, nagyokos Aurelio Piola főfelügyelő fölfedezi a dolgot. Én közben figyeltetem az embereimmel szépséges és féltett feleségének minden lépését. Ha a holttestet a rendőrség már gondjaiba vette, elraboljuk Piola főfelügyelő feleségét, és kizsaroljuk érte a dollár-milliókat érő nagymamát! Compagnoli barátom tudja, hogy mi az emberrablásban és a vele járó zsarolásban jelenleg első helyezettek vagyunk Rómában!

– Én? – fészkelődön kínosan Compagnoli. – Honnan tudhatnám ezt éppen én?

– Elmondjam? – replikázott Dzseki.

Agnetti aggodalmaskodott.

– Mi a biztosíték arra – szólt közbe –, hogy *azt* a holttestet adja ki a maga embereinek Piola főfelügyelő? Aki szintén nem mai gyerek. És

ha ki is adja, tegyük fel, mi a biztosíték, hogy még rajta lesz az a ruhadarab, amelyben *föltehetően* ott a mikrofilm?

– Hát igen! Sántít ez az akcióterv, Dzseki! – helyeselt Compagnoli. – Tényleg, erre mi a biztosíték?

– Először is – válaszolt Dzseki –, Agnetti úr is úgy fogalmazott: „*föltehetően*” ott a mikrofilm. Vagyis a Sanitas Rt. se biztos benne, hogy ott van. Akkor miért kell nekem ezerszázalékra menni? Másrészt viszont a rendőrségnek sincs fogalma arról, hogy az idős nő ruházata mit tartalmaz. Azt hiszi, valamilyen büntény áldozata. Mindenképp arra a perverz jegyszédőre terelődik a gyanú, és amíg ők ezt a vonalat piszkálgatják, addig mi kizsaroljuk tőlük a nagymamát. Úgy, ahogy van, ruhástul, bugyistul, mindenestül!

– Kivéve a cipőit, mert azok már itt vannak! – tette ki az íróasztalára Compagnoli a Dzsekitől átvett, kék színű, piros bőrbetétes félcipőt. – Íme, az egyik!

– Ezt a kocsiból lopta el a kocsitolvaj, egy kis pitiáner hülye! – magyarázta Dzseki. – Valami cégjelzés is van benne.

– Szabad? – mondta Agnetti doktor, és a jelenlevők nagy meglepetésére vékony, fehér kesztyűt vett elő a zsebéből, felhúzta, hogy az ő ujjlenyomatai ne legyenek a cipőn. Forgatni, nézegetni kezdte. – Kétségtelenül magyar cipő! – mondotta végül. – Itt a márkajelzés! Compagnolihoz bekapcsolt Rosella valakit. A többiek vártak.

– Egy cipő-nagykereskedővel beszéltem! – mondta, letéve a kagylót.

– Ismeri a márkát, azt mondja, magyar cipő, nem is rossz, és főleg olasz viszonylatban igen olcsó. Dzseki, mit mondhatok, gratulálok! Ígyuk meg odakint az áldomást!

4 – Nos, mit szólsz? – kérdezte Compagnoli bizalmi emberét, Agnettit, mikor Dzseki távozása után röviden végeztek az „igazgatósági ülés”-sel, és Shilton is elment. Mielőtt Londonba visszarepülne, mondotta, elintéz még néhány dolgot.

– Résen kell lennünk, főnök! – mondta Agnetti. Átülve egy kerek kis társalgóasztalkához, bizalmas kettesben kezdtek tárgyalni

Compagnolival. Az becsengette Rosellát, italt és kávéért kért kettejük számára, és maga is helyet foglalt Charles Agnetti mellett. Kérte Rosellát, tagadja le, és ne kapcsoljon be senkit egy ideig.

– Nem bízol ebben a fickóban? – faggatta Compagnoli Agnettét. Az nem válaszolt, amíg Rosella be nem hozta a konyakot és a kávé. Agnettinek meg a kedvencét, a Martinit. Távozása után halkra fogta a szavát:

– A huszonötezerrel, amit adtál neki, nincs bajom. Végtére is, ha Koprolyval sikerül az üzlet júniusban, ő is épp annyiba került volna. Ez a pénz már rá volt szánva. De a továbbiakban nekünk is aktivizálnunk kell egy kicsit magunkat. És ha egy mód van rá, megspórolni a többi.

– Mi az elképzelésed? – kérdezte Compagnoli, kavargatva a kávéját.

– Tölts a Martiniból magadnak!

– Az ötlet, hogy ne ők és főképp ne mi ássuk elő a mozi erkélye alól a holttestet, hanem a rendőrség, tulajdonképpen nem rossz. Én véletlenül ismerem azt a mozit. Valóban olyan helyen van, ahol se éjjel, se nappal nem lehetséges észrevétlenül, mások figyelme nélkül megoldani ezt a feladatot. Két dologban azonban nem vagyok olyan bizonyos.

– Mégpedig? – nézett rá várakozóan Compagnoli.

– Egyfelől abban, hogy a rendőrség kiadja ennek a fickónak és embereinek a holttestet, még akkor se, ha Piola főfelügyelő feleségének az élete forog kockán. Ez a Piola veszedelmesen kitartó, ügyes, kemény, taktikus, és nem valami érzelgős alak! Másfelől, ha mégis kiadnák, nem szedik-e le előbb a rendőrszakértők a nő ruházatát, nem küldik-e azonnal laboratóriumba, és nem fedezik-e fel ők a mikrofilmet? Dehogynem! Kiadnának nekünk, így vagy amúgy, egy számunkra teljesen értéktelen, kifosztott hullát! Compagnoli szótlánul nézte a szemközti falon a tapétamintát. Látszott rajta, hogy minden idegszálát mozgósítva koncentrálna. Ajkát harapdálta. Agnetti aggályai elgondolkoztatták.

– Mi lenne – kérdezte végül Compagnoli –, ha megkísérelnék megelőzni ezt a fickót? Nekem ugyanis van még egy harmadik lehetőséggel kapcsolatos aggályom is.

– Gondolom, micsoda – töprengett Agnetti. – Hogy ha a fickóknak minden sikerül, Piola főfelügyelő is ellágyul, elcseréli az ismeretlen női holttestet a feleségével, mi *mégse* jutunk a mikrofilmhez! Mert ez a gazember itt nagyon jól megértette, mekkora a tét, mennyit ér nekünk az a bizonyos mikrofilm a gyártási eljárással, s úgy gondolja, annyit neki is megér! Minekünk beadja, hogy nem találtak semmit a holttest körül, közben eladják az egészet, mondjuk, a frankfurti Hoechst AG-nak vagy a svájci Sandoznak, esetleg a bloomfieldi Schering Corporationnek. Akárhány más nyugati cégnek! Bárkinek megér annyit, mint nekünk. Ezt akartad mondani? – kérdezte Agnetti.

Compagnoli bólintott. Majd hozzátette:

– Shiltonban sem bízom meg százszázalékosan. Hiba volt meghívni erre a megbeszélésre! – morfondírozott Compagnoli. – Valahogy elsiettük az egészet. Egyszerűen össze kellett volna ülni hármasban Dzsekivel. De nem tudtam én se, hogy itt vár, én *valóban* igazgatósági megbeszélést szándékoztam tartani. De ha már idejött, nem küldhettem el se Shiltont, se ezt a bérelt fickót. Pláne, hogy végre eredményt ért el!

– Shilton nem probléma! – legyintett Agnetti. – Estig még itt lesz Rómában. Közben majd kiesik a szállodaszoba ablakán. Ezt vedd úgy, hogy el van intézve.

Compagnoli farkasszemet nézett Agnetttel.

– S az említett harmadik lehetőségről mi a véleményed? – kérdezte végül.

– Mint hallhattad imént, magam is gondoltam rá.

– Agnetti! *Neked* kellene idejében lépned ez ügyben! – mondta ki nyíltan Compagnoli.

– Illetve, ez ügyben *is!* Végére az imént Shiltonról is szó volt!

– Helyes! – bólintott Compagnoli. – És mindez szigorúan köztünk marad! Megfizetlek!

– Remélem *is!* – nézett föl a martinis pohárból Compagnolira Agnetti. Szemében volt valami fenyegető, ami a vezérigazgatót is meglepte. – Ma elintézem neked Shiltont, 15-én éjszaka bejutok az Adriana mozi erkélyére, és megpróbálom megelőzni a rendőrséget.

– De hallottad: a moziépületben lakik a tulajdonos!

– Majd *ő fog segédkezni* nekem! – mondotta Agnetti. – Végtére is felfeszegetni a padlót, kiemelni a ládát, lehúzni az általunk annyit keresett holttestről a papírzsákot, aztán a ruhát, kotorászni a hullaméregtől fertőzött ruhaneműk között, ehhez segítség, azonkívül némi kis szerszám, védőkesztyű, védőálarc, tehát *egy kis pénz* kell!

– Mennyi? – kérdezte Compagnoli.

– Nem tudom. Talán egy ötös.

– Adok tízezret. Ha elég öt, annyit adj neki! És ha eljár a szája?

– Nem jár el! – Agnetti összehajtogatott irkalapot vett elő a zsebéből.

– Ezt a te maffiás Dzsekidnek odakint lógó zakója zsebéből szedtem ki, a Rosella mögötti fogasról, miközben nagy lendülettel fölhajtottatok, távozásakor, az áldomást. Iratot, címet kerestem, hogy tudjak róla valami többet, és ha lehet, őt is a kezünkben tartsuk, de ez is jó. Üzenet egy álnéven bujkáló, szicíliai börtönszökevény társától a mozitulajdonosnak! Az is körözött maffiatag! Dzseki ügyesen kiszagolta, és felkészült rá, hogy ha kell, ezzel a mozitulajt is a markában tartsa. Nem tudom, honnan vette. De ez az üzenet hatni fog! Lehet, hogy pénz se kell. Annál inkább egy jó revolver. Fenyegetés céljára.

Compagnoli szuszogva fölállt, széfjéből elővett egy vadonatúj 38-as revolvvert. Odadobta Agnetti elé.

– Pfuj, kikkel vagyok körülvéve! – szólt és krákogott. – Egyik maffiás, a másik zsebekben kotorász!

– Embert barátjáról! – mondta Agnetti, és szedelőzködött, hogy elvégezze, amit vállalt. – Légy nyugodt, a Sanitas le fogja körözni a budapesti gyárat a világpiacon!

Az ajtóból visszafordult. Compagnoli érdeklődéssel várta, mit akar még.

– Csak annyit, hogy az a pár félcipő nekünk *nagyon jó!*

– Mire? – pöckölte odább Compagnoli az asztalán.

– Például arra, hogy elküldöd a másik nődet, Mirabella Gonzit, Magyarországra. Csináljon riportot Koprolyval. – Tárcájából névjegyet vett elő. – Itt a Koproly címe. Imádja az olyan szép nőket, mint amilyen Mirabella. De legfőképp jusson be hozzá Mira, vagy

törjön be, nem érdekel! Szórözze át a holmijait, nem talál-e otthon, a lakásán valami használható anyagot vagy mikrofilmmásolatot a Polineutralinarcról. És, „felejtse” ott a cipőt Koprolynál, figyelmeztetésül. Jót fog tenni *nekünk!*

– Ez se rossz ötlet, hallod! Hiába, minden valamirevaló cégnek célszerű alkalmaznia egy kiváló szaktanácsadót! Már hívom is Mirabellát. Adio, Charles! Aztán óvatosan!

5. Vágni se lehetett a füstöt Dzseki rejtekhelyén, hanem baltával kellett volna darabolni. A külvárosi öreg, lakatlan és lebontásra váró ház pinceodúiban gyűltek össze, ahol ideiglenes tanyájukat fölverte a mindig helyét változtató, a biztonsági szempontokat soha szem előtt nem tévesztő gengsztercsoport. A szomszédságukban levő két omlatag, múlt század végi bérház is lakatlan volt. lebontásra ítéelve. Dzsekiék átvágták a maguk pincéinek a falát mindkét másik romépület irányába, hogy szükség esetén a két szomszédos házon át nyerhessenek egerutat.

Torasca őrmester busásan megfizetett segítségével valamelyest legalizálták is itt magukat. Kiraktak egy kézzel mázolt táblát a kapu fölé: „*VÁROSI ÉPÜLETBONTÓ MUNKACSOPORT*”. Beállítottak a látszat kedvéért a lakatlan ház udvarára egy-két lopott vagy a rozsdatemetőből idehurcolt, gazdátlan buldózert, átmázolták, és arra is ráírták a fentebbi „cégjelzést”. A kaput, persze, mindig zárva tartották. A villanyt, amit a tulajdonos már rég kikapcsolt, egy közeli elosztóból lopták, húsz-harminc méternyi, rejtett vezetéken. A fedőnévhez illő személyi papírokat is szereztek maguknak Torasca révén, mindegyikük egy-egy hamis névre szólót, amivel igazolták, hogy mindnyájan épületbontó szakmunkások.

Egyébiránt mindnyájuknak volt Rómában vagy a környékén tisztességes, nem is rosszul fölszerelt luxuslakása. És volt egy közösen birtokolt villájuk is a Comói-tó partján, ahol a délről titokban hozzájuk továbbított, majd az általuk forgalmazott kábítószereket, illetve ezek alapanyagait tárolták. Az alapanyagokat szintúgy a többitől viszonylag távol eső, aránylag nehezen

megközelíthető tóparti villában, szakképzett egyének illegálisan dolgozták föl. És ott tartották fogva az emberrablások révén hatalmukba kerített személyeket is, míg a váltságdíjat ki nem erőszakolták. A nagy hálózathoz kapcsolódó. Dzseki vezette szervezetnek nagy segítségére volt Torasca őrmester egyik főnöke, kiről azonban ők se tudhatták, hogy ki az. Torasca titokban tartotta. De narkós volt az illető, mert az ingyen juttatott kábítószerért cserében mindenben a kezükre játszott, ha szükséges volt, hogy a lebukást elkerüljék. Dezinformálta a nyomozótársait, késleltette vagy előrehozta a rendőri akciókat, s így azok rendre eredménytelenül végződtek. Ez a háttér elég nagy cselekvési biztonságot adott Dzsekinek és bandájának. Ezért vállalkozhattak nyugodtan még arra is, hogy a rettegett híru rendőr-főfelügyelő, Aurelio Piola feleségét elrabolják, a Sanitas Rt.-vel kötött nagy üzlet érdekében.

Vágni lehetett a füstöt tehát, miközben Dzseki előadta a Sanitasnál lezajlott tárgyalás részleteit, és felvázolta az ott született megállapodások végrehajtásának tervét.

Riccardo, aki főképpen Dzseki sűrke Fordjának a vezetésével volt megbízva, és csak ritkán kapott egyéb feladatot, Dzseki beszámolója és a huszonötezer dollárból ráeső rész átvétele után azt mondta: szerinte túl sokan voltak jelen a tárgyaláson, köztük olyanok is, akik nem érdekeltek a holttest, illetőleg a benne elrejtett mikrofilm megszerzésében. Ilyennek ítélte Shiltont. Franco és Nino, Dzseki két társa is hasonlóképp vélekedett. Franco ki is mondta:

– Ki kell kapcsolni végleg!

– Gondolod? – nézett rá Dzseki. – Van valami igazatok. Ezt bízzátok rám!

– Oké, főnök! – mordult Nino, örökké rekedt hangján. – Pedig utálok fojtogatni! És hogy legyünk a főfelügyelő tisztelt nejével? Mikor és hol kapjuk el önagyságát?

Dzseki azt mondta, szerinte az ünnepek utáni első napon. Valamikor délután vagy este, attól függően, mikor hagyja el a lakását. Egész nap figyelni kell! „Nino és Giulia, ez a ti dolgotok!”

– Kell a tartalék kocsi. De lopni kellene már egy másikat! – ajánlotta Giulia, aki állítólag Dzseki negyvenéves felesége, s szintén a

csoporttal dolgozott. Anyakönyvi kivonatukat ugyan senki sem látta, de nem is igen érdeklődött utána. Úgy hírlett, Giulia kedveli az erőszakot, főleg csinos, szexis nőkkel, de ha más nincs, puhány vagy kiszolgáltatott férfival szemben is öröme telik a rituális kínszításokban. Dzseki ehhez nem volt partnere, de az elrabolt személyekkel szemben többnyire szabadjára engedhette indulatait, mivel őrizetük rá volt bízva, s azok többnyire ellenálltak vagy nemigen engedelmeskedtek neki. Ekkor ő „jogos felháborodásában” feszes bőrruhájában, lovaglónadrágjában, térdig érő csizmában korbácsolhatta, verhette őket.

– Neked, Giulia, még nem osztottunk kártyát – ordított rá Dzseki. – S előre figyelmeztetek: Piola főfelügyelő feleségével nem bánhatsz úgy, mint más foglyainkkal. Egy ujjal se nyúlhatsz hozzá! Értetted?

– Jól van! – sóhajtott Giulia. – Majd ti mászkáltok végig rajta, ha klassz a csaj.

– Szó se lehet róla! – mordult Dzseki haragosan. – Egy ujjal se nyúlhat hozzá senki! Azt akarom, hogy együttműködjön velünk, és rábírra a férjét a hulla kiadására.

– De hol cseréljük ki a csajt az öreglány földi maradványaival? – érdeklődött Riccardo. – Föltéve, hogy lesz a dologból valami.

– Azt majd akkor kigondoljuk, amikor eljön az ideje – intette le Dzseki. – Függ az előzményektől, Piola hajlékonyságától, a kiereszkolás módjától, tudjátok, hogy van ez! Ami pedig a tartalék kocsit illeti: Riccardo hozza addig rendbe ezt a vacak, ócska Volvót, és 17-én reggeltől én majd azzal járok, ha szükséges. Ti pedig az elegáns, szürke Ford Sierrával – Riccardo legyen a volán mögött –, ügyesen lessétek a főfelügyelő házat. És ha előjön a felesége, ráragadtok, követitek. CB-rádióon tartjuk egymással a kapcsolatot. Ha kialakul az akció végrehajtásának lehetősége, én is odamegyek, és átveszem az irányítást. Az ócska Volvót valahol szépen letesszük, meglesz itt az udvaron, és „kiigényeljük” a főfelügyelő kocsiját, azt a Fiat 850-est, amelyikkel a felesége jár. Mikor már kiszedtük belőle önagyságát, Nino beleül, és másik útvonalon elfurikázza. Franco még az éjszaka folyamán szépen átfesti, kicseréli a rendszámot, és lesz egy viszonylag jó karban levő tartalék kocsink. Az akciókhoz

azonban mindenképp a szürke Ford kell, mert az menet közben automatikusan rendszám táblát cserél, és fel van már szerelve a szükséges berendezésekkel.

– Ha elhoztuk a Piolák Fiatját, én reggelre abba is átszerelem a CB-t! – mondta Franco.

– Oké! – zárta le a megbeszélést Dzseki. – Még annyit, hogy Piola feleségét, ha birtokunkban lesz, főképpen lélektani eszközökkel kell majd a szükséges mértékben megpuhítani, Giulia, egy kis csirkevért oda, ahol elrejtjük, abba a pinceszobába! Majd megjártsszuk, hogy az előző fogoly vére. És hasonlók. Tudjátok a műsort. Hol pátyolgatjuk, hol ijesztgetjük, ez legyen a módszer! De bántódása ne essen, ez parancs! Aki megszegi, kinyírom! Értjük?!

A fiúk bólintottak.

– Kaja, pia, úri módon? – kérdezte Giulia Dzsekit.

– Amennyire telik tőled, szivikém!

– Legszívesebben halálra korbácsolnám, a piszok zsarú férje miatt! A falhoz állítanám, és körbelövdözném, míg csak össze nem esik a réműlettől!

– Annyira gyűlölöd a főfelügyelőt? – vigyorgott Dzseki.

– Főleg ezt a Piolát! A legjobb haverjainkat kapdoválta el. Legalább tizedet! Ha ők kint lennének, kinek volna szüksége efféle üzletekre, mint ez a hullatologatás? Hogy ezt miért vállaltad, Dzseki!?

– Százezerért, te buta tyúk! Meg az eddigi tízezerért! Kárálsz itt, összevissza! Ha ezt a stekszet zsebre vágjuk, meg az a déli narkószállítmány is befut, elvonulhatunk egy-két évre. Úri módon fogunk lébolni a tóparti villánkban. Erre gondoljatok! Semmi kockázat, két évig legalább! Csak pia, nők, orgiák, meztelen diszkó, rogyásig. És nem efféle patkányjárta odúban, hanem a felső tízezerhez méltó luxus kéjlokokban!

Kicsit elmerengett. Majd hirtelen azt mondta:

– Tudjátok mire jöttem rá?

A társai mind feléje fordultak, és várták a kinyilatkoztatást. Mert szó, ami szó, Dzseki kifogyhatatlan volt az ötletekből.

– Arra, hapsikáim, hogy ha az a mikrofilm a Sanitasnak megér ennyi pénzt, amennyit nekünk lead, és saját bevallásuk szerint is milliókat

lehet vele keresni, akkor *nekünk is* megér ugyanannyit! Ha sikerül kézbe kaparintanom, meggondolom, hogy odaadjam-e ennek a rohadt Compagnolinak! Aki itt fillérezik, alkudozik, óvatoskodik, de a gesztenyét én kaparjam ki neki! Inkább vesszen a hetvenötezer, amivel még lógnak! De legyen mienk a néhány millió! Palermóban, ahol a drogokat állítják elő a testvérek, ezt az ellenszert is előállíthatják! Kinyírom mind, akik tudnak róla! Compagnolit, Agnettit! Megvásárolom valamelyik nagy hírű gyógyszergyár vezetőjét! És így roppantom össze a Sanitast! – emelte fel széles tenyerét, és összecsuksva ujjait, összemorzsolta a kezében tartott gyufásdobozt, majd a többiek szeme közé szórva darabjait, kiment az ajtón.

6. Agnetti átöltözve, könnyű nyári ingben, farmernadrágban taxizott Shiltonnak, a Sanitas Rt. londoni részlege vezetőjének római szállodája felé, farzsebében a Compagnolitól kapott, korszerű, hangtompítós revolverrel. A taxiban végiggondolta, mit tehetne annak érdekében, hogy Shilton, az általa is jól ismert szálloda magas ablakából „véletlenül” kiessék, de ne maradjon utána semmi nyom. Hogy jusson föl a szobájába? Milyen trükkel? Mi módon? És hogyan kerülje el, ha egy mód van rá, a revolver használatát?

Azt akarta, maradjon elegendő tőlténye az Adriana moziba tervezett látogatáshoz. Ott ellenállásra is számíthat.

Shiltont nem kellett volna meghívni erre a megbeszélésre. Igaz, eredetileg nem ez a téma volt napirendre tűzve. Ám Dzseki váratlan jelenléte, az, hogy minden jel szerint végre jó szímatot kapott, használható nyomra bukkant, Compagnoli számára a továbbiak megvitatását elengedhetetlenné tette. Shilton tudott ugyan Agnettinek Koprolyval való megállapodásáról, arról is hallott, hogy a magyar kutató végül nem jelentkezett, noha Bécsben fölvette a számára átutalt ötezer dollárt. Tudta, hogy valakit Rómában megbíztak, szímatoljon az ügyben, vajon mi is történhetett. Arra azonban nyilván nem gondolt, hogy a Sanitas Rt. római irodájának ilyen sötét

kapcsolatai vannak, mint amilyenre Dzseki magatartásából és a vele folytatott tárgyalásból következtetni lehet. El is húzta többször a száját, észrevehetően irritálta az önmagáért beszélő szituáció, és igyekezett a háttérben maradni. Ez a visszahúzódás azonban kiváltotta mind Agnetti, mind Compagnoli és Dzseki gyanúját ellene. A taxit egy sarokkal előbb állíttatta le Agnetti, és fizetett. Valami híres templom után érdeklődött a taxisofőrtől, hogy ha netán arra kerül sor, hogy Shilton halála után a taxisofőrt is kihallgatják, mint olyan valakit, aki a balesetnek álcázott bűncselekmény előtt arra a tájakra vitt egy férfit, mondhassa azt, hogy utasa nem a szállodába tartott, hanem egy templomot keresett a környéken.

Nagyon megbánta már, hogy ezt az egész dolgot oly gyanútlan biztonsággal felvállalta, feldobva egy izgalmas megbeszélés elszánt hangulatától. De mindenképp bizonyítani akart Compagnoli előtt, kitől oly sok szemrehányás érte, hogy tévedett, amikor Koproly ideutazását kiprovokálta, amikor a magyar gyógyszerkutatót Balatontóvároson „beszervezte”. És hogy az a bécsi ötezer dollár őmiatta veszett el. Valami történt Koprolyékkal. Lám, itt a bizonyosság, hogy jó lóra tett, nem hibázott. És hogy Koproly is tisztességgel végrehajtotta a megállapodást, de nem várt akadályba ütközött – anyósának halála és kocsijának ellopása révén –, s emiatt nem találkozhattak. Ebben hibás ugyan Koproly, hiszen, ha felhívja, ő segítségére lett volna gondjai megoldásában. De hát emberileg érthető, hogy valaki teljesen megzavarodik egy ilyen váratlanul előállott helyzetben.

Shiltont egyébiránt nem szerette. Nehézkes ember volt, fontolgtós, kockázatoktól idegenkedő. Sok-sok nagy pénzzel kecségtető elgondolását elgáncsolta már, Compagnolit nemegyszer elbátortalanította. Arra azonban, ma délig, sose gondolt, hogy egyszer még rá vár a feladat, hogy kijelölje Shilton életútjának végpontját. Ahogy befordult a szállodát magában foglaló épülettömb elé, földbe gyökerezett a lába. A hotel előtt rendőrségi kocsik lámpái villogtak, a szálló bejáratát morc és szigorú rendőrök állták el. Találomra megszólított valakit, mikor meggyőződött róla, hogy igazoltatás nélkül nemigen léphet be a szállodába:

– Elnézést, uram! Mi történt itt?

A báméskodó férfi felvonta a vállát.

Nem sokat tudok. Állítólag megfojtottak a hatodik emeleten egy külföldi üzletembert.

– S a tettes? – érdeklődött Agnetti, mivelhogy arra gondolt, neki is épp a hatodikon kellett volna „egy külföldi üzletemberrel” végeznie.

– Kereket oldott, talán a hátsó kijáraton. Nyilván terrorista. Úgy fedezték föl az áldozatot, mikor szobájába vitték a löncsöt.

– Löncsöt? – meresztette a szemét Agnetti. – Angol volt az illető? Egy rendőr fordult hátra az érdeklődő szóra.

– Igen, uram! Londoni üzletember. Ott viszik, szegényt!

Agnetti odanézett a kijárat felé. Hordágyra fektetett, nagyjából letakart holttestet cipeltek fekete színű, nyitott hátsó ajtókkal várakozó rendőrségi hullaszállító gépkocsi farához, és betolták a kocsiba. A két ajtószárny rácsukódott. Mindez rutinosan, gyorsan, az összeverődött tömeg szörnyülködésére nem sok időt hagyva, ment végbe.

De annyi mégis lehetséges volt, hogy Agnetti felismerje a rövid fehér lepel alól kikandikáló lakkcipőről, fekete-szürke csíkos nadrágyáról és a holttest után bedobált, angol szabású kabátról, fekete keménykalapról Shiltont, londoni főnökét, akinek a jelek szerint másvalaki jelölte ki mégis élete pályájának végpontját. Valaki megelőzte Agnettit.

Gyomra émelygett, amint visszafordult, és töprengve elindult valamerre, fogalma se volt, merre, hogy újra taxit fogadjon és a lakására vitesse magát, ahonnan zavartalanul telefonálhat.

Otthon azonnal hívta Compagnolit. Az viszont éppen ebéd utáni enyélését folytatta, a gondosan bezárt, párnázott ajtók mögött, szépséges Rosellájával. A telefon be volt ugyan kapcsolva hozzá, de nem kívánta fölvenni. Ne zavarják őt nyomorúságos földi dolgokkal, amikor ő a paradicsomi gyönyörök kertjében sétál.

IV.

Valaki mégis látott valamit

RÓMA, AUGUSZTUS 18-ÁN

I• Rohamkocsi ment Piola főfelügyelőért, miután telefonált, és közölte szolgálati felettesével, mi történt a feleségével, Silviával. Ez augusztus 17-éről 18-ra virradón volt már. Nyomszakértők jöttek a lakására, hogy megállapítsák, járt-e ott valaki a főfelügyelőn és feleségén kívül. Megállapításuk egyértelmű volt, hogy nem.

Értesítették a mozi őrizetbe vett tulajdonosával és a Strohm nevű jegyszedővel foglalkozó nyomozókat is: maradjanak bent. Ők kevéssel előbb hagyták abba a két makacsul tagadó és összevissza beszélő őrizetes faggatását, és készülődtek lassacskán hazafelé, hogy a felesleges időfecsérlés helyett pihenjenek egyet, s aztán friss erőben folytassák munkájukat. Akkor tudták meg, miért indult vissza Piola főfelügyelő egy rohamkocsin, egy civil rendszámú, a felügyelő személyi biztonságára óvatosságból felvigyázó, felfegyverzett, polgári ruhás rendőrökkel teli gépkocsi kíséretében. Nem lehetett tudni ugyanis, vajon az emberrablók nem kísérlik-e meg foglyul ejteni magát Piola főfelügyelőt is.

A boncoló orvosszakértőkhöz szállított női holttest őrizetét is megsokszorozták. Biztonsági intézkedéseket tettek, hogy minden, a holttest erőszakos elrablására irányuló kísérletet eleve kudarcra ítéljenek. A főfelügyelőnek kézbesített és felesége, Silvia keze írásával megszerkesztett zsaroló levél nyilvánvalóvá tette, hogy az Adriana moziban fölfedezett holttest *valamiért*, valakinek, életbevágóan fontos. De vajon kinek és miért?

Rita gépírónő, aki véletlenül még bent tartózkodott, mert a magnóra vett kihallgatások szövegét tette át gépbe, ibrikszámra főzte a sebtében összehívott, különféle rendű és rangú nyomozók számára a

jó erős feketekávét. Fáradt, álmos volt a jelenlevők nagy része, kivéve, akik előzőleg pihenőben voltak, s úgy hívták be őket. Közülük viszont többen a váratlan, kora hajnali riasztástól voltak még álmosak.

Még nem látták Piola főfelügyelőt, a gyilkossági csoport vezetőjét ilyen gyűrött arcúnak, nyúzottnak és sápadtnak, mint ezen az augusztus 18-i kora hajnalon. Feleségéért, Silviáért való aggodását nem tudta leplezni, és hangja fátyolos volt, amint az egybehívott nyomozók és szakértők rendkívüli megbeszélését megnyitotta:

– Uraim, kollégák! Úgy vélem, e napokban ránk jár a rúd. Egymásra torlódnak sürgős dolgaink. Még szinte sehol sem tartottunk a minapi, szállodai fojtogatás ügyében elkezdett nyomozással; mint tudják most már a lapokból is, ünnepek előtt egy Robert Shilton nevezetű angol üzletembert öltek meg, fényes nappal, szállodai szobájában, Róma egyik legelegánsabb, vendégekkel zsúfolt, forgalmas útvonalán működő hoteljében. És máris itt van a moziban elrejtett női holttest különös ügye. Közben egy agyonvert autószerelő a Via Tiburtinán. Az említett bűncselekmények között – pillanatnyilag még egyiknek se ismerjük a feltételezett tettesét vagy tetteseit –, a jelek szerint, nincs kapcsolat. De az esti órákban ismeretlen emberrablók kicibálták kocsijából a feleségemet, és címemre zsaroló levelet juttattak el, amelyet most szó szerint fölolvastam. A levelet feleségemmel írták, ez az ő, Silvia keze írása.

Fölmutatta a levelet, majd fölolvasta.

„Drága Aurelióm! Saját kézírással jelentkezem! Nincs semmi bajom, élek, egészséges vagyok, ne aggódj! Nem is lesz semmi bajom, ha teljesíted, amit fogságban tartó jóakaróink kémelek Tőled. Kérlek, ne tagadd meg tőlük!

Annak az öregasszonynak a tetemét, akit a Corelli utcai Adriana mozi erkélyén a padozat alatt találtak, úgy, ahogy van, felső- és alsóruháival együtt, adjátok ki az ő emberüknek!

Ha megteszed, ezt követően huszonnégy órán belül otthon leszek! Jövönk és kettőnk közös boldogsága érdekében kérlek, teljesítsd a kérést! Vitesd a tetemet oda, ahová holnap délelőtt egy névtelen telefonáló mondani fogja. Ezért délelőtt tíz és tizenkettő között

tartózkodj otthon, hogy aki felhív, megtalálja. Csókol: Silvia.”
Moraj kísérette a felolvasott szöveget.

– Mint az önök reagálásából is lemérhető, mindönk számára nyilvánvaló. hogy a moziban talált női holttest és feleségem elrablása és elrejtése között már van valami kapcsolat. Csak az összefüggés homályos. Nem hagyjuk abba a Shilton-ügy és egyéb, kisebb jelentőségű bűncselekmények körülményeinek lehetséges földerítését, de úgy vélem, jelenleg, már csak elrabolt feleségem életének biztonsága és az emberrablók pimasz tervei miatt is, a fő erőt az Adriana mozi ügyére kell összpontosítanunk! Egyetértünk? Egyetértő morajlás volt a válasz.

– Kesztyűt dobtak nekünk a gyilkosok és a terroristák, fölvesszük a kesztyűt! Állunk elébük! – tette hozzá Piola.

A jelenlevők izgatottan bólintgattak. A questura vezetője, Luigi Pecora rendőr ezredes, aki szintén megjelent a megbeszélésen, a szokott krakogások közepett ki is mondotta:

– Khm, khm, itt nem egyszerűen ...khm, khm... Piola főfelügyelő úr feleségéről van szó! Bár megrendít bennünket a terroristák, khm, khm, újabb, aljas kihívása. Hanem a terrorizmus megfékezéséről, amelyre vonatkozólag a belügyminiszter úr szigorú intézkedéseket adott ki a közelmúltban, khm, khm, és a terrorizmus fölszámolására külön kiképzett osztagokat szerveznek Itália különféle részein. Khm! Még nem tudjuk, mi a célja a banditák eme újabb akciójának; közönséges pénzsarolásról van-e szó, vagy zárkában ülő társaik kiszabadításáról, khm, esetleg politikai jellegű akcióról. Azt se látom világosan, miért épp ennek a tegnap este fölfedezett és a mozi erkélyén immár két hónapja békésen oszladozó tetemnek a kizsarolása a céljuk. Khm, khm! Reméljük, közös munkánk révén a kérdőjelekre megtaláljuk a választ. Mindezek mellett, természetesen, megrendít bennünket Piola főfelügyelő úr személyes tragédiája. És szeretném... khm, khm... kijelenteni, hogy amennyiben úgy érzi, Piola úr, hogy az adott körülmények között nincs se fizikai, se lelki ereje ezzel a különös ügyvel érdemben foglalkozni, a nyomozás irányítását másra bízom, khm, amíg a főfelügyelő úr visszanyeri akcióképességét. Tampiretti főfelügyelő úrra gondolnék ebben az

esetben, khm, khm, aki már ügyis bekapcsolódott, szándékán kívül, a moziügy és az emberrablás periferikus adatainak nyomozásába. Ő és emberei hallgatták ki ugyanis újra és újra azt a Via Nomentana Nuován leütött, gyalogos járókelőt, aki véletlenül látott egy emberrablást, khm, és ezért kellett majdnem életével fizetnie. Az ő vallomása és az emberrablóknak Piola főfelügyelőhöz eljuttatott zsaroló levele bennem azt a khm, khm, föltevést erősíti, hogy ez a véletlen szemtanú, a jelenleg még mindig a Santa Maria kórház ápolására szoruló járókelő, *esetleg* épp a főfelügyelő úr feleségének az elrablását nézte végig! Khm!

Piola felügyelő kért szót. Hálásan megköszönte az együttérzést, de elhárította a szolgálati kedvezményt, amelyet főnöke felajánlott. Ellenben maga is célszerűnek vélte, hogy a Tampiretti vezette nyomozócsoport és az általa irányított gyilkossági csoport egy időre kapcsolja össze tevékenységét, és kettejük, Aurelio Piola és Folco Tampiretti főfelügyelők együttműködésével próbálják tisztázni az eddig ismert adatok, tények összefüggéseit, s földeríteni az ismeretleneket.

Az ezredes bólintott, és visszaadta a szót Piolának.

Piola kérte, hogy Tampiretti főfelügyelő kollégát és a súlyosan bántalmazott járókelővel immár két beszélgetést folytatott Giorgio Fressa nyomozót is hívják be a megbeszélésre.

Pecora ezredes eltávozott, ígérve, hogy rögvest intézkedik. Roccatta pedig azt javasolta, hogy az éjszaka folyamán elbocsátott Giovanni Arcanit és Roberto Puzsit, akiket Meazza moztulajdonos a holttest eltávolítására fogadott föl, s akik a szembesítés során a szemébe mondták Meazzának, hogy hamisan vallott, két rendőr azonnal állítsa elő, újabb meghallgatásra.

Az orvosszakértő, aki azóta újra megvizsgálta az erkély alól a bonctani intézetbe szállított holttestet, megerősítette előző álláspontját, hogy az idős hölgy halálát szívinfarktus okozta, és semmiféle külsérelmi nyomot, amely halálához vezethetett volna, nem talált az oszlásnak indult test egyik részén sem. Mérgezésről sem lehet szó.

A tényekből tehát Piola és nyomozótársai számára, Roccatta hadnagy összegezése szerint, ezen a 18-i, hajnali megbeszélésen ennyi volt ismert:

– Adva van egy körülbelül két, két és fél hónapja, az Adriana mozi erkélye alatt elrejtett, idős női holttest, amelynek bűze hetek óta mind erőteljesebben zavarja a nézők egy részét. Előbb csak az erkélyen ülőket, majd később az egész mozi nézőterén helyet foglalókat irritálja. Panaszaikra a mozi tulajdonosa és személyzete nem ad érdembeli választ, hangoztatja, hogy nem ismeri a bűdösség okát. Végül Agostino Meazza – akinek családneve mindenkit a harmincas évek nagy nevű, olasz válogatott labdarúgójára emlékeztet, azonképp Piola főfelügyelő úr is egy másik azzuri csatárra – elszánja magát, hogy utánanézzon az átható szag magyarázatának. És amikor kiderül, hogy ott egy holttest van elrejtve, nem a rendőrséghez fordul, sőt, azt kifejezetten tiltja azoknak, akik az erkély felbontásában segítségére voltak, hanem a holttest elszállíttatását tervezi ismeretlen helyre. Valaki azonban, aki először bontotta föl az erkély padlózatát, a tilalom és fenyegetés ellenére, névtelenül mégis értesíti a rendőrséget, de csak tegnap este. Miközben Piola főfelügyelő és jómagam, majd később az odarendelt rendőri apparátus a holttest rejtkehelyét fölfedjük, a moztulajdonost és a személyzetet kihallgatjuk, ismeretlen emberrablók elrabolják Piola főfelügyelő úr feleségét, aki nyilván azzal a szándékkal hajt kocsijával, az acélkék Fiat 850-essel a környékre, hogy megkeresse férjét, és megtudakolja, ráér-e vele tartani az előzőleg eltervezett, esti szabadtéri hangversenyre. Az emberrablók, akik most ismeretlen helyen tartják fogságukban Piola főfelügyelő úr feleségét, zsaroló levelet íratnak vele férjéhez, amelyben követelik az Adriana moziban fölfedezett holttest kiadatását, „ruhástul, mindenestül”, mert különben... Ez ügyben ma, 18-án délelőtt telefonon hívni fogják Piola főfelügyelőt a lakástelefonján, hogy az átadásátvétel körülményeit megbeszélhessék.

– Igen, ennyi a *tény*, amit biztosan tudunk – vette át a szót ismét Piola főfelügyelő. – Most következik néhány *feltételezés* és néhány *kérdés*. Feltételezhető, hogy a Via Nomentana egyik mellékutcájában

leütött gyalogos járókelő, aki szemtanúja volt „egy szép, fekete, elegáns asszony” elrablásának, aki felírta annak a kocsinak a rendszámát, amelyben az elrabolt, sikoltozó asszonyt elhurcolták, és aki azt állítja, hogy acélkék színű Fiatból húzkodták ki az elrabolt áldozatot, Silvia, vagyis a feleségem elrablásának volt a szemtanúja! Ő ugyanis szép, fekete; elegánsan öltözött a koncertre, és a Fiatunk is olyan. Ezért őriztetjük ezt a járókelőt a kórházban, ahol fekszik, és ahol Fressa kolléga már kétszer is kihallgatta. Kérdés: ki ütötte le az illetőt, ki vette el tőle a cédulát, amelyre felírta buzgalmában, hogy a szürke színű Ford kocsinak, amellyel az emberrablók elhúztak, mi a rendszáma. Állítása szerint az illető termetes, magas férfi volt, fekete Cadillackel közlekedett.

– Kérdés továbbá – folytatta Piola főfelügyelő –, hogy az emberünk által előadottak, aki a kórház főorvosa szerint agyrázkódást szenvedett, mindenben megfelelnek-e a tényeknek, vagy egy kissé netán fantáziál is hozzá. De kérdés az is, hogy az állítólag szürke Forddal dolgozó emberrablók a következő sarkon nem cseréltek-e rendszámot, sőt, kocsit. Kérdés, hová lett az acélkék Fiat. Már mint az enyém. E kocsi felkutatására járőröket és nyomszakértőket küldtünk ki.

Piola egyik cigarettájáról a másikra gyújtott, kétségtelenül ideges volt. Így folytatta:

– További kérdés, nem is lényegtelen, hogy ha valóban az én feleségem volt az, akit a Via Nomentana tájékán elraboltak – ennek igen nagy a valószínűsége –, akkor ki küldte őt oda? Hiszen nem tudhatta, amikor hazulról értem jött, hogy én nem vagyok bent, és azt se, hogy hová mentem. Valaki elirányíthatta őt arra a környékre, de kicsoda? Megvizsgálandó tehát, ki volt akkor kapuőrségen, beszélt-e a feleségemmel, látta-e, és ha igen, ő kitől tudta, hogy mi, Roccata kollégával, hová mentünk, mivel ezt nem szokásunk a kapu alatt kitrombitálni!

A jelenlevők lázasan jegyezték, közöttük az időközben visszatért Pecora ezredes is. Érdeklődéssel várta ő is Piola főfelügyelő további kérdésfelvetéseit.

– Ezt a levelet átadom most a laboratórium munkatársainak, vizsgálják meg a papírt, a rajta fölfedezhető lenyomatokat, mindent, amit kell. Írásszakértői vélemény céljából elhoztam hazulról feleségem két, korábban hozzám írt levelét, hogy a kézírás valódiságát ellenőrizhessük. Én nem kételkedem benne, de ki tudja, minden lehetséges.

Átadta a zsaroló levelet a szakértőknek.

– Hogyan is induljunk el ma a munkával? Nézetem szerint továbbra is érvényes az a késő éjjel közölt utasításom, hogy ki kell deríteni, kik tűntek el – korosabb nők – a két hónappal korábbi időpontban, kiket kerestettek a hozzátartozóik, és szükség szerint a holttest ruházatát, azonosítás céljából meg kell mutatni a jelentkezőknek. Ha ezen a módon valamiféle nyomra bukkanunk, akkor Francesco Strohm jegyszedő és az áldozat közötti lehetséges kapcsolatot kell kutatni. Nem vethető el még e pillanatban a gyanú, hogy az áldozat egy szexuális bűncselekmény szívszélhűdést kiváltó, szenvedő alanya volt, Strohm pedig priusza szerint lehetséges elkövető. Ez, persze, csak feltételezés. További és ismételt kihallgatások révén – ezeknek egy részén magam is részt kívánok venni! – kiderítendő Meazza moztulajdonos szerepe. Priuszát alaposan és újra vizsgálni kell. Kutatni kell lehetséges kapcsolatait a maffiával, esetleg az áldozattal, akit a mozi erkélyén rejtegetett, s akit valakiknek át akart adni az éjszaka folyamán. Kiknek és miért? E célból az említett Arcani és Puzzi tanúk, akikkel ki akarta rámoltni a lábát az erkély padlója alól, újból alapos kihallgatásnak vetendőek alá, függetlenül attól, hogy eddig mit mondtak, vallottak.

– Meg kell kísérelni átnézni több ezer sötét Ford Sierra kocsik és fekete Cadillac-tulajdonosok adatait. Hátha valamilyen nyomra bukkanunk. És végül, minden erővel nyomozni kell az emberrablók feltételezhető rejtekhelyei után, mert... – hangja itt elcsuklott –, ha egy mód van rá, szeretném élve viszontlátni a feleségemet!

Egy kis csönd állt be, míg Piola leküzdötte elgyöngülését, és ismét határozott hangon tudott szólni:

– Szeretném ugyanis tudatni önökkel, uraim, lehet, hogy majd falból tárgyalunk róla, de a holttestet semmiképp sem adjuk ki a

zsarolóknak! Ha nekik olyan fontos, akkor nekünk még inkább az! Végeztem! Kérem, hogy Tampiretti kolléga, Fressa kolléga, dr. Funto orvosszakértő urak, ha megjöttek, keressenek fel a szobámban. Utána délelőtt tíz és tizenkettő óra között otthon *várom* az emberrablók jelentkezését a telefonomon!

A népes gyülekezet feloszlott, ment ki-ki a dolga után. Pecara ezredes a zsebébe nyúlt, és kikapcsolta a miniatúr japán magnót. Odakint intézkedett, hogy Torasca őrmestert azonnal kerítsék elő, és küldjék hozzá.

2. Tíz perccel a széles körben riasztott munkatársak összevont megbeszélése után, Piola főfelügyelő lenyomta íróasztalán a gombot. Odakint gépírónője, a titkárnői feladatokat is ellátó Rita vette fel a kagylót.

– Parancsoljon, főfelügyelő úr!

– Rita. kérem! Legyen szíves, tudja meg nekem Soldati századostól, hogy ki volt tegnap este nyolc és tíz óra között szolgálatban a kapuőrségnél! Aztán, kerítse elő, és hívja ide hozzám!

– Értettem főfelügyelő úr!

– Roccata hadnagy urat nem látta?

– A hadnagy úr éppen itt van, bebocsátásra vár!

– Óriási! Épp vele akarok beszélni. Küldje be, és egyelőre más senkit ne eressen be! Ha a tegnap esti kapuőrségi szolgálatos előkerült, azonnal jelentse telefonon. Köszönöm! Pillanatok múlva kopogtak az ajtón. Piola tudta, hogy az csakis Roccata lehet.

– Bújj be!

Roccata lépett be, gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Kerestelek volna, ha nem jössz, Ernesto! A plebsnek elmondtuk, amit kellett. De én szeretnék még neked egyebet is mondani, ami másokra nem tartozik. Évek óta dolgozunk együtt, benned ezerszázalékosan megbízom, ugyanezt nem állíthatnám a jelen voltak mindegyikéről!

Intett Roccatának, hogy foglaljon helyet. Az illően megköszönte főnöke elismerő szavait:

– Köszönöm, főnök! És engedd meg, hogy a családi tragédia miatt őszinte együttérzésemet fejezzem ki! Szegény Silvia!

Piola szinte elhárította a gesztust, mint akinek fontosabb dolga van.

– Ide figyelj, Ernesto! Megkérnélek néhány sürgős elintézendőre, amiről, persze, ne szólj senkinek, illetve csak annak, akinek muszáj! Például: a lehallgató csoporttól el kell kérni a tegnapi tekerceket, és meg kell hallgatni annak a bejelentőnek a hangját, aki estefelé ideszólt, hogy az Adriana mozi erkélyén mi van.

– De hiszen velem beszélt a pasas, Aurelio!

– Na és? Azóta már te is beszélgettél egy fél tucat manusszal, kihallgattál egy rakás embert az este is, meg az éjjel. Hátha ráérez a hallásod valakinek a hangjára közülük.

Ernesto följegyezte a feladatot.

– Igaz! Meglesz!

– A következő tennivaló – folytatta Piola főfelügyelő. – Ha bejött Tampiretti munkatársa, Giorgio Fressa hadnagy, aki kétszer is kihallgatta már azt az ürgét, akit lecsaptak az emberrablás színhelyén, tudd meg, hogy pontosan hol is történt a dolog. És azonnal, késedelem nélkül küldj oda néhány kiváló nyomszakértőt, rögzítsék az összes, még netán rögzíthető nyomokat. Amíg még teljesen el nem keni őket a forgalom, vagy elmossa egy eső. És adjon az ürge valami használható személyleírást is a támadójáról.

– Értettem. Meglesz.

– Itt az én Fiatom alvázszáma. Meg a motorszáma. Előkajtottam otthon, mielőtt bejöttem. Ki kell adni az összes járórnek, amelyik Rómában sétál vagy kocsin szaladgál, hogy további intézkedésig állítson le minden Fiat 850-es kocsit, és csak azután engedje tovább, ha ellenőrizte a két számot. Ezen kívül jegyezzék fel: a kocsink hátsó ülésének bal hátsó szögletében egy ujjhegynyi szakadás van, ami nem látszik. A pasasok ezt semmiképp nem vehették észre, csak akkor tűnik föl, ha erősen előrehúzzuk rajta a huzatot. Végül a beépített, szokványos autórádió rövidhullámsávjának legalsó számjelzése le van vakarva, egyszer várakozás közben, idegességemben én kapartam le a körmömmelemmel. Minden Fiat 850-est le kell állítani, hiszen reggelre teljesen átfesthették, ezt-azt

cserélhettek rajta s benne! Egyik emberünk vizsgálódik, a másik szemmel tartja az utast vagy az utasokat, a legkisebb gyanús mozdulatra erőszakot alkalmaz, és jelzi a másíknak, hogy gáz van. Ha a motor- vagy az alvázszám kideríthetetlen, a kocsí nem engedhető tovább, igazoltatni kell a benn ülőket. Csípigón értesítetni a kollégákat!

– Értettem! – jegyezte Roccata főnöke utasításait.

– Namármost. A mozi tulajdonosáról néhány fotót kell készíteni, és átadni a maffiás csoportunknak: hasonlítsák össze az eddig nyilvántartásukban szereplő arcképekkel. Lehet, hogy álnéven él itt ez a pali, hiszen szicíliai, érezni a dialektusán. Nincs róla semmi anyag. Ezzel egy időben menjen ki három ember a lakására, házkutatási paranccsal, és tanúk jelenlétében mindent az égvilágon szórózzön át, de nemcsak a lakásban, hanem a moziteremben, a raktárhelyiségben, az egész épületben, beleértve a padlást is!

Emesto hirtelen felnézett.

– Főnök, most jutott eszembe valami! Tegnap este, amikor elindultunk kettesben a mozihoz, Torasca őrmester volt a kapuőr! Még kérdezte is, hová, hová. Mondtam, hogy az orrunk után, ha csak be nem törík, de akkor meg az után, aki betörte. Elhülyéskedtem a dolgot, végtére is, nem tartozik rá, hogy miért és hová megyünk.

– Aha. Torasca. Na, akkor hamarost előkerül, mert beszélni akarok vele. Ide figyelj, Ernesto! – folytatta Piola. – Amiről itt most ketten határozotunk, köztünk marad, illetve csak azok tudhatnak róla, akiknek a részfeladat végrehajtására utasítást adsz.

Emesto nézte a főnökét. Aztán megkérdezte:

– Arra gyanakszol, hogy valaki, a házból...

– Igen. Különösnek tartom, hogy a feleségemet valaki direkt oda küldte, amerre a banda már felkészülve várhatta. Annak az illetőnek tudnia kellett, hogy mi hová mentünk. A bandát is oda kellett irányítania, nemcsak a feleségemet. Annak a személynek itt a házban kell lennie! Valaki innen súg! Elmondta valakinek az este, hogy az Adriana moziba megyünk, és hogy miért?

– Nem, határozottan emlékszem, hogy nem! Hiszen mondom, még Torascát is ugrattam. Neked szoltam csak a bejelentésről, és ketten

határoztunk úgy, hogy kimegyünk. A többieket onnan riasztottuk rádión.

Piola gondolkodott, fújta a füstöt, pöckölte cigarettájával hamutálcáján a régebbi csikkeket.

– Igen. Akkor pedig a központi lehallgató körül kell keresnünk az illetőt. Kérd el, mondom, a tegnapi tekeracet. Ha nem akarnak odaadni, parancsot kérek rá az ezredestől.

– Rendben. Úgyis bele kell hallgatnunk.

– Persze. Végül pedig – karórájára pillantott – még csak reggeli fél hat. Ritát hazazavarom, ne jöjjön vissza, csak délre, aludja ki magát a kislány. Ültess be a helyére egy bunkót. Mi pedig, nyolc óra után, de még tíz óra előtt, amikortól a zsaroló levél szerint engem keresni fognak az emberrablók az otthoni telefonon, kimegyünk ketten a kórházba. Ahhoz a bántalmazott gyalogoshoz. Kíváncsi vagyok, megerősít-e a meggyőződésemben, hogy akit ott és akkor elraboltak, az valóban Silvia volt. És hátha megtudunk még egyet-mást... Szólok Tampirettinek is, nehogy megsértődjön.

3. Rita már hazament. Piola és Roccata megjárták a Santa Maria kórházat, és megtanácskozták a tapasztalataikat Tampirettivel. A Rita helyére vezényelt Parda őrmester nyitott be, kilenc óra előtt, némi kocogtatás után, Piola főfelügyelőhöz.

– Mi van, őrmester? – nézett föl rá irataiból Piola.

– Jelentem, Torasca őrmester itt van. Bejöhet?

– Kizárólag a célból van itt! – mondta a főfelügyelő. – Én hívtam ugyanis. Mondja, Parda! Maga nem tudja kezelni a telefont, hogy azon szóljon be, s ne nyitogassa kétpercenként az ajtómat? Elkopik a zsanér.

– Rengeteg villogó gomb van rajta meg lámpa, nem ismerem ki magamat! – válaszolt Parda.

– Na jól van! – Kikísérte a szobájából Parda őrmestert, és megmutatta neki. – Ha cseng, akkor ezt, ha engem keresnek, akkor meg azt nyomja le, és emelje föl a kagylót. Ha beleszóltam, hangtalanul leteszi. Ha azt akarja tőlem kérdezni, hogy kívánok-e

valakivel beszélni, akkor előbb ezt a szürkét nyomja le, megkérdezi, s ha azt mondom, kapcsolja, akkor újfent az előbbit. Nem ördögös dolog! Torasca eközben álldogált, és várta, hogy Piola behívja végre magához. A főfelügyelő üdvözölte:

– Jó reggelt, Torasca! Rögtön beszélgetünk, csak kiképzem Parda kollégáját telefonos kisasszonynak!

Aztán visszament a szobájába. Felhívta Tampirettit.

– Van valami?... Aha... A fenét!... Kísérje le őket ide Fressa, a negyvenhatosban várjanak. Majd a tapétaajtón át, a kellő pillanatban, feltáloalom őket Torascának... Most szedem elő éppen... Na, kíváncsi vagyok!

Letette a kagylót és kiszólt, küldje be Parda az ott várakozó őrmestert.

Torasca belépett a főfelügyelő szobájába. Körülnézett, és leült az íróasztal előtti székbe. Aztán észbe kapott, és felállt, parancsra várva.

– Üljön csak le őrmester, kényelmesen. Az a *vallatószek*. Most magát akarom kifagatni. – Piola is leült, és bátorítóan Torascára mosolygott. Az zavarban volt, és forgatta kezében a sapkáját.

– Mondja, őrmester! Tegnap este maga volt a kapuórségnél szolgálatban?

– Igenis, főfelügyelő úr! Tízkor váltottak le.

– Maga látta akkor a feleségemet? Beszélte vele?

– Igenis, főfelügyelő úr! Úgy kilenc óra tájban érkezett a kis Fiattal, és megállt az épülettel szemben. Nem szállt ki, hanem várakozott. Láttam, hogy felpillantott az emeletre, a főfelügyelő úr ablakán ugyanis fény szűrődött ki, égve felejtette a lámpát, gondolom.

– Jól gondolja. Rendszeresen megtörténik. Majd ha meghalok, megfelelő összeget hagyok a kerületi kapitányságra, villanydíj-visszatérítés címén. Addig hitelez nekem az állam. Mondja, Torasca. Nem követte a feleségem Fiatját egy másik kocsival, amelyik szintén leállt? Mondjuk, kicsit arrább.

– Nem vettem észre ilyesmit – válaszolt Torasca, kissé bizonytalanul.

– Érdeklődött magánál a feleségem? Kérte magát, hogy szóljon föl nekem?

- Igen, arra kért, hogy szóljak föl, s kérdezzem meg, mikor végez, mert ő már rég itt vár.
- Mennyi volt az a rég? Fél óra?
- Nem tudom. Én nem ismertem őt azelőtt. Haragudott is, mikor mondta, szóljak föl, én meg azt kérdeztem, hogy szabadna tudnom a kedves férje nevét. Rettenetesen haragudott miatta, de hát elnézést, én azelőtt sose láttam önnagyságát.
- Nem látta. Akkor *honnnan tudja*, hogy úgy kilenc óra tájban érkezett a kis Fiattal, és megállt az épülettel szemben?
Torasca észrevette, hogy izgalomban elvételte a közvetlenkedőnek szánt csevegést. Korrigálni próbált:
- Ekkor tudtam meg, hogy ki ő. De azt viszont láttam már kilenc után, hogy jön egy Fiat, megáll szemben a házzal, benne ül egy nő és vár. Később kiderült, hogy kire. Meg hogy ő ki. Így értettem.
- Aha! – bólintott Piola. – Elképzelhető. És akkor maga mit mondott, illetve *kit hívott fel*, hogy megtudja, itt vagyok-e?
- Én akkor föltelefonáltam, és érdeklődtem. Mondták, hogy Roccata hadnagy úrral el tetszettek menni a Corelli utcai moziba, mert hogy ott nagyon bűdös van, valaki jelentette.
- Ezt mondták magának? Kicsoda?
- Jelentem, nem tudom, ki vette fel a kagylót.
- De hát kit hívott? Milyen számon érdeklődött?
- Hát arra már, sajnos, nem emlékszem! Valaki ott lődörgött körülöttem, az embereink közül... kicsoda is? Nem emlékszem, ha agyonütnek sem. És ő mondta, melyik számot hívjam.
- Piola farkasszemet nézett az őrmesterrel.
- Hány éve szolgál itt nálunk?
- Három éve.
- Sokszor van szolgálatban a kapuőrségen?
- Nem sokszor.
- Akkor ez relatív. Én ugyanis gyakran látom a kapuban magát, amikor ki- és bejárok rajta.
- Hát lehet, de azért nem olyan sokszor.
- Kinek tudja a házi számát fejből?
- Senkiét!

– Jó memóriája van! – ironizált Piola főfelügyelő. – Nehezen tanul, de könnyen felejt. Nna, mit csináljunk. Utána mit mondott a feleségemnek, miután megtudta, hogy ő a feleségem, és azt is, hogy én és Roccata hadnagy úr hová mentünk?

Torasca gondolkozott.

– Akkor a nagyságos asszony nagyon indigózott...

– Indignálódott, nemde?

– Azt, igen, mert hogy hangversenyjegyük van, és akkor ön nem odamegy, hanem a moziba.

– Mondta neki, hogy nem filmet nézni mentem?

– Persze, de ő azt mondta, biztosan valami pornófilmet vetítenek. Ezen jól neveltünk.

– Igen – jegyezte meg Piola –, és vacak memóriája dacára minden szóra emlékszik, amit a feleségemmel tárgyalt. S akkor utánunk küldte, pornófilmet nézni. Mivel az izgatóbb, mint Respighi vagy Beethoven.

– Nem tudom, azokat a filmeket nem ismerem.

– Ki magyarázta el magának, hogy merre kell mennie a feleségemnek, hogy eltaláljon a Corelli utcába, ahol búzlik egy mozi?

– Az, akivel telefonon beszéltem, s aki mondta, hogy hová tetszettek menni.

– Arra pedig nem emlékszik, hogy kicsoda.

– Nem, sajnós!

– Na jól van, Torasca. Furcsa dolog ez a memória. Vannak, akik rögvést elfelejtik, ami tegnap esett velük, de kiválóan emlékeznek régebbi dolgokra.

Torasca gyanútlanul elnevette magát.

– Hát igen, ilyenről én is hallottam. Még idős apám is, nyugosztalja Isten, gyermekkoromban folyton arról beszélt, mi volt az első világháborúban, hány osztrák-magyar katonát piszkált ki Doberdónál a lőállásokból. De hogy anyám mire kérte előző nap, arra sose emlékezett.

– Akkor kérdezek valamit, ami nem tegnap történt. Hanem öt nappal előbb.

Torasca szemet meresztett.

– Mióta ismeri maga Pietro Callenát? Gondolom, erre jól emlékszik!

– mondta szenvtelen hangon a főfelügyelő, mint aki arról kérdezi, hízik-e már a malac, jár-e már az unoka, fáj-e még a nagynéni epéje.

Torasca alig észrevehetően rezzent föl a kérdésre. Egy ideig nem válaszolt. Aztán, hogy természetessé tegye a hirtelen beállott csendet, úgy tett, mint aki eddig törte a fejét.

– Callena? Sose hallottam ezt a nevet.

– Azt se tudja, kicsoda az illető?

– Szavamra, nem. Miért, főfelügyelő úr?

– Na jó, régebbi dolgokra sem emlékszik. Ez már orvosi eset. Behívunk egy fiatal orvost, egy egészen fiatalat. Az kigyógyítja. Felállt, és a szekrénye melletti kis tapétaajtót kinyitotta.

– Gyere csak be, öcsi! Maga is bejöhet, asszonyom!

Idősebb asszonnyal, Fressa hadnagy kíséretében, belépett egy szeplős, nyolc-tíz éves forma kisfiú. Rácsodálkozott Torascára. Torasca rögtön ráébredt, hogy ez azoknak a srácoknak egyike, akik a Callena pincelakását magában foglaló öreg bérház előtt rúgták a dinnyehéj alakúra összesüppedt, kipukkadt focilabdát. De ki lehet az asszony? Csak nem Callena anyja?

– Láttad már ezt a bácsit? – mutatott az őrmesterre a főfelügyelő.

– Persze! – vágta rá a kisfiú, egyből és bizonytalankodás nélkül. – De akkor rendes ruhában volt, nem ilyenben.

– Hogy érted ezt? – faggatta Piola.

– Olyan rendesben, amiben az utcán járnak a civil bácsik, nem ilyen rendőrruhában.

– Jaa? – nézett rá Piola. – Szóval civilben? Jól van, nem baj! És mit csinált a bácsi?

– Egy autóval jöttek hárman, még az ünnepek előtti napon.

– Egy pillanat, öcsi! Emlékszel az autóra?

– Igen! Nagy, szürke autó! Klassz Ford Sierra!

– Jól van.

– Marha szép kocsi!

– Jól van. Folytasd! Mi történt azután?

– Egy bácsi bent maradt az autóban, ez a bácsi meg egy másik bácsival, odajött, ahol labdázunk, és azt kérdezte tőlem, nem ő, hanem a másik bácsi, hogy itthon van-e Pietro bácsi.

Piola figyelmesen nézte Torasca arcszínének változásait, ideges szemvillanásait, közben bátorítóan tréfálkozott a kisfiúval:

– Ilyen bácsi, olyan bácsi, egyik bácsi, másik bácsi, de sok bácsi! És ez a bácsi, aki most itt ül rendőrruhában, mit csinált?

– Bementek mind a ketten a kapunk alá, és a lépcsőnél, amelyik levezet az alagsorba, ahol Pietróék laknak Callena nénivel, azt mondta a másik bácsinak, hogy menjen le ő, intézze el a dolgot, mert nem akar ott lenni.

– Aha. Jól van, kisfiam! Utána?

– Visszafutottam a srácokhoz a kapu elé, és rugdaltuk a labdát. Majd egyszer csak hallottuk, hogy odalenn borzasztóan jajgat Pietro bácsi, mert az a másik bácsi, akivel ez a bácsi *nem* ment le, hanem csak a lépcsőnél várakozott, biztosan verte.

– Félholtra verték a fiamat! – tört ki a sírás az asszonyból. Torasca ebből tudta meg, hogy Pietro anyja jött panaszt tenni, és így jutottak el őhöz. De mégis hogy? Hiszen ez a dolog, ha „csak” verekedés, nem tartozik Piola főfelügyelőre. Csak nem halt bele Callena? Kezdte magát rosszul érezni. Agyában cikázott, mire mit mondjon, hogyan ússza meg ezt a zúrt, amibe csakis azért került, mert Dzsekit elkísérte a pénz miatt Callena lakásáig. Fel tudta volna pofozni magát mérgében! Így elcsúszni egy dinnyehéjon, illetve egy fél dinnye héjához hasonló focilabdán!

– Köszönöm! Tessék, elmehetnek a nyomozó tiszt úrral!

Fressa kivezette az asszonyt és a kisfiút a tapétaajtón, amelyik, ha becsukták, a nagy virágos tapéták miatt szinte nem is látszott. Vajon hová vezethet? – tűnődött Torasca, de nem sok ideje maradt tűnődésekre.

Piola egészen megváltozott hangon tárgyalt a továbbiakban Torascával:

– Mit keresett maga Callena lakásán? És ki volt az, akit odavitt? Halljam, de az igazat!

Torasca ötölt-hatolt, mint mondjon. Végül így válaszolt:

– Semmit. Fogalmam sincs, kicsodák és miről beszélnek!

– Őrmester! – csóválta a fejét Piola. – Ha csak három éve szolgál is nálunk, azt azért észrevehette, hogy nem vagyunk fejre ejtett palik! Gondolja, hogy egyetlen ilyen bejelentést készpénznek veszünk, akár én, akár Tampiretti főfelügyelő, akinél már előzőleg járt az asszony meg a gyerek, ha nincs egyéb bizonyíték a kezünkben?

– Mire gondol a főfelügyelő úr? – kezdett izzadni Torasca.

– Itt ez a néhány fényképfelvétel, őrmester! A Ferragosto ünnepnapjai előtt készült, az innen jó messze eső Cartagena eszpresszó-bárban. Ott találkoznak újabban, többek közt, a narkósok vámszedői. A bár főnöke viszont a mi fizetett megbízottunk! Garmadával csinálja nekünk a felvételt azokról az általa nem ismert vendégekről, akik hosszasan várakoznak ott, találkoznak, ismeretlen fickókkal tárgyalnak, és így tovább. A narkócsoportunk vezetője, akinek sokkal jobb a memóriája, mint a magáé, meglepődve ismerte fel magát ezeken a képeken! Itt ül civilben a bárpultnál, ezen a magas széken. Vár valakit. Majd evvel a pasassal, aki az ajtóból, aranyló napsütésben integet magának, szépen elvonulnak. Véletlenül egy szürke Forddal. Látszik a rendszám! A volánnál már ült egy ember. Ez azon a napon volt, amikor Callenánál jártak. Van kérdése? Torasca hallgatott.

– Mondanivalója? Például, hogy ki ez a pasas, és miért kell magának civilbe öltöznie, ha vele találkozik?

Torasca rekedten szólt:

– Nem emlékszem a nevére, főfelügyelő úr, de a központi questura küldte ki, mivel ez a Callena nevű fickó rendőri felügyelet alatt áll, előtte szabadult, és fel akarta keresni az illetőt valamilyen ügyben. Én látásból ismerem a kollégát, ő is engem, így hát tőlem érdeklődött, nem tudom-e, hol az utca...

– Elég! Süket duma az egész! A pasi jól látható a képen. Ilyen emberünk nincs. A Ford rendszámát Tampiretti főfelügyelő úr ellenőrizte. Hamis.

Csöngetett. Bejött a „bunkó”, és vigyázzba állva várta a parancsot.

– Szóljon át, fiam, Tampiretti főfelügyelő úrnak, hogy küldjön át két embert, s vezessék el az őrmestert!

– Értettem! – vágta össze a bokáját Rita helyettesítője, és csodálkozva meredt Torascára. Kiment, végrehajtani a parancsot.

– Maga pedig, őrmester, további intézkedésig, szépen ide teszi az asztalomra az oldalfegyverét... úgy ni... Föláll, és mindent kirak a zubbonya zsebéből is az asztalomra! Igazolványt, cigarettát, isten ízéjét, még a kenyérmorzskákat is, ha van benne. Irattárcát! Úgy... szépen... Az mi, az a kemény, az oldalzsebben? Nicsak, miniatűr japán magnó! Ez minek kellett magának? Majd lehallgatjuk. Úgy! Kiűrítve minden? Akkor még a nadrágszij és a bakancsfűző hiányzik... És, persze, a Callena-dosszié az irattárból, de nem baj, ha nincs magánál, Tampiretti főfelügyelő úr emberei már úgylis a maga lakásán dolgoznak, ha otthon felejtette volna, behozzák.

– N... nem ér... nem értem! – dadogta az őrmester.

– Megmagyarázom! Ez az asszony, Callena édesanyja. Panaszra jött Tampiretti főfelügyelő úrhoz, hogy az embereink kint jártak a fiánál, aki ugyan rendőri felügyelet alatt áll, de a felügyelet gyakorlásának nem az a módja, hogy civilbe öltözött rendőrök a lakásán laposra verik a fiát! Alapos személyleírást adott Callena a maga állítólagos civil rendőrtársáról, aki, magával együtt sajnos, éppen olyan szürke Forddal érkezett, amelyet mi keresünk tegnap este óta. Meg a narkócsoport is most már. Ilyennel rabolták el a feleségemet is, akit a jelek szerint maga küldhetett utánam, mert jól tudta, hogy út közben mi vár rá. Jó... jó... tudom, ezt még bizonyítani kell, de mindennek eljön az ideje! Ha tévedtünk, bocsánatot kérünk majd magától, de tartok tőle, erre nem lesz szükség. Maga szépen elmeséli Fressa hadnagy úréknak, kikkel áll kapcsolatban; ki adta le magának a drótot, hogy hová mentem én és Roccata hadnagy tegnap este, és hová kell utánunk küldeni a feleségemet a kocsival, hogy biztosan elkaphassák. És elmondja, hol az emberrabló narkósok fészke! És azt is, hogy maga szerint mit akarnak annak az öregasszonynak a holttestével, mikor abban nincs egy gramm heroin se?! Csak a fehér pettyes kék kartonruhájában egy titokzatos „Buruha” jelzés.

Időközben belépett két rendőr, két oldalról Torascába karolt, és kikísérte az ajtón. Levitték a pincébe, és rácsukták az egyik zárka ajtaját. Előzetes letartóztatásba helyezték.

4. Tíz órától kezdve a lakásán várakozott az emberrablók hívására Piola főfelügyelő, és odajött krákogó főnöke is,

Luigi Pecora ezredes. Kijelentette: szeretne jelen lenni, s a telefonhoz kapcsolt berendezésen át saját fülével meghallgatni a főfelügyelő és a gengszterek egyezkedését – amelynek taktikáját már előbb felvázolták. A banditák jelentkezéséig terjedő időre Roccata hadnagy szűk körű beszámolóját időzítették, azzal, hogy ha abban új motívumok merülnek föl, a taktikát aszerint – valamint a banditák tervei szerint – változtatják. A rendőrségnek esze ágában sem volt kiadni a holttestet, viszont minden módon törekedett elcsípni az emberrablókat, és épségben kiszabadítani Piola főfelügyelő szerencsétlenül járt, szépséges feleségét.

Roccata volt tehát a harmadik személy, aki Piola nappali szobájában várta a telefonhívást. A hálószobában ugyanakkor rádiósok, műszakiak rendezkedtek be, akik a város különböző pontjain elhelyezkedő riadóköcsikkel, valamint különféle akciósoportokkal és egységek parancsnokaival álltak kapcsolatban, szükség szerinti sürgős „bevetésre” várva.

Az ezredes kérte Roccatát, foglalja össze röviden, amit a kora hajnali össznyomozói megbeszélés óta sikerült földeríteniök, Piola főfelügyelő utasításai nyomán.

Roccata elővette jegyzeteit, törekedett a lényegre szorítkozni, mert Pecora ezredes unta a fölösleges dumát.

– A Tampiretti főfelügyelővel és munkatársaival való együttműködést fél órán belül megszerveztük. Ugyanezt a narkócsoporttal. Ennek egyik eredménye Torasca őrmester lelepleződése, mint olyan személyé, aki kapcsolatban áll az alvilággal. A kihallgatás folyik.

– Mit értsünk azon, khm, khm, hogy „kapcsolatban áll velük”? – kérdezte az ezredes.

– Én azt értem rajta – válaszolt Roccata hadnagy –, hogy bizonyítékaink szerint alaposan gyanúsítható némely bűnözőkkel való együttműködéssel, és feltételezzük, hogy elősegítette Piola főfelügyelő úr feleségének elrablását is. És még sok tisztázatlan kérdés vetődött föl vele kapcsolatban. Például őrizetbe vételekor egy

kis japán minimagnót találtunk nála, a hajnali munkamegbeszélés anyagát tartalmazza a szalag. Kiderítendő, kitől kapta és miért! Nem akármilyen ügy!

– Tovább! – intett rezzenetlen tekintettel a nagyfőnök. Eközben fél szemmel a telefonkészülékre pillantgatott, mintha sürgette volna, hogy csörögjön már.

– További fontos adat, hogy a narkó csoportunknál levő bőséges fényképanyagban rábukkantunk Agostino Meazza mozitulajdonos, alias Gusti Mucchia szökésben levő és körözött szicíliai bűnöző *azonosságának* bizonyítékára. Azóta kihallgattuk őt újból, és e bizonyíték, valamint ujjlenyomatainak egyezése alapján, kénytelen volt beismerni, hogy négy éve él álnéven Rómában, és valóban azonos a megszökött Mucchia nevű maffiás gengszterrel. Emiatt hűgát is őrizetbe vettük, miután mindenről tudott, ami a bátyjával kapcsolatos, és elősegítette rejtőzését, álnév alatti működését.

– Tovább! – mondotta az ezredes, arcizma se rezdült.

– Meazza, alias Mucchia lebukása azonban csak véletlenül kapcsolódik a moziban talált holttest ügyével, amelyről ő valóban nem tudott, egészen augusztus 15-én éjfélig.

– Miért? Akkor mi történt, khm, khm?

– Mint vallomásából most megtudtuk, akkor felkereste őt egy ismeretlen férfi, aki éjfél tájt hatolt be a mozi épületében levő lakásukba, revolverrel fenyegette, majd megszarolta egy Szicíliából írt levéllel, melyből világosan kiderül, hogy Meazza nem Meazza, hanem körözött bűnöző. Ez a férfi azt követelte, hogy együtt, Mucchia hűgának segítségével, nyissák fel az erkély padlózatát, mert ott egy hulla van elrejtve, annak a szaga terjeng egyre tűrhetetlenebb mértékben. Meazza-Mucchia mostani állítása szerint, mikor a padlót fölfeszítve meglátta, hogy így igaz, elképedt, mert fogalma sem volt a bűz okáról *addig*. A revolveres férfiről Mucchia elég használható személyleírást adott, bár az a munkálatok közben már mérgezésről védő álarcot, kesztyűt, köpenyt, cipőre húzható papucsot viselt. A láda és a papírzsák mélyén fekvő holttest alsóruházatának, ingvállának, harisnyatartójának és más, egykor fehérműnek

nevezhető ruhadarabjainak pántjaiban, korcaiban turkált mind idegesebben, és hiába, mert *nem talált semmit*.

Újra és újra nekiállt az iszonyatosan undorító munkának, ez így ment 16-án hajnalig! De amit keresett, nem találta. Akkor azzal távozott el, hogy kezemben vagy, Mucchia, de nem bántalak! Föltéve, hogy magad jelented a rendőrségnek, mi van itt az erkélyeden, és hagyod, hogy a rendőrség elvitesse, nyomozást indítson. Tereld a gyanút Strohm jegyszédőre, akiről bizonyára te is tudod, hogy öregasszonyokkal cicázik, azután megfojtja és elrejtje őket. Mucchia kapkodott (a terjengő bűzös) levegő után, mert azt tudta ugyan, hogy Strohmnek már voltak rendőrségi ügyei idősebb nőekkel való erőszakoskodásai miatt, de azt nem – ami egyébiránt nem is igaz! –, hogy megfojtotta volna őket. Megígérte éjszakai látogatójának, hogy tudatni fogja a rendőrséggel, és Strohmra tereli a gyanút. Aztán amikor az illető férfi eltávozott, mégiscsak abban maradt a hűgával, hogy nem bolond magára csődíteni a rendőrséget; még kiderülhet, hogy ő kicsoda. Inkább maga távolíttatja el a ládát és tartalmát a következő éjjelek egyikén, és valahol majd „elveszítik” vagy a Teverébe dobják. Mindenképp túladnak rajta, de a rendőrség közreműködése nélkül.

– És ki lehetett khm, khm, a férfi, aki Mucchiát leleplezte? Szintén egy szicíliai bandatag? – kérdezte türelmetlenül Pecora.

– Nem tudjuk még e pillanatban, ezredes úr! Erőteljes nyomozásba kezdünk, miközben Mucchiáék lakását is alaposan átkutattuk.

– S valami bizonyító vagy khm, terhelő adat?

– Akad! Elrejtett levelek, ugyanazon kézírással, Mucchiának, Meazza névre. Pár csomag heroin, amelyiknek ottlétéről Mucchia bizonygatja, hogy eddig nem tudott. De hát ez mese. Mind valószínűbb, hogy egy délről északra terjeszkedő, narkóval kereskedő hálózat láncszeme ő, akit azzal zsaroltak régebbi bűntársai, hogy fölfedik hollétét, álnevét, és ijesztgették, hogy leleplezik, ha nem segít nekik a drogok átvételében, továbbításában.

– S mint továbbadó, kivel állt itt kapcsolatban?

– Valami „Dzseki”-t emleget, akinek állítólag nem tudja az igazi nevét. Szerinte így ismeri mindenki, aki kapcsolatban áll vele. De

hogy rajta kívül kikkel tart még kapcsolatot ez az állítólagos „Dzseki”, ezt eddig nem tudtuk kiszedni belőle, se így, se úgy! Esküdjük, hogy fogalma sincs.

– Egyre bonyolultabb és furcsább ügy! – mondta az ezredes. Nézte a telefont, de az nem csengett. Erről juthatott eszébe: – Mondjátok! Khm, khm! Az a pasas, aki Mucchinál járt, és valamit keresgélt a holttesten vagy a holttestben, khm, vajon nem azok közül való-e, akiknek a telefonjára várunk? És miután semmit se talált, lehet, hogy ezek után nem is fognak telefonálni?

Piolát elöntötte a forróság. Ha az ezredes jól kombinál, akkor vagy bántatlanul hazaengedik Silviát, mert nincs miért kizsarolni általa a halottat, vagy megölik, hogy ne beszéljen. Egyik égő cigarettáról gyújtott a következőre. De hallgatott. Kíváncsi volt, mi a Roccata véleménye.

Roccata elrédet, aztán azt mondta:

– Ez kiderül ma délig, ezredes úr! De nekem az az érzésem, hogy ez az éjféλι látogató nem tartozik az emberrablókhoz. Sőt, mintha ellenük dolgozna. Dzseki neve, mialatt ott volt, szóba se került, Mucchia szerint. És csakis azért erőltette a rendőrség értesítését, hogy az emberrablóknak legyen mit kizsarolniuk, hiába. Ő ugyanis már megelőzte őket, és amit azok kerestek, azt elvitte volna. De nem találta! Mert Mucchia szerint semmit se talált, csak káromkodott, átkozódott, hogy hiába kell egy kéthónapos hullában kotorásznia. Megelőzte őket, de hiába. S most úgy gondolja, hadd legyen csak mennél nagyobb a banzáj, és addig ő, netán magányosan vagy éppen annak a megbízásából, akinek Dzseki és bandája is dolgozik, valamiképp megkaparinthassa azt, amit *egymás ellenére* keresnek. Nem kímélve emberéleteket. Mert például Francesco Strohm öccsét, Carlo Strohmot, aki bátyja szerint arra kérte őt, hogy pár napra odarejthessék a halott öregasszonyt, agyonlőve találták a lakásán! Francescót ez a hír úgy megtörte, hogy azóta simán vall mindenről, mint a vízfolyás. Két napja még ott járt Carlónál, most meg az öccse már halott!

– No, de hát Carlóhoz hogyan került a tetem? Ő ölte volna meg az idős asszonyt? Khm, khm. Kirabolta, megölte, aztán az amúgy is

sáros bátyjához, a jegyszedő Francescóhoz fordult, hogy elrejtsek? De akkor, khm, khm, miért nem vitte el onnét? Miért hagyta a bátyjára és a mozira bűdösödni?!

Roccata sűrű és vaskos mennyiségű jegyzeteiben keresgélt. Erre a motívumra hirtelenjében nem emlékezett. Átfutotta szemét a feljegyzéseken.

– Bátyja szerint ez a Carlo Strohm autószerelő volt a Via Tiburtinán. Lopott kocsik orgazdája. Kint jártak embereink nála ma reggel, ez megfelel a tényeknek. Ők leltek rá egyébként az agyonlőtt Carlóra.

Az ezredes indulatosan csapott az asztalra.

– Az istenit, khm, khm! Itt mindenki összevissza nyomoz, és a homály nem akar oszlani e körül az egész kacifántos ügy körül!

– Törekszünk, ezredes úr! Az egész apparátus talpon és kocsin! – válaszolt higgadtan Roccata. – Egyébiránt oszlatjuk a homályt. Strohm jegyszedő is vallott. Az történt, hogy a jegyszedő öccsét, Carlót, aki bátyjánál júniusban „pár napra” az erkély alá rejtette a hullát, aznap este egy diszkóban, narkóval való üzletelés gyanújával, lekapta a rendőrség. Itt a narkócsoporthoz jelentése erről: végül is nem lehetett rábizonyítani semmit, ezért 12-én kiengedték. Pechére, mert másnap lelőtték.

– Talán azok, akikkel kapcsolatban állt! – jegyezte meg az ezredes.

– Köpött, vagy csak feltételezték, hogy köpött, s eltették láb alól. A narkózók nem szentimentálisak. Khm!

– Igen, így lehetett, bár a jegyzőkönyveink szerint Carlo nem köpött, mert valóban tiszta volt abban az ügyben, aminek kapcsán, többekkel együtt, őt is lekapták, mivel véletlenül éppen ott táncolt egy spinkóval a diszkóban.

– De honnan és miért volt nála akkor ez a holttest? Autószerelés közben csak úgy a hóna alá vett egy hullát, khm, khm, és elvitte az Adriana moziba, eldugni? – kérdezte indulatosan az ezredes. – Nem áll össze a kép. Nektek igen?

Piola végre erőt vett magán, hogy megszólaljon.

– Nekem se, ezredes úr! Carlónál elszakad a fonál. Ő tudhatta, ki ölte meg a nőt. Vagy ő, vagy valaki más, és az sózta a nyakába. De ha más, akkor ki? Kapcsolatairól még nem sokat tudunk. Ráadásul az

orvosaink szentül állítják, hogy szívinfarktus volt a halál oka. Megcsörrent a telefon. Mind felálltak, az ezredes bekapcsolta a hangfelvevőt és a hangosítót. Piola fölvette a kagylót.

– Itt Piola főfelügyelő!

Ujját szájára téve csöndet intett kollégáinak. A vonal túlsó végén is csend volt. Piola belefűjt a kagylóba:

– Halló, tessék!

– Ide figyeljen, maga embervadász! – mondta egy erőteljes, borízú hang. – Megkaptam a feleségétől a levelet?!

– Igen, megkaptam. Meg is értettem. Megegyezhetünk! Mi a javaslatuk?

– Hajlandó tárgyalni? Mi a fene! Ez kicsit gyanús!

– Természetesen, hogy hajlandó vagyok. Nekem többet ér a feleségem, mint egy ismeretlen nő holtteste. Mi az ajánlatuk?

– Meglep, hogy ilyen könnyen belemegy a dologba!

– Átgondoltam, és így döntöttem! – mondta Piola.

– Nem akar átverni? Ha valaki másnak a holttestét passzolja át, kinyírjuk a feleségét!

– Nincs másik holttestünk! Mondja az ajánlatukat: mikor, hol, milyen körülmények közepette, és milyen feltételekkel cserélhetjük ki az árut a feleségemmel?!

– Árut? Jópofa! – röhögött a telefonáló.

Közben Piola jelzett a szemével, a szakértők próbálják megállapítani, honnan beszél az illető. Az ezredes nyugalmat intett, s leírta egy szelet papírra: „*Hagyd beszélni mennél tovább, annál több idő jut a bemérésre!*”

– Részletezze az elképzelésüket, ha lehet! – tette hozzá Piola. – Nehogy félreértsük egymást! Én tiszta alkuban vagyok csak partner, ahol mindkét fél tartja, amiben megállapodnak!

– Helyes! Magának is van valami elképzelése?

– Eddig nincs – válaszolt Piola. – Úgy hittem, maguk állnak elő javaslattal, és maguk szabják meg az alkuban szereplő akció körülményeit, s én ahhoz tartom magam! Végére is, maguk tartják fogságukban a feleségemet. A rendőrségen csak egy értéktelen hulla van.

- Az nekünk többet ér, mint a maga felesége.
- Előre megmondom: ha viszont valami bántódása lesz a feleségemnek, kíméletlenül lecsapok magukra!
- Én is előre közlöm: ha bármit észreveszünk, ami csapdára utal, kíméletlenül kinyírjuk ónagyságát!
- Tiszta sor! Így szokás! Halljuk az elképzeléseiket!
- Hogyhogy halljuk? Hányan hallgatják ezt a beszélgetést?
- Majd ha bolond lennék mást is beavatni! Mit képzelsz? Nekem nem szabad magukkal alkuba bocsátkoznom, akkor se, ha a feleségemről van szó! De jól számítottak: én jobban szeretem a feleségemet, mint a szabályokat meg az állásomat. Én őt akarom visszakapni, és teljesen szabálytalan módon kiadom maguknak az Adriana mozi erkélyén fölfedezett holttestet! Legyenek vele boldogok! Lesz szíves végre előadni, mit óhajt!
- Na, akkor jól figyeljen! Ma déli egy órakor elindítunk egy zárt, fekete hullaszállító kocsit. Afféle kisbuszt. Egy sofőr vezeti, és benne lesz hátul a felesége, egyik álarcos emberünk kíséretében. Maga is elindít pontban egykor egy ugyanilyen hullaszállító, fekete kocsit. Szerezzen valahol. Abban lesz a holttest. Értjük eddig?
- Az ezredes és Roccata, valamint odakint a felkért szakértők és akciócsoportok parancsnokai buzgón jegyezték, de a magnó szalagja is forgott hangtalanul.
- Világos! Mondja tovább! – sürgette Piola.
- A két halottaskocsi úgy időzítse a sebességét, hogy egyszerre érjen ki a Rómától dél felé vezető, Via Pontina nevezetű száznegyvennyolcas útra. Valleranello magasságában, az úttól balra van egy kis fákkal benőtt, buján zöldellő rész. Ez az autópályáról való leágazástól kábé négy kilométer. Ott a két kocsi beéri, illetve bevárja egymást, és párhuzamosan halad addig, míg mi valahol meg nem állítjuk a mi kocsinkat. Nem lesz tehát módja arra, hogy előre odacsődítse a rendőri meg a carabinieri alakulatokat! Nem fogja előre tudni, hol állunk meg! Ha pedig a levegőben helikopter kíséri, fordulhatnak is vissza, meg se állunk, és kivégezzük a feleségét! A holttestet szállító kocsira pedig lecsapunk. Értjük egymást?

– Értettem, és rendben is lesz! De ehhez nekem idő kell, hogy a maga ajánlotta feltételekkel hajthassam végre a holttest kiadását. Vegye tekintetbe, én is bűncselekményt követek el! Megszegem a szigorú szabályokat, valósággal ellopom innen a holttestet, hogy miképpen, az az én dolgom!

– Sírva fakadok a jószágától! Vagyis?

– Vagyis, legyen minden úgy, ahogy elmondta, de *nem ma*, hanem *holnap* déli egy órakor! Oké?

A telefonáló hallgatott. Mintha valakivel súgdoloznék.

– Nos? – sürgette Piola főfelügyelő.

– Azonnal! Hová siet? – ordított bele a kagylóba az illető, a vonal túlsó végén. – Gondolkodnom kell!

– Várok! Gondolja át! Egy nap már nem számít.

Ebben a pillanatban autófékcsikorgás, két revolverlövés, majd újabb két lövés hallatszott a telefonkagylóból, üvegcsörömpölés, feljajdulások, elrobogó gépkocsi hangja, végül néma csönd, csak mind halkabb kattogás, mint amikor a zsinórján lengő telefonkagyló odaütődik valamihez. Feltehetően a fülke két oldalához. Piolák tanácstalanul néztek az ezredesre, az is rájuk.

– Mi történt? Akciócsoport ment a helyszínre, khm, khm, és lekapták őket?! – kérdezte az ezredes csöndesen, megnyugodva a fordulattól.

– Ennyi idő alatt? Parancs nélkül? El se indulhattak volna!

– Akkor valaki lelőtte őket! De ki?! Khm. És hol?

Piola verítékezett, Pecora ezredes közönyösen elrévedt, és azonnal kérte a kocsiját, hogy visszarobogjon a hivatalába.

5. Silvia kábultan ébredt, tulajdonképpen csak ebből döbönt rá, hogy mindenk ellenére kicsit aludt is.

Giulia, ez a gátlástalan vámpír, a pinceodú másik falánál, elnyújtott, asztmásan hangos lélegzetvétellel aludt, fálnak fordulva, egy kempingágyon. Micsora undorító féreg! – révedtek vissza Silvia gondolatai a rémületre, amelyben ez a beteg lelkű szadista nő részeltette. „Levetközni, picinyem! Krisztust se őrizték ingyen!” Azt, hogy Krisztusnak a koporsójáról volt szó a szólásmondás szerint,

már nem tudta. Vagy „tapintatból” hagyta el a koporsót a fogalmazásban? Hiszen, ami ezután következett, annál a koporsó se rosszabb. Silvia legalábbis így fogadta a szadista nő erőszakát. Hallott és olvasott már szadista kéjencnőkről, de sose hitte volna, hogy valaha is egynek a hatalmába kerül. Látott is efféle jeleneteket filmekben, ezektől mindig megborzongott. És most át kellett élnie, azzal a különbséggel, hogy ő ehhez nem is volt alkalmas partner, mert undorította minden elferdülés. Ő csak szenvedett itt, segítségért sikoltzott, de kintről semmi válasz. Giulia szeme viszont tüzelt, fölgerjedt Silvia meztelenségének látványától. Korbácsütéseit követő feljajdulásai és a korbácsütések vörös nyomai fokozták perverz élvezetét, eltorzította a gyönyör az arcát, mint az elmeháborodottakét.

Ekkor csapódott ki az ajtó, amelyet kívülről és belülről is nyitni lehetett kulccsal. Feldúltan rontott be rajta a Dzsekinek szólított bandavezér. Silvia bizonyosra vette, hogy most ő fogja megalázni, aztán talán sorban, a többiek. Elhatározta, hogy inkább meghal, de nem fogja többé egyikőjüket se közel engedni magához. Verjék agyon, löjék le, rúgják halálra, úgymint ez van neki szánva. Hiszen még álarcot, csuklyát se viselnek előtte, bizonyos, hogy nem engedik el őt a végén. Ebben, Dzseki eltorzult, csodálkozó széttekintő arcára tekintve, oly bizonyos volt, mint abban, hogy ha mégis élve megússza ezt a szörnyű kalandot, rabtartóinak és kízóóknak férje, a főfelügyelő majd megfizet!

Ám a dolgok nem a várt módon alakultak. Dzseki rögtön fölmerre mi történt, és nekiesett Giulianak. Ökölrel verte, ahol érte, pofozta, leteperte, rúgta.

– Nem megmondtam – ordította közben –, hogy a főfelügyelő úr feleségének semmiféle bántódása nem eshet? Hát nem tudsz úrrá lenni magadon, te rohadt szajha, te örült, te rongy? Majd adok én neked, ne félj!!

Úgy verte, ökölrel, majd a Giulia kezéből kitépett korbács nyelével, és Giulia oly kétségbeesetten jajgatott, könyörgött kíméletért, hogy még a sértett Silvia is Dzsekire kiáltott:

– Hagyja békén, ne üsse tovább, bár megérdemli! De nem tudom ezt nézni! Lőjenek le, vessenek már véget ennek a cirkusznak! Maguk nem emberek, maguk vadállatok!!! Nem bírom! – fordult hasra a vaságyon, befúrta fejét a koszos párnába. – Nem bírom tovább! Meghalni akarok, meghalni mielőbb!

Zokogott, testét égették a korbácsütések nyomai. Úgy érezte, valóban meg kell halnia, ezt tovább elviselni nem lehet.

Dzseki ekkor Silvia felé fordult, Giuliát lelökte a betonpadlóra, aki nyöszörögve próbált felülni az iszonyú verés után.

– Bocsánatot kérek, signora Piola! – mondta Dzseki. – Én, amit ígértem, komolyan gondoltam. De ez egy elmebajos, kéjenc dög! Az utóbbi időben már tudtam neki parancsolni, betartotta, amit mondok! De úgy látszik, a maga fenséges szépsége megbabonázta. Ez egy betegség, asszonyom! Nagyon sajnálom! Nyugodjék meg, nem történik többé semmi. Erről magam kezkeskedem! Itt maradok éjszakára! Giuliát pedig kiparancsolom innét!

– Nem, nem, nem! – sikoltott Silvia, mert most már attól tartott, hogy Dzsekivel kell kettesben maradnia.

– Nem? Jól van! Látod, Giulia? Önagysága megbízik benned, hogy a továbbiakban nyugton maradsz. Ide a korbácsot! Ide a fegyvert! Úgy! Beadom a kempingágyadat, és bepackolod magadat a sarokba! Ha kér valamit a hölgy, kiszolgálod!

– Jó! – szólt rekedten Giulia, s mikor Dzseki beadta neki a kempingágyat, s elvette a korbácsát meg a fegyverét, szó nélkül rádobta magát az ágyára, befordult a pókhálós, penészes fal felé, és elcsendesedett.

Hogy e pokoli szenvedés és jelenet után hogyan és mikor nyomta el az álmot, arra Silvia nem emlékezett most, az ébredéskor. Arra igen, hogy még órákon át, összekorbácsolt testét óva minden mozdulattól, hanyatt fekve nézte a koszos villanykörte, amely szerencsére egész éjjel égett. Fél szemmel Giuliát leste, aki azonban mozdulatlanul aludt, arccal a túlsó falnak, és karcos lélegzettel, úgy, mintha luxusszállodában pihent volna egy kellemes est után. Silvia agyán át-meg átfutott a szörnyű élmény. Micsoda bugyrai az emberi szenvedélyek, züllések és féktelenségek mélységeinek! De mind

erőteljesebben foglalkoztatta a gondolat, miképpen szabadulhatna innét, ahonnan, hiába ígérik, úgysem lesz menekvés! Vagy azért, mert a férje nem lesz hajlandó a zsarolásnak engedni, ennél sokkal megbízhatóbb öre a rendnek, a törvényeknek, amelyeket magára nézve is mindig kötelezőnek tart, még önérdelkei ellenére is. Vagy azért, mert őt is elrabolják vagy legyilkolják ezek a gazemberek. Hiszen ismeri arcukat, egy percre se rejtőztek előle. Ezekon töprengve nyomta el valamikor az álom. Ébredésekor Giulia ugyanúgy húzta a lóbórt a maga fekhelyén, ugyanabban a testhelyzetben, feszes bőrruhájában, kidűtött, feszes hátsójával, szemben a fallal. De Silvia legkisebb mozdulatára is, amelytől mindig megreccsent a rozsdás vaságy, rögtön felébredt és hátranézett.

– Mi van? Ki kell menni? Ott a vödör az ágy alatt!

Silvia megnyugtatta, hogy semmi, csak megfordult. Giulia szó nélkül visszagördült a fal felé, és máris aludt tovább.

Hány óra lehet? – töprengett Silvia. Karórája ugyanis, a szadista nővel való birkózásai közepett, nekiütődött a falnak, és megállt. Ebbe az odúba nem szolgált ablak, csak egy-két szellőzőlyuk, amelyen át nem látszott odakintről semmi derengés. Ami nem zárhatta ki, hogy már reggel van, hiszen úgy vezet a felszínre a szellőző útja, mint egy kéménylyuk. Itt az alja, de ki tudja, hol a felső nyílás.

Fél óra, óra, két óra telt el ébredése óta? Odakint mozgás támadt. Hol Dzseki, hol a többiek hangja hallatszott a vastag, zárt ajtón át. Végül kulcszörgés a zárban, és beszólt Dzseki:

– Giulia! Reggeli és megbeszélés!

Giulia rögtön föl pattant, megigazította borzas haját, és indult kifelé, Dzseki sürgette: – Gyerünk már!

– Magára hagyjuk egy kicsit, asszonyom! – szólta aztán a bandafőnök Silviának. – Sikerült aludnia? Még egyszer elnézést mindazért, ami este történt! Önnek is hozzuk a reggelit, egy kis türelmet kérek! Aztán ma vagy elengedjük, vagy ha nem, akkor délután elmegyünk arra a szép vidékre. Addig is próbálja elviselni, ami itt van!

Kiment ő is, bekulcsolta maga után az ajtót.

Silvia egyedül maradt, és rögtön leugrott a recsegő ágyról. Majdnem orra bukott, mert testének minden része fáj az ütésektől. Vörös csíkok színezték formás testét, kissé kreolos, szép bőrét. Körbejárt, megnézegette a helyet, az odút, ahol fogva tartják. Sehol semmi rés. A szellőzőnyílások valóban félemeletnyi magasságba vezetnek fölfelé. Hogy az udvarra-e vagy az utcára, nem tudhatta. Az asztalon ott volt a golyóstoll, amivel este a levelet írták férjének, és üvegben egy liter víz. Ebből nem ivott, se este, se azóta. Ott volt még a tea is, és az újságpapirosba csomagolt teasütemény. Érintetlenül. Lehet, ha Giulia eszik belőle, ő is beleharap, mert nagyon éhes már. De így, elsőként, nem mert belőle enni. Hátha mérgezett? Így gondolt a vízre is meg a teára. Emiatt rettentő szomjúság és éhség gyötörte.

Meglepte, hogy őrzői milyen óvatlanok. Vagy túl biztosak a dolgukban? Reggelizésük és a napi haditervek megbeszélése ugyanis valahol a közelben zajlott, és ha Silvia az ajtóra tapasztotta a fülét, pláne a kulcslyukra, halkán bár, de lényegében mindent hallott. Legörnyedt hát, és hallgatózott.

Dzseki tartotta a haditanácsot. Az eligazítást. Borzasztóan leszidta megint Giuliát azért, amit foglyukkal művelt. Úgy látszott, ezt Dzseki őszintén gondolja, hogy Silvianak semmi baja ne essék. Ez mégiscsak arra vall, hogy bíznak a cserében, hogy őerte a rendőrség – a férje! – kiadja nekik azt a halottat, és nem szeretnék, ha szenvedésekről számolna be, és felingerelné a rendőrséget. „Máskor, ha rabszolganőre van szükséged – morgolódott Dzseki, Silvia is hallotta minden szavát –, menj a kuplerájba! Fogj ott partnert magadnak! Hülye állat! Most várjunk, ameddig eltűnnek róla az ütlegelek nyomai?”

Jézusom! – gondolta Silvia, miközben próbálta saját magát rendbe szedni, és szemlélte a korbácsütések nyomait. Mikorára tűnnek el ezek a nyomok? Ámbár ez oly mindegy, döbönt rá végül, a férje úgyse enged a zsarolásnak, ő jobban ismeri.

Két lehetőség van, gondolta Silvia. Élete kockáztatásával megkísérelni a szökést, vagy ha ez nem megy, akkor beletörödni a minden bizonnyal hosszadalmas rabságba.

A harmadik: az öngyilkosság!

Tényleg! Mi lenne, ha amíg ezek odakint vannak, eltörné a vizesüveget, és a szilánkjával felvágná az ereit? Nem, nem ez még korai! Még várnia kell pár napot, hátha adódik valami előre nem látott lehetőség. A kockázat nem érdekelte. Nem mindegy, hogy rajtaveszt és agyonlövik? Vagy maga vágja fel az ereit?

Újra a kulcslyukra tapadt a fülével. Most érdekes dolgokról tanácskoztak. Megtudta, hogy Franco, akinek a kezét tegnap, elrablásakor megharapta, elvitte kocsiját, a Fiatot átfesteni, rendszámábláját kicserélni. Istenem, ha egy rendőr fölismerné! Hiszen nyilván keresik azóta azt a kis acélkék Fiatot!

– Most pedig ideje indulni és telefonálni! – hallatszott Dzseki utasítása. – Riccardo! Az ócska Volvóval megyünk arra a kis térre, ahol annak a polyáknak a temetkezési vállalata van, s ott sorakoznak előtte azok a fekete Volkswagen kisbuszok.

– Bondarewski előtt?

– Ott, ott, a fene beléje! Itt egy rakás kulcs, a folkszikhhoz! – Csörrent, ahogy odadobta. – Szerintem jók!

– És hogy legyen ez az egész? – kérdezte Riccardo.

– Odáig ezzel az ócska tragacssal megyünk, a Volvóval. A Fordot most egy időre elrejtettem szem elől. Azt nyilván keresteti Piola. Ott a téren két telefonfülke is áll egymás mellett, én és Nino kiszállunk, felhívjuk Piolát, és egyezkedünk vele. Te, Riccardo, addig megfújod az egyik fekete folkszi hullaszállítót, és azzal vársz bennünket a telefonfülkéktől jobbra eső sarkon, bent az utcában. Azzal megyünk tovább.

– És a Volvo?

– Ott hagyod a francba! Ócskavas! Örülök, ha addig szét nem esik alattunk, míg odazörgünk vele.

– Jól van, főnök!

– Te pedig, Giulia, úgy vigyázz, hogy egyedül maradsz ezzel a nővel. Meg ne lógjon, ez a lényeg! Itt a revolvered, de a korbácsot nem adom. Eszedbe ne jusson valami meggondolatlanlás! Mindennek eljön az ideje. Ha Piolával nem megy az alku, akkor egy kicsit móresre tanítgatjuk a szukáját, és úgy íratunk vele újabb könyörgő levelet. De ennek, szerintem, sikerülnie kell. Ismerem az ügyfeleket.

Piolának se mindegy, mi van a spinkójával. Na, munkára fel! Mi átöltözünk, ahogy akciókhoz szokás, te pedig, Giulia, vigyél be reggelit a nőnek, de ismétlem, hozzá ne nyúlj! Riccardo, Nino, öt perc múlva a Volvóban találkozunk!

Széktologatás, csoszogás, valaki elment a Silvia zárkája előtt. Silvia agyában összevissza cikáztak a gondolatok. Most, igen, most kellene valamit tenni, míg kettesben marad ezzel a nővel. Ha ártalmatlanná tudná tenni, elszökhetne. A jelek szerint, a három férfi távozása után, nem marad senki más a rejtkehelyen. Csak ne hozná korán azt a reggelit, mert akkor még itt lesz Dzseki és két társa is. Hiába támad rá – mondjuk – ezzel a vizesüveggel, a benyíló ajtó mögül. Ez ugyanis az egyik lehetőség, amelyik nem haladná meg a testi erejét. Odaállni ezzel a vízzel teli, egyliteres üveggel, az ajtó mögé. És amikor Giulia belép, kezében a tálccával, a reggelivel, hátulról lecsapni. De csak úgy érdemes, ha akkorát üt, hogy utána Giulia meg se nyikkan. Mert ha felvisít, valakit idecsődít, míg a többiek el nem mentek.

Nem volt sok ideje tépelődni, hogy mitévő legyen. Kulcs zördült a pinceodú zárjában. Nem sikerült a nyitás elsőre, hallotta is, hogy Giulia káromkodik, s újra zörgeti a zárat. Tehát ő jön. Hozza a reggelit. A férfiak még nyilván itthon. De el vannak foglalva, éppen „átöltöznek”, ahogy Dzseki mondotta. És ő elrejtőzhetne addig, amíg elhajtanak a Volvójukkal.

Gyűjtötte a lelki és testi erőt magában. Nagyon nagyot kell csapnia, különben vége.

Nyílt az ajtó. Silvia amögött állt, és nyakánál fogva markolta a vízzel teli literes üveget. Előbb egy tálca tolatott be az ajtón, a tálcán tea, kenyér, vaj, dzsem, evőeszközök. Silvia ádámcsutkjája megmozdult a finom, fehér kenyérszeletek láttán, már-már leengedte a kezében tartott üveget, győzni látszott elhatározása fölött az éhség. De a dolog úgy alakult, ahogy remélni se merte. Giulia ugyanis háttal fordult neki, miközben zárni próbálta az ajtót fél kézzel, nem láthatta őt, amint ott áll mögötte az üveggel.

Silvia azonnal döntött. Fájdalmait legyűrve, két kézzel magasra emelte a vízzel telt csatos üveget, majd minden erejével lesújtott

Giulia koponyájára. Az nagyot reccsent, a nő csak nyikkant, aztán elvágódott, kezéből kiesett a tálca, kiömlött a tea, a koszos betonra hullt a kenyér. Silvia még kettőt ütött az alélt gengszternő homlokára, majd kiemelte revolvertáskájából a 32-est, és máris osont kifelé az ajtón, padlóra dobva a vizesüveget.

Felkészült a revolver használatára, ha az szükségessé válik. Tudta, hogy milyen fegyver. Gyakran járt a céllövöldébe, amelyet a rendőrség sportköre tartott fenn, ott megismerte a különféle fegyvertípusokat. Csőre töltött, és ösztönösen haladt előre, nem tudván bizonyossággal, hogy végül is rabtartói valamelyikébe ütközik-e, vagy rátalál a kijáratra. Az utóbbi sikerült a fordulónál.

Az udvar néptelen volt. Öreg buldózerek és markológépek között, a kapuhoz közel állt valóban egy igen ócska, ütött-kopott Volvo. Benne még senki. A „fiúk” tehát még készülődnek. Bele nem ülhet, mert akkor vége. Szeme megakadt a csomagtartón, amely nem volt lezárva, hanem minden szélfúvásra lengett, halkán nyikorogva. Silvia fölnyitotta, nem volt benne semmi, csak egy rozsdás feszítővas. Gondolkodás nélkül bemászott, összekuporodott, és egy lendületes mozdulattal magára húzta a fedelet. A zár nem akadt be, görcsösen húzta hát lefelé, hogy ne lötyögjön, el ne árulja őt.

Most minden attól függ, gondolta, hogy ha jön a három férfi, lesz-e dolguk a csomagtartóval? Ha belenéznek, neki azonnal támadnia, lőnie kell. A többi Istenre van bízva, a szerencsére. De elszánta magát már a halálra is. Ha pedig csak elzörögnek a banda tagjai a Volvóval, akkor megnövekednek menekülési esélyei, mert a nyílt utcán valami majd csak történik, amit a menekülésre kihasználhat. Ha valahol megállnak vagy csak lassítanak, fölcsapja a csomagtartó fedelét, és meglép.

A három férfi most hangos dumával jött kifelé az épületből, röhögtek, trécseltek, nyilvánvaló volt, hogy nem tudnak semmit arról, ami odalent történt. És őt se láthatták, amint menekül. De mi lesz most? Pulzusa százhuszat vert legalább.

Riccardo sietősen beült a volán mögé, Dzseki és Nino pedig körbejárta a kocsi. Amint a rosszul záródó fedél alatti keskeny nyíláson át Silvia megfigyelhette, a kopott kerekeket nézik. Mi lesz,

ha a csomagtartót is kinyitják? Vagy észreveszik, hogy nyitva volt, és most nem fityeg a fedél a levegőben?

Túl sietős volt a dolguk, és Silvia ezt is megúsza. Leírhatatlan boldogságérzet lepte el, mintha már meg is szabadult volna, és otthon lenne, biztonságban. Riccardo még túráztatta kicsit a lihegő motort, aztán rántva egyet magán, elindult kifelé a rozoga Volvo, a kapun át. Silvia folyton kileskelt a nyíláson. Próbálta megállapítani, milyen utca hányas szám, de csak egy feliratot látott a romos, kiürített, öreg bérház bejárata fölött, amint kihajtottak: „*VÁROSI ÉPÜLETBONTÓ MUNKACSOPORT!*” Ezt jól megjegyezte. Ez a fedőszervük, gondolta. Néhány percnyi autózás után újból kilesve, egy sarkon feltűnt neki az utcanévtábla: *Via della Magliana*. Egy fekete Cadillac állt ott. Fogalma se volt, hol van ez az utca, de ezt is megjegyezte. Később balra fordultak be, egyik sarkon leolvashatta: *Via dell' Imbrecciato*. Erről se tudott, de igyekezett emlékezetébe vésni. Hosszan mentek ezen az úton, majd egy kis zárt térre érve, lassítva leálltak. Utcanévtábla sehol. Silviának feltűnt, hogy elindulásuk után nem sokkal, mögéjük sorolt a fekete Cadillac, elég távolról követve őket, föl-föl tűnt néha, majd lemaradt, aztán újra láthatóvá lett. Silvia agyán átfutott, hogy talán a Volvót figyelni valaki, és ez még bonyodalmakat okozhat neki a szökésben, ha az illető a bandához tartozik. Vagy segítségére is lehet, ha netán a rendőrök kaptak szimatot, és ezzel a kocsival követik a Volvót.

Mikor a téren megálltak, Dzseki hangját hallotta:

– Itt álljunk le, Riccardo! Kiszedtél mindent ebből a tragacsból?

– Még az este, főnök!

– Nehogy benne maradjon valami, ami nyomra vezetni őket. A csomagtartó is üres?

– Üres az, főnök, semmi vész!

– Akkor mi most Ninóval bemegyünk az egyik telefonfülkébe, és felhívjuk Piolát! Te pedig, Riccardo, átmész a túloldalra, ott a Bondarewski hullaszállító boltja. A legelső fekete kisbuszt elhozod, amelyikbe a kulcs bejár. De csak, ha intünk, hogy gyere. És akkor a sarkon túl megvárunk. A Volvo itt marad. Majd eltakarítják a zsaruk vagy a roncsgyűjtők!

Silvia szíve hevesen vert. Jaj, csak most ne nyúljanak a csomagtartóba. Ki ne nyissák. Kileskelt. Dzseki és Nino haladt sietősen a telefonfülkék egyike felé, aztán mindketten bementek. Dzseki tárcsázott, Nino pedig magukra csukta az üvegajtót.

Riccardót nem látta. Ő az ellenkező oldalon szállt ki, és lopakodott a túloldalra. Silvia egyedül kuksolt a Volvo csomagtartójában. Talán most! Most fölnyithatná a tetejét, és kiugorhatna! De a telefonálók idelátnak, észrevennék, lelőnék. Az ő revolverében még hat golyó van, megnézte. Persze, hiszen a 32-es fegyver hétlövetű, és Giulia egyet az este kivagyiságból a plafonba lőtt. Elég lenne-e, ha két-vagy háromfelől is tüzelnének órá? Még várnia kell.

Ebben a pillanatban tűnt fel s állt meg a kis tér sarkán a fekete Cadillac. Egy természetes férfi ült benne. Lassan jött, mintha motor nélkül közlekedne. Megállt és várt. Silvia próbált kileskelni, mit akar. Nem látott mást, csak azt, hogy a Cadillac áll. Így volt percekig.

Egyszerre csak gázt adott a Cadillac vezetője, s a telefonfülkék előtt csikorogva fékezett. Kétszer két revolverlövés dördült, csörömpöltek a fülkék üvegoldalai. Aztán egyből felgyorsulva elindult, csikorogva befordult a mellékutcába, és óriási sebességgel elviharzott.

Silvia a telefonfülkék irányába lesett. Dzseki és Nino holtan hevert a fulke alján, egymásra borulva; homlokukból, arcukból patakozott a vér.

A telefonkagyló úgy lógott fölöttük, mint egy száradni kiakasztott, fekete melltartó a szélben. Vagy egy ingaóra fémbunkója a láncon. Eközben valaki, nyilván Riccardo, beugrott a Volvóba, és amennyire az ócska kocsi motorja bírta, gyorsan elhagyta a helyszínt. Vitte Silviát is a csomagtartóban, ismeretlen cél felé.

V.

Aki győz, az veszíthet is

RÓMA ÉS BUDAPEST, AUGUSZTUS 18-30.

I• Megállapították a rendőrségen, hogy a telefonhívás Róma délkeleti részéből érkezett, a telefonközpont valószínűsítette a telefonfülke helyét is, a feltételezést percekben belül megerősítették ismeretlen járókelők telefonbejelentései. Ők pontosan megmondták, melyik téren, hol történt a kettős gyilkosság. Azonnal elindultak az akciócsoportok, és öt-tíz percen belül gyűrűt vontak a bejelentők által megnevezett tér köré.

Sziráénázó rendőrautók jöttek szembe a Volvóval, mikor Silvia elszánta magát a cselekvésre. Felpattintotta a csomagtartó tetejét, és mivel épp piros lámpához értek, és Riccardo nem mert behajtani a keresztben haladó forgalomba – az ott sziráénázó rendőri rohamkocsik miatt sem –, Silvia, kezében a csőre töltött revolverrel, kidobta magát a csomagtartóból. Amúgy is tépett estélyi ruhája beleakadt a csomagtartó fedelébe. Talán az életébe kerül, ha Riccardo gyorsan elindul, és magával vonszolja őt az úttesten. De mire módja lett volna gázt adni a Volvo kivénhedt motorjának, Silvia letépte ruhája szélét a kocsiról, és két kiválóan sikerült célzással kilötte a Volvo két hátsó gumiját. A dörrenésekre azonnal felfigyeltek a járókelők, rémületbe estek a tépett ruhájú, revolveres nő láttán, és a szélrózsa minden irányába kezdtek futni. Kapu alá húzódtak, és a közeli üzletekbe menekültek. Egy elviharzó rendőri riadóköcsi személyzetének is feltűnt a látvány, keresztbe fordulva fékezett, és kiugrálva kocsijukból, megadásra szólították föl a rendőrök a tépett ruhájú, lövöldöző nőt.

Silvia boldog kacagással dobta eléjük a fegyverét, és sikoltozva kiáltotta:

– Én vagyok Piola főfelügyelő elrabolt felesége! Ne engedjék el ezt a Volvót, benne ül az egyik emberrabló!

A rendőrök, a biztonság okából, rávetették magukat Silviára, hátha csak mondja, amit állít, ő boldogan csókolgatta elfogóit. Azok lefoták, a revolverét fölszedték, és a Volvóból is kiráncigálták a halálra rémült Riccardót, aki kezében tartotta ugyan a maga pisztolyát, de nem merte használni. Csak nézte, nézte tátott szájjal Silviát, amint a rendőrök a kocsijukba tuszkolják, mint aki szellemet lát. El nem tudta képzelni, mi módon került ide Giulia fegyveres őrizetéből ez a nő. Egy rendőr kiütötte Riccardo kezéből a revolvert, s őt is a meseautóba vonszolták.

A rendőrök tudtak Piola főfelügyelő feleségének előző esti elrablásáról, arról is, hogy Fiatokat meg Ford Sierrákat kell ellenőrizniük, de a Volvót látva, mindaddig nem adtak hitelt Silviának, amíg az, kérésére, rádiókapcsolatba nem léphetett Piola főfelügyelővel:

– Halló!? Aurelio, te vagy, drágám? Itt Silvia! Nincs semmi bajom! Megléptem! A fiúk fölszedtek! Elcsíptük az öreg Volvót, amelyikkel a banda vezére és másik tagja telefonálni indult neked, édesem, hogy elcserélj engem egy halottal... Lelőtték őket!... Dehogysis én lőttem le!... Majd elmondom! De adj parancsot, légy szíves, hogy sürgősen vigyenek a fiúk hozzá!...

Átnyújtotta a kagylót a rádiótelefon kezelőjének, aki megnyugtatta a főfelügyelőt, hogy felesége kicsit törődött állapotban van ugyan, de épségben, és azonnal beviszik hozzá. Volt fegyvere, egy hétlövetű 32-es, három golyó hiányzik belőle, de...

Nem tudta tovább mondani. Nem volt kinek. Piola örömeiben ledobta a kagylót az asztalra, és ha nem restelli a körötte álló munkatársai előtt, bizonyára táncra perdül. Soha nem volt még ilyen boldog! Se ilyen büszke. Hogy az ő, kicsit kényeztetett, naivacska felesége ilyen karakánul kiszabadítja önmagát, revolvert szerez, és ezáltal meghiúsítja egy emberrabló csoport egyelőre tisztázatlan, zsarolásra irányuló terveit.

– Rádásul Silvia – rikkantott boldogan –, ha olyan állapotban lesz, szegénykém, hogy azonnal elmondhatja, amit tapasztalt, és mindazt,

amit tud, hallott és látott, koronatanú! Pótolhatatlan segítség a banda lefüleléséhez!

Rögtön értesítették Pecora ezredest, akit az iménti nem várt fordulat, hogy a telefonálókat valaki alkudozásuk közben lelőtte, mélységesen fölzaklatott, a központba sietett azzal, hogy belügyminisztériumi fölötteseivel konzultál. Mikor meghallotta Piola főfelügyelő felesége szabadulásának híretét, azonnal visszarohant a főfelügyelőhöz, ahol akkor már olyan lázas nyüzsgés folyt, mint egy háborús főhadiszálláson. Akciócsoportok parancsnokai érkeztek, indultak, adták-vették az utasításokat, jelentéseket: „forró drót” kapcsolta össze Piola lakását a hivatalával, embereivel, és odabent Parda őrmester, a „bunkó”, izgalmában megint összevissza nyomkodta telefonján a gombokat. Még jó, hogy a főfelügyelő állandó rádiókapcsolatban állhatott legfontosabb embereivel és fegyveres egységeivel, nélkülözhetette a telefont.

Tíz perc sem telt el, és a főfelügyelő, valamint az előző este óta oly sokat szenvedett, tépett ruhájú, korbácsütésektől vöröslően zebracsíkos, mégis oly kimondhatatlanul boldog, eufóriás állapotban levő felesége összeölelkezhetett egymással, a szintúgy boldog munkatársak előtt.

Piola elérzékenyült. Ezt szörnyen restellte, de leplezni nem tudta. Munkatársai úgy tettek, mintha nem észlelnék, hogy a főfelügyelő hangja elcsuklik, nyeli a könnyeit, és csókolja páratlanul szerencsés módon kiszabadult feleségének koszos, összevert arcát.

Pecora ezredes is átölelte az asszonyt, kezét csókolta, és hálálkodott a sorsnak. Elismerően szólt Silvia asszony bátorságáról, lélekjelenlétéről, aki anélkül szabadult meg őrzőitől, hogy bonyolult csereakciókra került volna sor.

Silvia kért egy kis pohár konyakot, majd valami harapni- és innivalót. Eközben kapkodva, meg-megszakítva mondandóinak logikus rendjét, közbeszúrva hol ezt, hol azt, ami hirtelen eszébe jutott, kapkodón és kimerülten adta elő – a surrogó magnótekercesk egyenletes forgása közben – mindazt, ami tegnap este óta vele és körülötte történt. Megpróbált alapos személyleírást adni a le nem lött, el nem csípett, feltételezése szerint szökésben levő bandatagokról,

Giuliáról és Francóról. Dzseki és Nino holttestét megtalálták a telefonfülkében, és övele együtt, mint tudjuk, Riccardót is előállították.

Silvia tájékoztatása és helyszínleírása alapján rövidesen megtalálták a banda fészket, lerohanták az ún. tranzitszállást, ahol Giulia is rendőrkézre került. Nem volt fegyvere, azt Silvia elvitte, de nem is tudott volna védekezni, olyan súlyos állapotba került foglyának váratlan támadása következtében, melynek során az a vízzel telt literes üveggel leütötte.

Giuliát a rendőrség, szigorú őrizettel, rögtön kórházba szállította. Koponyatörése és agyrázkódása volt.

Silvia, mivel saját két szemével végignézte a két emberrabló, Dzseki és Nino elleni merényletet, erről is a szemtanú hitelességével számolt be. Piola főfelügyelő fülét megütötte a „fekete Cadillac”. Azonnal intézkedett, hogy ott is, a merénylet helyén, vegyenek autóguminyom-mintát, aztán az úton, ha lehet, ahol Silvia szerint elhaladtak, és hasonlítsák össze azokkal, amelyeket a leütött járókelő esetében sikerült – nagy nehezen – elkülöníteni.

Ez rendkívüli gyorsasággal megtörtént, és az eredmény azt bizonyította, hogy a Via Nomentana Nuova környékén tegnap este leütött, gyanútlan és jó szándékú járókelőt, valamint a két telefonáló bandatagot *ugyanazzal* a Cadillackel közlekedő tettes intézte el. Riccardo gyors megpuhítása, Silviával való szembesítése, valamint Giulia rövidre szabott kihallgatása után kiderült az is, hol „rejtőzik” a keresett Ford Sierra. Piola emberei, együttműködve Tampiretti legkiválóbb nyomozóival, egy órán belül megtalálták.

Kocsit küldtek a Santa Maria kórházba, és behozták a tegnap esti emberrablás után leütött férfit. Az megtekintette a szürke Ford Sierrát, és esküvel állította, hogy *ezt* a kocsit látta, ezzel hajtották végre a nő elrablását a banda tagjai. Kijelentette, hogy bár a rendszámot már elfeledte, arra határozottan emlékezik, hogy két nulla volt a végén. Az a rendszám viszont, amelyet a szürke Ford most viselt, nem végződött nullára. Ez azonban csak átmeneti bizonytalanságot okozott, mert időközben, a Ford alapos átkutatásakor, még három rendszámot találtak a kocsiban elrejtve,

ezek egyikén valóban két nulla volt az utolsó két számjegy. A rablás elkövetésekor tehát ezt a táblát használták, majd kicserélték. Franco, aki Silvia tudomása szerint átfesteni vitte el a főfelügyelőék Fiat 850-esét, nem került elő egyelőre. A Silvia által kihallgatott beszélgetésben nem volt szó arról, hol festik át, dukkózzák más színűre a kocsit. Silvia közölte férjével, hogy Franco jobb kezén harapás nyoma van. Az tőle származik, mert amikor elrabolták és száját kitömték, ő harapott a kezébe.

Erről jutott eszébe a fehér színű kepp.

– Jaj, istenem! – kiáltott fel Silvia, mint akinek semmi más gondja nem lehet ezekben az órákban –, vajon hol hagytam el a keppemet?!

– Ugyan, drágám! – nyugtatta Piola főfelügyelő. – Hát ez most a te legnagyobb gondod?

– Itt van a kepp, asszonyom! – lépett elő egy nyomozó, aki részt vett a fölfedezett rejtkehely és tranzitszállás, az ún. „*VÁROSI ÉPÜLETBONTÓ MUNKACSOPORT*” helyiségeinek átkutatásában, a nyomok és adatok rögzítésében, s épp e szavaknál tért vissza társaival. – Abban a pincehelyiségben találtam, a vaságyon, amelyikben önt tartották fogva! Egyébiránt el van szakadva, és csupa kosz! Ne sajnálja!

– Most mit csinálunk az idős hölgy hullájával, amelyiket a moziban találtunk? – kérdezte Roccata. – A nyakunkon marad? Nem lesz, aki kizsarolja?

A nyilván Silvia „lelki bántalmait” ironizáló kérdésekre elnevettek magukat mindnyájan, de Piola óvott a túlzott derüléstől.

– Ne feledjük, a banda egyik tagja még szökésben van!

– Vele a kocsink is, Aurelio! – sikoltott közbe Silvia, aki csak falta egyik szendvicset a másik után, és bátor, önmentő akciója után most egyből visszavedlett azzá a nyafogós, nyárspolgári hölgygé, aki mások sebei láttán is csak a maga viszketéseit vakargatja. Se ruha, se kepp, se autó! Istenkém, micsoda élet! – sóhajtott.

Piola kissé restellte feleségének ide nem illő megnyilvánulásait. Előző meghatottsága már elpárolgott, és fölszólította Roccata nyomozót, kísérje át nejét az orvoshoz, az vegyen Silviáról látéletet, vizsgálja meg alaposan, és adjon hivatalos szakvéleményt. Egyúttal

egy magánhasználatra szóló diagnózist is: történt-e valami komolyabb baja, szüksége van-e valamilyen kezelésre vagy kúrára, pihenésre? Aztán fektessék le aludni, de itt, a rendőrség épületében, ne menjen haza! Azt is eldöntötte, hogy saját lakásukat egyelőre ő se keresi föl, hanem figyelteti, őrizteti pár napig, hátha a banditák, új társakkal szövetkezve, új támadó akciót szerveznek ellene.

– Nálunk is lakhattok egy ideig! – ajánlotta Roccata.

– Kösz! Valószínűnek tartom ugyanis – mondotta Piola –, hogy a fickók, ha még többen is vannak, nem fogják simán lenyelni ezt a mai kudarcot, két társuknak, közöttük ennek a Dzseki nevű főnöknek a meggyilkolását. De vajon ők tudják-e, ki a tettes? Tampiretti lépett most be, és közölte: megállapították, hogy a moziban fölfedezett halott asszonyon levő, „Buruha” jelzésű, kék színű, fehér apró pettyes kartonruha az egyik budapesti konfekció-gyár terméke, tehát a holttest kilétének felderítésével *ezt figyelembe véve* kell tovább foglalkozni. Ő határozottan emlékezik rá, hogy a nyár elején egy magyarországi kocsit elloptak a Via dei Villini közelében, amelyben egy ideutazás közben hirtelen elhunyt, idős hölgy holtteste feküdt, pléddel letakarva. A kocsit – bordó színű Fiat 850-est, mondotta – pár nappal később ugyan emberei megtalálták, totálkáros állapotban, összes mozdítható alkatrészeitől megfosztva, az ostiai tengerparton. A halott, természetesen, nem volt benne. Mivel nyilvánvalónak találták, hogy a kocsitolvajokat is meglepte a Fiatban talált halott, gyorsan megszabadultak tőle. Ennek leggyakoribb formája, hogy a tengerbe dobják.

– Ezt közöltem is a kocsi tulajdonosával, a halott hölgy hozzátartozójával, bizonyos dr. Koproly úrral – mondotta Tampiretti.

– Az lesújtva vette tudomásul a tényállást, de belenyugodva a változtathatatlanba, rövidesen hazatért nejével Magyarországra. Most fölmerül a gyanú, hogy a magyar konfekcióruhát viselő, az Adriana mozi erkélyén talált tetem és ama eltűnt, nyár eleji, halott magyar hölgy, azonosak. Ennek ellenőrzésére az Interpol-t kértem fel. Ők a budapesti rendőrség révén bemutatják a ruhát a hozzátartozóknak, egyúttal egyéb azonosító adatokat kérnek a budapesti kollégáktól az elhunyt idős asszonnyal kapcsolatban, amelyeknek segítségével mi is

megnyugtatóan azonosíthatjuk a moziban talált holttestet. Az eltűnésekről szóló hazai bejelentéseket már mind megvizsgáltuk, egyik hozzátartozó se ismerte fel a moziban fölfedezett holttestet. Nagyon bízom benne, hogy a ruhajelzés révén és a június elején itt ellopott magyar kocsik tragikus körülményeit számításba véve, jó nyomon járunk!

– De akkor még mindig itt a nagy kérdés – szól közbe Piola –, mit akart ez a banda a holttesttel? Honnan tudott róla? Miért volt számukra olyan fontos, hogy a feleségem elrablása révén zsarolja ki tőlünk?

Tampiretti a szája szélét rágta, mint mindig, amikor erősen gondolkodik, de nem igen jut semmire.

– Nem tudom! Vannak bizonyos föltételezéseim, de az Interpol, illetve a budapesti kollégák válasza előtt nem akarok találgatni. Van itt egyébként egy másik, érdekes dolog, Aurelio! – tette barátian a nehéz éjszakán túllevő kolléga, Piola vállára a kezét Tampiretti. – Ez a „Városi Épületbontó Munkacsoport” elnevezésű cég valójában *nem létezik!* Nem tud róla se a kerületi elöljáróság, se az adóhivatal, se az építésügy, se a szanálásokkal foglalkozó illetékes szerv. Nyilván, hogy csak a rejtkehely fedezéséül szolgált a kiírás. Riccardónak és Giuliának nincsenek iratai. Ez a két, mindeddig nem azonosított bandatag nem hajlandó semmit se mondani. Se erről, se magukról, se a moziban fölfedezett holttestről, senkiről, semmiről. Hallgatnak, mint a csuka.

– Be kell fogni az orrukat, s akkor kinyílik a szájuk! – kottyant közbe megint Silvia, és Piola arca ismét égett a butácska közbeszólástól. – Nekem is befogták, mikor nem akartam kinyitni, hogy kipöcköljék!

– Jól van, szívem! – mondta Piola, bocsánatkérően nézve körötte álló munkatársaira. – Ernesto, menjetek már az orvoshoz, hogy mielőbb végezhesetek azzal a vizsgálattal!

Azt kívánta ezernyi dolgában, hogy mielőbb távozzék már ez az édes, de kissé naivacska Silvia, aki ugyanakkor oly bátran vágta ki magát a szorítóból. Nem tudta, büszke legyen-e rá, vagy restelkedjék naiv közbeszólásai, megnyilvánulásai miatt.

Roccata vette a lapot, előzékenyen fölsegítette Silviát a fotelból, aki most úgy érezte, hogy minden része eleven seb. Most szenvedte meg a „nagy kaland” mindenféle testi bántalmakban bővelkedő következményét. Ráadtak valamiféle tiszta ruhát, egy könnyű kis kabátot, mert furcsa, hűvös idő tört a városra ezen a napon, ami ilyen évszakban ritka. Roccata nyitotta az ajtót, a kinti kollégák felálltak a tiszteletére, Silvia valósággal sztárnak érezte magát, hogy az érdeklődés középpontjába kerül mindenütt.

A kapunál az újságírók és fotoriporterek falkája várakozott Silviára, hiába. Az orvosi rendelő az épületben volt, az első emeleten.

– Meg ezt találtuk még! – tett egy papírfecnit Piola elé Tampiretti. – Egy telefonszám! Kísérleteztünk vele, hogy felhívjuk. Kellemes, fiatal női hang jelentkezett. Hogy: „Itt a Sanitas Rt. vezérigazgatósága.” Kérdeztem, bent van-e a vezérigazgató úr. Az ifjú hölgy udvariasan válaszolta, hogy Compagnoli úr házon kívül tartózkodik, de talán délre bejön. Mit mondjon, ki kereste. Semmi, semmi, egy régi barátja! Majd újra hívom! – mondtam neki, és letettem a kagylót. – Nem kellene utánanézni, ki ez a Compagnoli?

2. Már több mint két órája ült Koproly Ottó az Excelsior Szálló osztályon felüli éttermében, és a *Doménica* című képes hetilap riporternőjének, Mirabella Gonzinak észbontóan gyönyörű, zöldesbarna szemébe feledkezve, válaszolgatott a kérdésekre.

Este, a megbeszélés szerint, lakására telefonált az újságíró és megegyeztek, hogy fél óra múlva itt, a szálló éttermében találkoznak. Délután Koprolynak sikerült az erőszakkal megrongált ajtózárat kicseréltetnie, a vállalat karbantartó lakatosja jött el Petneki utca 10. alatti lakására, százötven forintért.

Rendet is csinált Koproly a betörők által széttúrt lakásban, mire csörrent a telefonja, és jelentkezett Mirabella Gonzi.

Koproly elhatározta, hogy nem említi neki a délelőtti betörést. Valami – lehet, hogy alaptalan – gyanú fészkelte magát a tudatába, hogy ennek az olasz nőnek esetleg köze lehet az egészhez. Tudta,

tőle magától, hogy délelőtt ő nem lesz otthon. Mindenesetre elhatározta: figyeli a kérdéseit, és ha a legkisebb jel is arra utal, hogy a gyanúja helytálló, gondolkodás nélkül átadja a nőt a rendőrségnek. Alaposan megrágtá magában a dolgot. Annak az alkunak, amelyet dr. Charles Agnettiel kötött a balatontóvárosi nemzetközi szimpozium alkalmával, nincs semmilyen bizonyítékul szolgáló nyoma. Szóbeli megállapodás volt csak, úgynevezett *gentleman's agreement*, vagyis írásba nem foglalt, az adott szóra épülő, hallgatólagos megegyezés. Szigorúan kettejük között zajlott le a beszélgetés, abban a tóparti bárban. Úgy tűnik föl, mindketten tisztességgel kívánták az alkut tartani. Ő titokban elkészítette az anyagról a mikrofilmet, el is rejtette dr. Agnetti ötlete szerint anyósa kombinéjának vállpántjába. Az anyós abban utazott el, tehát elvitték magukkal. Itthon nincs is belőle kópia, a negatívot leengedte a vécén, elutazás előtt. Agnetti doktor is állta a szavát: Bécsben, a kis bankban – micsoda zugügyletekkel foglalkozhat az is! – várta egy nevére szóló lezárt boríték, benne készpénzben az ötezer dollár. Ott sem kellett semmit aláírnia, csak útlevelel igazolnia a kis bank pénztárosa előtt, hogy ő az, akinek a pénzt szánták. Boldog volt és felszabadult. Feleségének sem akkor, sem azután nem szólt az egészről. Hogy föl ne keltse gyanúját, igyekezett az itthon, hivatalosan igényelhető dollárösszegeből kijönni, míg kint tartózkodtak. Az ötezret pedig biztonságba helyezte egy *másik* bécsi bankban, a saját nevére. Jól jön az majd, ha tervét sikerül végrehajtania, és esetleg végleg kint kell maradnia. De hogy az összeg most hol is kamatozik, arról Agnettiék nem tudhattak.

Sikerült teljesen megnyugtatnia magát, hogy Agnettiéknek nincs a kezükben ellene semmiféle bizonyítékuk. Enélkül pedig ők is csak pusztá zsarolók, betörők, „ismeretlen céllal” zaklatók, akikkel szemben akár a rendőrség védelmét is nyugodtan kérheti.

Miután ily módon önbizalomra tett szert, vállalkozott a Mirabella Gonzi nevű újságíróval való találkozásra. Várta, vajon miket kérdez, mit mond, amiből esetleg arra lehet következtetni, hogy *nem véletlenül* kereste fel őt, és más célokat követ. Vagy éppenséggel megbizonyosodik az ellenkezőjéről: az újságírónt valóban csak a Polineutralinarc felfedezése és az ő munkája érdekli.

Arra azért gondja volt beszélgetés közben, hogy „csak úgy” elmesélje: mi minden történt velük nyár eleji, olaszországi turistaútjukon. Hogy a mama elhunyt Rómában, és amíg ők a hazaszállítás adminisztratív teendőit intézték, holttestét a kocsijukkal együtt ellopták. Hadd jelenjék meg csak a *Doménica* hasábjain ez a történet. Ebből Agnetti doktor is értesülhet mindarról, amiről talán nem is tud, vélte Koproly.

Vacsora közben az interjú szépen lezajlott. Koproly elmesélte a római történetet. Gonzi újságíró nő óriásira meresztette gyönyörű, zöldesbarna szemeit, és megrendülést mutatott. Semmi jelét sem adta, hogy valami *másért* beszélgetne Koprolyval, mint amiért fölhívta, „véletlenül Magyarországon járván”. Koproly se faggatta őt semmiről, inkább azon törte a fejét a finom vacsora és a hangulatos beszélgetés közben, miképpen lehetne ezt a szép nőt végül valami másra is megnyerni, mint erre az itt elköltött, kellemes hangulatú vacsorára. Mirabella egészen jól törte a magyart, nagyjából magyarul is folyt a beszélgetésük, csak időnként váltottak át angolra.

Nagy volt a meglepetése, amikor a mind melegebb hangú, meghittebbé váló csevegés végén, Mirabella azt ajánlotta, hogy ha nincs ellene kifogása – mivel a családja úgy sincs itthon, nem kell tehát hazarohannia –, igyák meg a kávé a ő hotelszobájában. Kettesben talán kellemesebb, tette hozzá. Ekkor már kifejezetten kacéran viselkedett Mirabella, amit Koproly az elég sok ital számlájára írt. Az elég sok italt pedig az ő számlájára írták a pincérek.

Koproly nem tudott s nem akart ellenállni a csábításnak. Mikor Mirabella a recepcióhoz ment a szobakulcsért, ő is vele tartott, és egy ötszázast nyomott a szolgálatos szállodai alkalmazott kezébe. Az cinkos kacsintással köszönte, Koproly liften fölkísérte Mirabellát hetedik emeleti szobájába.

Rövidesen hozták utánuk a kávé. Mirabella elővett egy üveg chiantit a bárszekrényéből, két pohárral.

– Előbb ebből az olasz specialitásból egypár kortyot – ajánlotta. Csábmosollyal búvölte a férfit, közben ittak, kávéztak.

Koprolly átkarolta, és magához vonta a pompás külsejű nőt. Az ürte a becézgetést, majd a fürdőszobába távozott azzal, hogy amíg letusolja magáról a nap porát, Koprolly bontsa föl a tévén található kis csomagot, amelyet Rómából *neki* küldtek, van benne egy levél is. A repülőtéren bízták rá. Valami dr. Agnetti, állítólag jó barátja. Koprollyt ismét hatalmába kerítette az izgalom. Másféle, mint amelyet Mirabella gyönyörű szemeitől és alakjától érzett az imént. Inkább szorongásnak nevezhetnék.

A finom papírt szétbontva, előtűnt anyósának *másik* kék színű, piros bőrbetűtes félcipője, ezúttal a ballábas. Magától értetődik, hogy akkor a jobblábasat is Mirabella hozta magával! Efelől immár nem lehetett semmi kétsége! Ő tört volna be hozzá délelőtt, s ő gázolta volna halálra Tímeát? Egyből elhagyta minden ereje. A cégjelzéses borítékon a Sanitas Rt. és a cég londoni székhelyének címe szerepelt. A levélben ez a három-négy sornyi szöveg: „*Tisztelt Koprolly Úr! Tartozása ügyében utazzék mielőbb hozzánk! Vállalata címére, a mai napon, meghívólevelet adtunk fel, hivatalos felkéréssel, hogy vegyen részt, költségünkre, a cégünk által Rómában, augusztus végén rendezendő gyógyszervegyészeti konferencián. Feltétlenül várjuk! Szívélyes üdvözlettel (olvashatatlan aláírás) vezérigazgató.*”

– Nos? – jött ki a fürdőszobából, rövid tusolás után, pikáns, teljesen áttetsző, túllszerű köntösben Mirabella. – Valaki barát vagy üzletfel? Rátapadt a férfira és ingerelte.

Koprollynak már elfutni lett volna kedve. Hidegen nézte a nőt. Rekedten szólt:

– A másik cipőt, a jobblábasat is te hoztad magaddal?

– Melyiket? Nem ertem...

Koprolly visszavette a már letett zakóját. Levakarta magáról a nőt. Mirabella eléje állt.

– Mi van, szivi? Elmégy? Itt hagysz, tele forró vággyal?

Koprollyban forrt a méreg, hogy szemébe vágja ennek a cseles nőnek az igazságot: nem újságíró, a kérdései is naivak voltak, titkos küldetést teljesít, és nem is tisztességeset.

– Igen. Ha nem haragszik, ezzel a csomaggal én elmennék! Mirabella párdúcletkekkel surrant az ajtóig, és bezárta belülről a hotelszoba

ajtáját. Retiküljébe tette a kulcsot, cigarettát és öngyújtót vett elő, olyan kis revolver alakút. A retikült becsúsztotta a heverője alá. Egy szőrös férfikéz nyúlt érte s húzta be. Koproly látta a kezét, szorongását félelem váltotta fel, de nem szólt arról, amit látott. Csak számításba vette. Mirabella ezalatt kitépte a kezéből a félcipőt és a levelet is, és szintúgy becsúsztotta az ágy alá. Az idegen kéz azt is elvette, behúzta az ágy alá.

– Ül le, Koproly! – csattant keményen Mirabella hangja. – Engem küldtek ide, Ungheria, *temiattad!* Becsaptad barát, Agnetti! Érted? Ő adta neked ötezer dollár, te nem vittél érte semmi! Ez itt nem egy revolver alakú öngyújtogató, hanem egy öngyújtónak látszódó, piccolo revolver. Érted, ugye? Ha most nem mondod meg, hová van mikrofilm... vagy a leírás, képletek, Polineutralinarc... érted??... Akkor én ebből a kis revolverből ciánt tartalmazó kapszulát puffantok hasadba!... Kész, Koproly! Élet vagy leírás! Értjük egymást?! Ötezer dollár nem ingyen!

Ó, a ballábas cipő! Ezt elfeledte számításba venni, mikor felmérte, hogy van-e Agnettiék kezében valami bizonyíték.

Koproly még sose került ilyen helyzetbe. Valami módon mégis úgy érezte, van valami esélye, hogy eltűnjön, tekintve, hogy ez a szálló *a pesti* Duna-parton áll, nem Rómában. Ha elkerülheti, hogy a nő valóban belelője a ciánt, és megléphet, azonnal jelentheti a rendőrségnek! Nincs mitől tartania, mert ez a cipő rá nézve nem terhelő bizonyíték! Az alku nem bizonyítja. Csak az ő zsarolására jó. Az ablakra pillantott, nyitva volt, de eszébe jutott, hogy ez a hetedik emelet. A nőt nem támadhatja le, mert fel kell tételeznie, hogy a miniatűr revolver, amely gyorsan ölő mérget lő ki, nem mese. Erről a bandáról minden elképzelhető. A Sanitas is megéri a pénzét! Gengszterek, mind! Ha ők lopták el a kocsit, csak hogy a huszonöttezret megtakarítsák, hogyhogy nem találták meg a mamában a mikrofilmet?

– Mondhatok valamit, vagy már lő is? – kérdezte a nőt.

– Mondhadotsz, de sietni kell, mert még ezen az éjszakán vagy ideadod a mikrofilm, ami nem van, vagy a magnóba mondod a teljes

gyártási leírás! Ha nem, akkor elmondja Sanitas a rendőrségnek. Az ötezer dollárt is!

– Bizonyíték nélkül. Ki hiszi el? – kérdezte Koproly.

– Buta vagy, Koproly! Sanitasnál a magnószalag! Agnettinek zsebben volt kis magnó, mikor ti a Balatonban megegyeztél! Minden rajta! Amiről beszéltek! Miniatúr zsebmagnó!

– Az egész nem tárgyalható meg így – válaszolt Koproly –, hogy állandóan rám céloz, hölgyem, azzal a vacakkal!

– Ez nem vacak, ez gyorsan öló méreg! Vagy te hülye! Igenis tárgyalható! Gianni, Sebastian! Avanti!!

A széles, magas kerevet alól két marcona alak mászott elő. Egyiknél a retikül a kulccsal. Akkora izmok ugráltak a felső karjuk hajlatában, mint egy-egy sárgadinnye. Koproly feladta a menekülés reményét.

– Verjenek?! – kérdezte Mirabella. – Vagy megyünk szépen mikrofilm utáná?

A két, középtermetű, fiatal és erős, henteslegényekre emlékeztető digógyerek közrefogta Koprolyt, nehogy Mirabellára támadni, menekülni, dörömbölni próbáljon.

– Van egy megoldás! – mondta ekkor Mirabella. – Adok egy prima magnó, hoztam el! És ha tudsz fejből, elmondod egészet! És akkor elengedünk. Vagy mondod, hol az a mikrofilm, és megyünk együtt érte. Otthon van, ugye?

– Tudják, hogy nincs. Délelőtt már keresték, nem?

A két férfi és a nő összenézett.

– Mit te beszélsz? Hol kereste, kicsoda?

– Maguk! Hiszen a cipő másik párját is odatették, hogy tudjam, kik jártak ott. Sárga XX-es Lada, bérelt kocsi, de bizonyára azóta elhagyva, mert elgázoltak vele egy fiatal lányt! Akivel engem láttak hazatérni! Vajon miért? Tanúsíthatta volna, hogy betörték hozzám? Azt úgyis látni.

– Nem tudok, mit te beszélsz! – mondta Mirabella.

– Tudja! Nagyon jól tudja! Betörés, gyilkosság, zsarolás! Mi kell még?

– Meghalsz! – suttogta Mirabella, és fenyegetően közelített kis revolverével, Koproly gyomrát megcélozva.

Koproly nem adott volna egy lírát az életéért, ami nem nagy pénz. De állta a lélektani hadviselés megpróbáltatásait.

– Eszében sincs engem megölni! Akkor honnan a fenéből szerezné meg a Polineutralinarc adatait, gyártási titkát? Én nem érek egy rongy lírát se maguknak, se a megbízóiknak, csakis a mikrofilm vagy a tartalma érné meg a kockázatot, amit vállaltak. De ahhoz nekem élni kell! Igaz?

Egy rettentően ponyvaízű, sematikus ötlet jutott eszébe. Blöffölni fog. Hátha beugranak neki? Ez talán az egyetlen menekülési lehetőség. Kijutni innen.

– Nos, jó! Ha már így van – kezdte Koproly –, nincs kibúvó a számomra, megadom magam! Jöjjenek velem a lakásomra! Ott átadom a gyártási eljárás leírását. Délben vittem haza a gyárból.

– Akkor gyerünk! – mordult magyarul az egyik „digó”, aki állítólag Gianni. Vagy ő a Sebastian? Olyan mindegy, úgyse azok, akiknek mondják magukat.

– Lám csak, magyarul is tud a két honfitárs! Szóval átadom, ha innen hazamegyünk. Legyen vele boldog a Sanitas cég vezetője, aki magát és banditársait a nyakamra küldte. Holott tudhatta, hogy magamtól is teljesítem, amit vállaltam. Gengszterek!

Mirabellát aligha sértette a szöveg. Gondolkozott, nem válaszolt.

– Megyünk? – sürgette fogva tartóit Koproly.

– És hogyan képzel maga eztet? – kérdezte Mirabella.

– Egyszerű. Lemegyünk, persze maga visszaöltözik szépen, mint a vacsorához, úri nőnek. A két fiatalember így is megfelel. Nem lesz gyanús. A két fiú karon is foghat, hogy meg ne lógiak! Úgy teszünk, mintha haverkodnánk. Kacarászunk, nevetgélünk, mint az ittasok. Maga leadja a kulcsát, és hátulról követ egy-két lépéssel bennünket, hogy „szükség esetén” azonnal belém lőhesse a ciánt. Jó lesz?

Mirabella a két fickóra nézett.

– Tudtok ötletet markolni, hogy el ne lógija magát?

– Persze! Széltlapítjuk, ha lógni próbál. Belevágom a kést!

– Én meg ezzel a bokszerrel leütöm!

– És hogyan képpen a hazamenés? – kérdezte Mirabella Koprolytól.

– Hívunk egy taxit, az a legkevésbé feltűnő! Aztán az én kulcsommal szépen, halkan bemegyünk. Délután ugyanis lecserélték a zárat! Megint szét akarjátok verni? Éjjel az nem megy. Nagy a csend. Rögtön kijön a szomszéd!

– Gyerünk, Mira, igaza van az ürgének! Essünk túl rajta!

– De nem taxival! Abban van URH!

– Hanem? Menjünk az én járgányommal? – kérdezte Gianni. Koprolynak a taxi jobb lett volna, így viszont kevesebben őrzik, mert az egyiknek vezetnie kell.

– Az inkább jó! – hagyta rá Mirabella. – Felöltözöm, addig szórakoztassatok Koproly úrt!

Besietett a fürdőszobába, az egyik fickónak odaadta a revolverét.

– Vigyázni rá!

A Sebastiannak nevezett alak is kiválóan tudott magyarul:

– Ide figyelj, apafej! Ne próbálj átverni minket, mert ezzel a bokszerrel darabokra törjük a pofádat!

– Szébb stílusban is mondhattad volna! – válaszolt Koproly. – Ne féljetek, nem lesz semmi zűr! Tudom én is, hogy ti vagytok többen, erősebbek is vagytok.

Előjött Mirabella. Visszavette a kis revolvert. Intett, hogy indulás. A két fickó erősen markolta, s maga előtt tolta Koprolyt. Mirabella kinyitotta az ajtót, majd kívülről bezárta. A hotelfolyosón, sajnos, nem járt senki. Pedig Koproly nagyon remélte.

Liftbe nem akartak szállni őrzői. Ki tudja, miért, nem járt a lift. Míg hívják és jön, telik az idő. Történhet valami. Ők is féltek. Lassacskán lépdéltek lefelé a süppedő szőnyeggel borított lépcsőkön, már a harmadikon jártak, aztán a másodikon. Az elsőn szembejövőkkel is találkoztak, idegen nyelven beszéltek, talán görögül. Koproly felkacagott, a két őrzője szintén, és Mirabella is játszott a vidám viccélvezőt. A szembejövők nem sejtettek semmit, ügyet se vetettek rájuk.

A félemeleten, ahol a kávéház volt és az étterem, átsiettek egy tágas, de üres szalonon, majd a széles lépcsőfeljáraton a földszinti hall felé tartottak, anélkül, hogy bármelyikük is felfigyelt volna egy férfira, aki a félhomályba húzódva, egy hordóban díszelgő, terebélyes

filodendron péklapát nagyságú, pompásan zöldellő levelei közül leste őket. Amikor a recepciónál haladtak el, és Mirabella odahajolt, hogy átadja a kulcsát, egy pillanatra lazult a fickók szorítása a karjain, fogva tartói is megálltak egy percre. Odafentről, az imént üres szalon nyitott ajtaja felől, mintha alig hallható, tompa kattánást hallott volna Koproly. Mirabella mindenesetre feljajdult, hátrahanyatlott, és szinte rájuk zuhanva, elterült a puha szőnyegen. Orrnyerge fölött négy-öt centivel, homloka közepén, apró, vörös lyukból szivárgott és arcára csurgott a vér. Kezéből kiesett a kis különleges „öngyújtó”.

A hallban tartózkodók vagy az ott éppen áthaladók, felsikoltottak, összevissza futottak, segítségért kiáltottak. A portás is berohant az ajtóból, fölemelte Mirabella testét.

– Úristen! – nézett riadtan a körbeállókra. – Az olasz újságíró! Valaki lelőtte!

Koproly egy pillanatig földbe gyökerezett lábbal állt, tétován. Két őrzője elpárolgott, nem volt sehol, ő is kerekét oldott a pánikká duzzadt zűrzavarban. Senki se vette észre. Mindenki a vérző nő köré tülekedett.

3. A nagy kavarodásban anélkül jutott ki az utcára Koproly, hogy bárki is meggátolta volna. A két bűnözőt nem látta sehol a hotel előtt. A visszanyert személyi szabadság boldogító tudata, illetve fönntartásának lehetősége nógatta sietésre imént még reszkető lábait. A szálló sarkánál befordult a Belváros irányába, itt már emberek is jártak. De benne volt a félelem: hátha a Mirabella két, álolasz gorillájába botlik az utcán.

Behúzódott egy kapumélyedésbe, hogy mielőtt tovább haladna, gondosan körülnézzen. Az ostor nyeles neonlámpák fényében bizonyára fölismeri őket, ha még itt lézengenek a szálló környékén. De csak kései szerelmespárokat, magányosan hazasiető járókelőket, egy kutyáját sétáltató középkorú nőt látott a mellékutcában, mígnem a Duna-part felől és ezen a kis utcán is fölvijjogott néhány kék-fehér rendőrautó, villogtatva a tetején a kék fényt.

Itt a rendőrség, gondolta Koproly, s amennyi biztonságérzetet adott a közelségük, hogy ha kell, mondjuk a gorillák váratlan támadása esetén, segítségüket kérheti, éppannyi nyugtalanságot is kiváltott belőle váratlan érkezésük. Gyors iramban szirénázott el egy mentőautó is a szálló irányába.

Megkerülvén a tömböt, Koproly a térre érkezett, ahol tudomása szerint régebben volt egy taxiállomás. De az rég lehetett, azóta a teret s a környező utcákat átépítették, a taxiállomásnak pedig nem volt se híre, se hamva. El-elhúzott mellette néhány taxi, de mindegyik utassal.

Sietősre fogta a dolgot, hogy a Petőfi Sándor utcán át elérje valahogy a metrót. Célja az volt, hogy mielőbb hazaérjen, nem számított, milyen járművel és merre hagyja el a környéket, csak minél előbb távolabbra jusson.

A Petőfi Sándor és a Deák Ferenc utca sarkán váratlanul mellé kanyarodott egy Skoda. A vezetője kiszólt a lecsavart ablakon át:

– Budára tartok, ha jó az irány, szívesen elviszem!

Százával kószálnak forgalmasabb időszakokban az ún. *fuszizó magánkocsik*, feketefuvarra vadászva, a taxihiányt kihasználva. Szimpatikus, huszonéves fiatalember tette az ajánlatot.

– Nem bánom – ült be melléje Koproly –, mert itt ugyan lehetek szabad taxit!

– Ilyenkor nem könnyű hozzájutni! – mondta a fiatal férfi, és nézte Koprolyt. Koproly különösnek tartotta, hogy se nem indul, se nem kérdezi, hová tetszik parancsolni, csak áll, járatja a motort, és nézi őt. Már éppen sürgetni akarta, hogy induljon, s közölni a címet, amikor a férfi megszólalt: – Jól tettem?

– Mit? – meredt rá Koproly, csodálkozva.

– Hogy megmentettem magát a biztos kinyírástól?

– Hol? Mikor?

– Ugyan, ne tettesse magát! Legalább énelőttem ne! Hiszen nekem éppannyira érdekem volt lelőni azt a dögöt, mint önnek megszabadulnia tőle. Nemzetközi szélhámosnő. Nem tudta? Láttam, hogy vele vacsorázott!

– Ön kicsoda? Nyomozó? Civil rendőr?

A fiatalember elnevette magát.

– Én rendőr? Én, uram, ennek a nőnek, akit ezzel a kis pajtással – felmutatta a lábainál heverő, rövid, távcsöves, hangtompítós fegyverét – homlokon csókoltam az imént, jó pár évvel ezelőtt a vőlegénye voltam! Akkor még Gönczi Mariannak hívták a kis édest! Rettenetesen bele voltam esve. Válogatott céllövő és élsportoló létemre, elhanyagoltam a magam ígéretes karrierjét, mert vele akartam lenni éjjel-nappal, ő meg titokban digózott, aztán egy mukival disszidált, Jugoszlávián át, olaszba. Fogalmam sem volt, hogy már itthon is férfiakkól élt, és nekem csak azért játszott meg magát, mert nevem volt, némi világhírem, és imponált neki, hogy el akarom venni feleségül. Aztán rájött, hogy én másképpen nézem a világot, mint ő. Próbált bevonni a maga sötét társaságába és ügyleteibe. Mikor látta, hogy hiába, szó nélkül faképnél hagyott egy öreg, szőrös, magát üzletembernek hazudó, alvilági alakkal, egy csempésszel. Aztán odakint piacra dobta a pasija, diszkógörl lett egy meztelen táncosnőket foglalkoztató, zenés kupiban. Ott összeszűrte a levelet valami zugfirkásszal, akinek van egy kis római hetilapocskája...

– A *Doménicára* céloz? – csodálkozott rá Koproly.

– Arra! Vacak kis szennylap! Egy ideig az ő meztelen fotóival rakta tele a mellékletet a szerkesztő, majd Mariannak sikerült bevágódnia a pasinál, azóta ő szerkeszti a „Hívja Mirabellát!” című, úgynevezett szerkesztői üzeneteket a lapnál. Mirabella Gonzi néven. Ehhez van esze!

– Érdekes! – mondta Koproly, és rettentő rosszul érezte magát a fiatalember kocsijában. – Engem meg azzal hívott föl, és azzal csalt ide, hogy ennek a lapnak a számára interjút készítsen velem, a fölfedezésemről. Aztán meghívott egy kávéra a hotelszobájába, és ott letámadtak, ki akartak rabolni, nem is tudom mit akartak, hiszen én egy gyógyszergyár kutatómérnöke vagyok. Mit akart tőlem tulajdonképpen?

– Mit akart! Biztosan nyakig benne van valami kábítószeres vagy hasonló csempészügyben! És segítség kéne neki! Gondolom!

– Mit remélne tőlem?

– Tudom én? Ön vegyész, nem?

– Szóba se került ilyesmi. Egy gyógyszeret kísérleteztem ki, ennek terjedt el a híre, és azért jött állítólag, hogy erről beszélgessem velem. Aztán a szobájában meg valamiféle dollárezreket követelt tőlem! Megállt az eszem! Összetéveszt? Nem tudtam másképpen menekülni, azt mondtam, jöjjenek velem haza, odaadom a pénzt. Ami, persze, nincs. Gondoltam, útközben majdszak történik valami, megléphetek tőle, és feljelenthetem valahogy.

Koprolly korántsem volt olyan nyílt és őszinte, mint a Skodás fiatalember. Ha ugyan ő az volt.

– Hát őt már nem kell feljelentenie! Esetleg a bűntársait igen, mert azoktól még nincs biztonságban. A kis Gönczi Mariann! Én szemébe mondtam, mikor legutóbb Pesten járt, hogy ha nem száll le a húgomról, akit szintén ki akart csalni mindenképpen olaszba, hogy aztán őt is eladják kurvának... Szóval azt mondtam: ha nem száll le a húgomról, akit szüleink korai halála óta én nevelek, úgy, ahogy tőlem telik, de tisztességre és emberségre, akkor lelövöm! Akkor is lelövöm, ha utána börtönbe kerülök! Hát itt van, lelöttem!

– Rettenetes! – mondta Koprolly. – Ezt talán mégse kellett volna! – Szerette volna, ha mielőbb indulnak, ha szabadul ettől az embertől is. De ez lehajtott fejjel, összetörtén könyökölt a volánon, tán sírt is. Aztán meg kitört újra:

– Ma délelőtt végleg döntöttem! Ez a dög, egy bérelt kocsival, társaival együtt megleste a húgomat, és elgázolta! Így, ahogy mondom! A Petneki utcában, képzelje!! Meghalt a kis Tímea!! Persze, nem tudom, az is mit kószált ott, de ha valamilyen pasas csábította oda, és én azt megtudom, isten a tanúm, hogy azt is kinyírom! Végül úgyis föladam magam a rendőrségen! Őrült vagyok, uram, én tudom! Őrülten imádtam ezt a lotyót, de az én drága kis szerencsétlen, naiv húgomat is! Egy gyönyörű, szőke lány, képzelje, fiatal! Tizenhat múlt éppen. Kései gyereke szüleimnek. Anyám az ő szülésébe halt bele, apám meg évekkel később egy szívrohamba. Itt maradtunk, egy nagynéni nyakán... Aztán én sportolni kezdtem, válogatott lettem, nemzetközi tróféák, minden! És jött ez a nő, tönkretette az életemet. És most Tímeát is elvette tőlem! Bosszúból!

– De hát honnan tudja, hogy ő volt?

– A kocsikölcsönzőtől! A rendőrség szerint egy XX-es bérelt Lada gázolta el, egy külföldi nő bérelte ki, valami angol, Mary Shilton. Nyilván hamis papírokkal, mert ilyen nő nem lépett be az országba, és egyik szállodában se szállt meg. A gázoló kocsit megtalálták, de nem volt benne senki. Ezt is a rendőrségtől tudom! A szemtanúk leírása viszont tökéletesen ráillik. A Petneki utcában látták. De a pasast is! Beszéltem a szomszédjával. Valami Cigányné... vagy Zigánné... ő látta Tímeát odaérkezni azzal az alakkal... Hát most én bosszút állok! Addig nem adom fel magam, amíg ezt a Petneki utcai ürgét is el nem intézem, aztán be a börtönbe. Mert ha ő nincs, ha ő nem csalja a lakására, akkor hiába jött ide Mariann, hiába keresi Tímeát, soha meg nem találja. De honnan tudhatta, hogy éppen ott keresse? Meg kell örülni, uram! Meg kell örülni!!

Már nemcsak ráhervadt, rá is feküdt a volánra, és zokogott, mint egy gyermek. Koproly szeretett volna azonnal elinalni. Hiszen ez az alak, anélkül hogy tudná, őt keresi halálra. Egzaltált idegrendszer!

– Ne vegye rossz néven – mondta végül Koproly, és pénzt vett elő –, kifizetem az utat, de nem megyek tovább!

– Fizetni, uram? – csodálkozott rá a fiatalember, és trombitálva fújta az orrát. – Ne féljen, azért, hogy ki vagyok borulva, vezetni még tudok! És pénzt én nem fogadok el. Nem, ne is tessék... Én csak ráismertem önre itt a sötétben, hogy ön az, akit megszabadítottam egy gengszternőtől!

Koproly mégis kinyitotta a Skoda ajtaját, és idejében kiszállt a kocsiból.

– Köszönöm. De jobb, ha elmegyek! Tűnjön el maga is!

– Elmegy? Megbántottam valamivel? – hajolt ki az ablakon. – Ne haragudjon, kedves uram, de megértheti...

– Dehogy haragszom! Sőt, hálás vagyok önnek! De én úgy döntöttem, hogy ha már itt vagyunk a Deák Ferenc utcában, megyek egyenest a rendőrségre! Jobb ezen túl lenni!

– Igaza van, uram! – egyezett bele a fiatalember. – Ha elintézem azt a Petneki utcai pasast, aki miatt a kicsi Tímea meghalt, én is

idejövök. Feladom magam! Addig nem! Viszlát, itt biztosan találkozunk!

A fiatalember gázt adott, Koproly föllélegzett. Hányadszor ma már? A Skodán ott volt a rendszám. Megjegyezte. Ez az ember örült, gondolta. Beleörült húga féltésébe és szerelme elvesztésébe. És ez is őt keresi halálra! Haza tehát nem mehet. A rendőrség védheti meg csupán.

Törölgette homlokáról a verítéket. Elindult a néptelen, éjszakai utcán a rendőr-főkapitányság felé. Rég nem érzett ilyen határozottságot. Se ekkora elszántságot. Talán csak nyár elején, amikor elindultak a végzetes útra, Róma felé.

4. Az ügyeletes rendőrtiszt hellyel kínálta Koproly Ottót, amikor eléje vezették. Igen zaklatott, ideges volt Koproly. Előadta, hogy kevéssel előbb, amikor az Excelsiorban az a gyilkosság történt, s amelyet a rendőrség a helyszínen vizsgál, az áldozat, név szerint Mirabella Gonzi, állítólagos olasz riporternő és két ismeretlen, magyarul beszélő fiatalember megtámadta őt. Erőszakkal ki akarták hurcolni az épületből. Ekkor azonban halálos lövés érte a riporternőt, a szálloda halljában. Védelmet kér a két másik támadója, a két férfi ellen, aki kereket oldott.

A rendőrtiszt már tudhatott egyet-mást mind az Excelsiorban történekről, mind pedig Koproly Ottó személyéről, mert hosszasan nézett a férfira:

– És nincs semmi más mondanivalója?

– Nincsen. Ez épp elég!

– Jegyzőkönyvbe vesszük, és ön majd aláírja. De arra kérem, előbb fájadjon át velem egy másik szobába, ahol az ügyet vizsgáló nyomozóink is bizonyára föltesznek önnek néhány, az esettel kapcsolatos kérdést.

– Kérem. Semmi akadály.

Hosszú folyosó végén, kis irodában, két nyomozó tartózkodott, akikkel az ügyeletes tiszt előzőleg telefonon beszélt. Közölte, hogy

átkísértet egy följelentést tevő férfit, aki az Excelsior-ügy egyik sértettje.

Ott az életvédelmi csoportból Pálfalvi Egon százados, nyomozótiszt, és a vagyon elleni bűncselekményekkel foglalkozó nyomozók egyike, Kiksai hadnagy várt rá. Utóbbi rögtön fölismerte Koprolyt, és ennek megfelelően üdvözölte:

– Nicsak, a mérnök úr! – mondotta Kiksai hadnagy, és jelentőségteljesen Pálfalvira nézett. – Nem hittem, hogy még ma este újra találkozunk!

Pálfalvi századosnak mondta:

– Ma délelőtt jártunk a mérnök úr lakásán, ahová délelőtt betörték. Kicsit eseménydús az ön mai napja! – fordult Koprolyhoz.

– Igen, sajnos – válaszolt Koproly zavartan, miközben helyet foglalt a századossal szemközt. Az bemutatkozott, megtekintette Koproly személyi igazolványát, majd felkérte, hogy az eddig előadottaktól függetlenül, adja elő mindazt, amit az Excelsiorban történekről, netán az előzményekről tud.

Kiksai jelezte, hogy ő csak éppen bekukkantott, visszamegy a munkatársaihoz.

– Utána én is kérdeznék valamit, abban a furcsa betörési ügyben. Haladunk, haladunk!

Mikor kettesben maradtak Pálfalvi századossal, Koproly elismételte, amit az ügyeletes tisztnek már előadott.

– Mielőtt a jegyzőkönyvet aláírná, feltennék még önnek néhány kérdést, hátha kiegészítésre szorul, ami benne áll – mondotta Pálfalvi.

– Parancsoljon, százados elvtárs! – szólt Koproly előzékenyen, de zsigereiben remegő idegességet érzett, mint a diák, aki az érettségén vizsgatételre vár, s nem tudja, mire miként fog helyesen válaszolni.

– Tessék mondani – kezdte a százados –, mikor és miért jött ön ma este az Excelsiorba? És hogyan került egyáltalán ismeretségbe a meggyilkolt újságírónnal? Ha lehet, igen pontos, konkrét válaszokat kérek!

– Kérem, engem ma reggel, mielőtt az üzembe mentem volna, felhívott telefonon ez a Mirabella Gonzi nevű, állítólagos római

újságíró. Közölte, hogy a *Doménica* című képes hetilap riporternője, és szeretne velem interjút készíteni az általunk fölaltált Polineutralinarc elnevezésű gyógyszerről.

Itt, a százados kérdésére, röviden ismertette, miféle gyógyszerről is van szó. Majd így folytatta:

– Én mondtam neki, hogy délig biztosan az üzemben leszek, utána még nem tudom. De hívjon fel este, és akkor megegyezünk egy alkalmas időpontban. Ez megtörtént. Bizonyára ön is tud róla, hogy közben délelőtt betörték a lakásunkba. Este felhívott ez a nő, és azt ajánlotta, találkozzunk az Excelsior Szállóban, ott elkészítené velem az interjút. Én udvariasságból és viszonzásul az interjúért, ami nekem bizonyos fokú nemzetközi elismerést és külföldi hírverést is eredményezhet, meghívtam őt vacsorára, az Excelsior éttermébe.

– Egyedül jelent meg a hölgy a vacsoránál?

– Igen, egyedül várt a hotel halljában, majd kettesben mentünk fel az étterembe, és vacsora közben el is készült az interjú.

A százados kérdésére el kellett mondania részletesen, miről beszélgettek; mit evett ő, mit az újságíró; volt-e ismerős személy, aki látta őket, lett légyen akár a nő, akár az ő ismerőse. Koproly mindenre részletesen válaszolt. Közölte, neki nem tűnt fel, hogy akár Gonzi újságíró, akár az ő számára ismerős, más személy lett volna a szálló halljában vagy az étteremben, amelyik egyébiránt igen zsúfolt volt és zajos.

– Mi történt ezután? – kérdezte a százados.

– A vacsora végén – közben ittunk is természetesen – Gonzi kisasszony mindegyre bizalmasabb hangra váltott, majd sokat ígérő gesztussal ajánlotta, hogy a kávéig igyunk meg kettesben, az ő hetedik emeleti hotelszobájában. Én – férfiak vagyunk, százados elvtárs! –, őszintén szólva, némi hódítási reményekkel, örömet fogadtam a meghívást!

– Ahogy ezeken a fotókon látom, még holtában is nagyon szép az a nő! – jegyezte meg a százados.

Koproly elképedt, hogy máris, ilyen rövid idő alatt, a százados asztalán vannak a lelőtt nőről készült fotók. De bólintott, hogy a nő valóban nagyon szép volt.

– És mi történt a hölgy szobájában? Ahová egyébként nem lett volna szabad fölmennie, még azért a liláért sem! – nézett Koprolyra a százados.

Már *ezt is* tudják! Hogy ő pénzt adott a recepciónál valakinek, hogy az hunyja be a szemét?! Elképesztő! Honnan? Milyen úton-módon áll ez a férfi „forró” kapcsolatban az oda kiszirénázott nyomozókkal? Kissé zavartabban, elmondotta a szobában történeteket, de nem a valóság szerint. Nem szólt a nagymama félcipőjéről, sem a Sanitastól származó levélről. Azt a mesét adta elő, hogy az újságíró nő váratlanul és hirtelen támadóvá vált, egy öngyújtó alakú, de állítólag ciánkapszulát kilövő revolverrel, valamint az addig ott rejtőzködő és hívására előbukkanó bűntársai segítségével, életveszélyesen fenyegetni kezdte: ha nem adja át neki az új gyógyszer gyártási titkát, megöli.

Pálfalvi felvonta a szemöldökét: elhiggye?

– Rémes helyzetbe kerültem, kérem! Nem tudtam, mire véljem ezt a hirtelen pálfordulást! Csakis arra gondolhattam, hogy bedőltem valami cselnek. Bűnözők csaltak lépre, és nincs más lehetőségem, illetve más reményem a menekvésre, mint valamiképp lecsalni őket onnan, és akkor az utcán majd csak történik valami.

– Például micsoda? Hogy valaki lelövi a nőt?!

– Ugyan, ilyesmire nem gondolhattam! De arra igen, hogy esetleg kitépem magam a két gorilla kezéből, vagy látok valahol egy rendőrt, netán kiüthetem óvatlan pillanatban a nő kezéből a fegyvert, tudom is én! A szobában biztosan az áldozatukká válok, de odakint, emberek közé jutva, valami reményem mégiscsak lehet a szabadulásra,

– És hogyan bírta rá őket, hogy kijöjjenek önnel a hotelszobából? – kérdezte a százados. – Elvégre ők is gondolhattak arra, amiben ön remélt.

– Azzal a mesével, hogy rendben van, odaadom amit kér, de akkor kísérjenek el a lakásomra. Ott megkapják, amit akarnak.

– És ők ezt elhitték?

– Ez volt a szerencsém, hogy ezt blöfföltem! – erősítgette Koproly. – Megállapodtunk! A két férfi, két oldalról belém karolva fogva tartott, a nő a hátuk mögött jött, szájában egy cigarettával, s kezében az ún.

öngyújtóval, mintha rá akarna gyújtani éppen. Így nem feltűnő, hogy tulajdonképpen fogva tartanak, lejutunk a szálló elé, ott beülünk az egyik gengszter kocsjába... Én tudtam, hogy közben nekem majd valamit tennem kell! Nagyon bíztam abban, hogy ha emberek közé kerülünk, valamit kitalálok. De arra gondolni se mertem volna, hogy a szálló halljában valaki, valahonnan, ki tudja miért, pontos célzással, homlokon lövi és leteríti ezt a nőt! Az emberei pedig elszelelnek a pánikban. Hát pedig így volt, kérem!

Pálfalvi jegyeztetett, a magnó is forgott az íróasztalán, és a mikrofon is be volt kapcsolva, amelyen át az imént távozott Kiksai és más munkatársak, akiket segítségként szintén bevontak most a csoport munkájába, minden szót halljanak. Koproly erről, persze, nem sejtett semmit.

Befejezte, amit előadni kívánt, Pálfalvi százados pedig szájába vette a cigarettáját, és sokáig nem szólt semmit, nem gyújtott rá, csak gondolkodott a hallottakról. Majd fölvette a telefonkagylót.

– Szilárd Lexi ott van? És a cucc? Hozza már át egy kicsit!... Igen!... Persze! Kösz!

Fél perc múlva nyílt az ajtó és belépett egy fiatal nyomozótiszt, kezében több nejlonzacskóval. Koproly a tévében látott krimikre emlékezett, és úgy vélte, ezekben lehetnek a begyűjtött bűnjelek, talán az álújságíró cuccai, és megmutatják, hogy vajon ő felismeri-e őket.

– Vedd csak elő azt az öngyújtó alakú revolvért – szólt Pálfalvi –, amelyikkel az a nő sakkban tartotta Koproly urat!

Szilárd hadnagy bólintott, majd benyúlt az egyik zacskóba, kiemelte a nemrég még Mirabella kezében tartott, mérgező löfegyvert.

– Tekintse meg, mérnök úr! Ez volt az a bizonyos...?

Koproly rögtön felismerte, ezüstözött nyeléről, színéről, alakjáról.

– Igen, százados elvtárs! – mondotta. – Ez volt a nő revolvere, amelyikkel fenyegetett. Állítólag cián van a lövedékeiben, hasba lövik vele az embert, és attól azonnal meghal az áldozat. Ő mondta, mikor ezzel fenyegetett!

– Hadnagy elvtárs! – szólt a százados Szilárdnak. – Fogd csak rám, és húzd meg a ravaszt!

Koprolly elképedt. A fiatal nyomozó főnökére fogta a revolver alakú öngyújtót, meghúzta a ravaszt, mire az öngyújtó végén másfél centis gázláng lobbant. Pálfalvi odahajolt, szájában a cigarettával, és mosolyogva rágyújtott.

– Így állunk ezzel a titokzatos, mérgező, „ciánt kilövő” kis revolverrel! – ironizált, majd komolyra fordította a szót. – Önt egyszerűen átejtették! Ez egy játék öngyújtó! A mi trafikjainkban és ajándékboltjainkban is kapható! Hogyhogy ilyen könnyen megette, mérnök úr?

– Kérem... ké... kérem... – dadogott Koprolly –, én nem hihettem, hogy ez blöff! A helyzet olyan fenyegető volt, hogy én valóban elhittem a ciánmesét!

– Nos, hát ez az, ami engem nagyon érdekel! Miért, mi okból volt önben akkora félelem, hogy egy ilyen banális trükknek is beugrott?! Nem volt szó ott, a hotelszobában, *valami másról*? Nem mutattak önnek valamit, ami kellemetlenül érintette önt, talán megrémítette?

Koprolly már sejtette, hogy a rendőrség, széjjelnézve a meggyilkolt nő szobájában, valamit találhatott, ami ránézve nem éppen előnyös. Hát persze!! – villant át az agyán, és minden reményét veszni látta, hogy az eltitkolt, fő kérdésben, megússza a további magyarázat szükségességét. Hiszen ott találhatták, a heverő alatt a mama ballábas félcipőjét, a kék színű, piros bőrbetétes fél pár női cipőt. Mellette a Sanitas Rt. levelét. Azt a két férfi nyilván otffeledte a nagy készülődésben. Ó se gondolt rá izgalmában. A cipőről még csak állíthatja, hogy fogalma sincs, kié és mi az. Hiszen a párját otthon a szemétdobóba vágta. De a *neki címzett* Sanitas-levelelről valamit mégiscsak mondania kell. És annyi mindenre kell már vigyáznia, hogy szóba ne hozza vagy kimagyarázza, hogy lassan teljességgel belezavarodik.

Szilárd hadnagy már vette is elő nejlonzacskóiból a fél pár cipőt és a levelet. Pálfalvi kézbe vette a borítékot.

– Ezzel zsarolták! Milyen alapon?

Koprolly még mindig az egérutak között válogatott, beismerés helyett, de olyasféle érzése támadt, hogy már nem sokáig tudja megjegyezni, kinek miről mit mondott, mit nem, mit hallgatott el,

miért és meddig. Idegrendszerre kezdte fölmondani a szolgálatot. Szédült, kerengő arany karikák jelentek meg a szeme előtt. Kis vizet kért.

– Nem tudom, kérem szépen, hogy az milyen cipő! Talán azé a nőé volt, fogalmam sincs! Meg miféle levél...

Pálfalvi megint a telefonhoz nyúlt.

– Kérném Kiksai elvtársat! Igen, most!

Letette a kagylót, és nézte Koprolyt, amint az verítékét törli a homlokáról, mind idegesebb, zavartabb lesz, bár próbálja adni a halálán nyugodt „följelentőt”.

Kiksai hadnagy lépett be. Pálfalvi felmutatta neki a fél pár cipőt.

– Itt a ballábas!

– Végre! Összerakós játékot játszunk! A jobblábas meg nálam!

– És az honnan? – kérdezte Pálfalvi, amit úgyis nagyon jól tudott.

– A Petneki utca 10. alatti szemétdobóbó hoztam el, ma délelőtt. Tudniillik – fordult Koprolyhoz Kiksai hadnagy –, mikor öntől eljöttünk, mérnök úr, folyton az járt a fejemben, honnan a csudából származik az ön belső szobája kis asztalkáján az a halvány, jobblábas női cipőnyom. És a falon a tökéletesen azonosítható nyoma. Valaki odaütötte. Akkor megláttam a ledobó alatt tornyosuló szemét tetején ezt a jobblábas női félcipőt. Nemrég dobhatták le, talán érkezésünk előtt. Fogtam és elhoztam. Ha semmire se jó, én is eldobhatom később, ahogy a gazdája eldobta. De valamire mégis jó volt: a laborban kimutatták, hogy az a kis asztalkán és a szobafalon fölvetett nyom ennek a jobblábasnak a nyoma! Vagyis ezt ön vágta a falhoz, és *ön dobta le*. Fogalmunk se volt, miért. De most, hogy az Excelsior hetedik emeleti szobájában a heverő alól előkerült a párja, kénytelenek leszünk összekapcsolni egy sor, látszólag egymáshoz nem tartozó dolgot. Például ezt a két, egymáshoz tartozó, használt női cipőt. Ami így együtt, pontosan egy pár.

– Más valami! Időközben, az Interpol révén, eljuttattak hozzánk Rómából több más közt egy ruhaszövetdarabot! – mondotta Pálfalvi százados, és odatárta az elképedt Koproly elé. Az anyósának a ruhájából származó kék színű, kis fehér pettyes kartonruha darabkája

volt! Ebben utazott, s ebben hunyt el – június elején Rómában – a mama!

– Viselt az ön családjában valaki ilyen ruhát? Női családtagra gondolok, természetesen! – hajolt a mérnök fölé a százados. Koproly nem tudta, mitévő legyen. Az Agnettivel kötött alkunak semmiképp sem szabad kiderülnie, tehát neki nem szabad tudnia semmiről.

– Nem, kérem! Én sose láttam ilyet a családban. Se a feleségemen, se...

– ...az anyósán! – vágott közbe hirtelen Kiksai hadnagy.

– Így van! – bólintott Koproly. El nem tudta képzelni, hogyan került elő odakint a mama, és akkor, ha előkerült, mit tud esetleg a rendőrség a mikrofilmről?

– Ma este kimentünk önhöz, hogy ezt tisztázzuk – mondta Kiksai –, de nem volt otthon. Nyilván ekkor vacsorázott az Excelsiorban az olasz nővel. De tudakolva, hol lehet, megkérdeztük a szomszédját, özvegy Zigainét. Ő három nagyon érdekes dolgot mondott el nekünk, és kérésünkre írásba is foglalta, amit előadott. E szerint:

1. A jobblábas cipő – akkor még csak az volt a birtokunkban! – az ön elhunyt anyósáé volt, sokszor látta rajta, állítja, hogy nem téved.

2. A kék színű, fehér pettyes ruhát az ön elhunyt anyósa viselte, határozottan emlékszik rá, hogy külföldre indulásukkor is ez volt rajta. Az ablakból nézte, amint önök bepakolnak, beülnek a kocsiba, és elindulnak a tervezett turistaútra. És most tessék jól figyelni, mérnök úr!

3. Zigainé találkozott ma délelőtt önnel! Ön egy nagyon fiatal, szőke kislánnyal tért haza, akiről azt mondotta: külföldön élő unokahúga. Nem emlékezik már Zigainé, hogy Svájcot mondott-e vagy Hollandiát, netán Norvégiát, kicsit el van már meszesedve a hölgy.

„Kicsit!” – gondolta most magában Koproly, összeomolva. Tökéletes egérfogóban érezte magát. Döglött volna meg a vén, elmeszesedett szószátyárja! Tudta, hogy előbb-utóbb el fogja őt árulni, ha beszél vele valaki!

De mindezt csak gondolta most, egy szóval se mondta.

– Zigainé, zseniális! – védekezett Koproly. – Egy tanú is tanú? Még ha olyan is, mint Zigainé?

– Nyugodjék meg. Felkerestük vidéken a feleségét, Koprolyné, született Gáthalmi Karolát: ő is ráismert édesanyja holmijaira, valósággal sokkolta a látvány, és nem érti, honnan kerültek elő ezek a tárgyak.

– A gondunk most abból adódik – vette át a szót Pálfalvi százados –, hogy ön *nem említette* Kiksai hadnagy elvtársnak, mikor a betörés ügyében ma délben önnél járt, hogy nem egyedül jött haza a gyárból, és hogy hová lett a vendége, mire odaértünk, pedig kérdezték! Azt is letagadta, hogy a szomszéddal vagy bárki ismerőssel találkozott volna. Pedig Zigainével még beszélgettek is.

– Igen, százados elvtárs – kapott a szalmaszál után Koproly –, de én őszintén megmondtam a hadnagy elvtársnak, hogy a családom vidéken nyaral, és hát „férfiak vagyunk”, és hát... Csak azt nem mondtam, hogy *az* ma volt, mert valahogy restelltem. Azt mondtam, hogy tegnap.

– Csakhogy a dolgokat az is bonyolítja még, hogy a ház előtt elgázolt leány, bizonyos Prohászka Tímea ujjlenyomatait és papucscipőjének nyomát az ön lakásában azonosítani tudtuk. És ami ennél is furcsább: ön váltig tagadja, hogy a ház előtti halálos gázolásról bármit is tudna. Holott a lány kevéssel előbb távozott el öntől, és két percen belül a ház előtt gázolta el egy bérelt, sárga színű Lada.

– Én azt tényleg nem tudtam! Honnan tudhattam volna?! – védekezett konokul Koproly. – Vagy arra gondolnak, hogy én magam vagy az én felbérelt embereim gázolták el, szegényt?!

Elvesztette önuralmát, majdnem sírt.

– Ilyenre mi nem gondolunk – mondta a százados. – Mi tudjuk, hogy a sárga Ladát egy állítólagos angol nő bérelte ma reggel, csak éppen „nyoma veszett” annak az angol nőnek. Ha egyáltalán létezett! A kocsit, a cserbenhagyásos halálos gázolás után, elhagyatva megtaláltuk. Akik benne ültek, azok persze nincsenek sehol. A kocsiban fölfedeztük és épp az imént azonosítottuk az este folyamán meggyilkolt Mirabella Gonzi ujjlenyomatát, hajszálát, szoknyaszövetének nyomait. Az ügy egy bizonyítható szálon tehát újra csak önhöz kapcsolódik, mégpedig azon a szálon, hogy a lány a gázolás előtt önnél járt. Az is furcsa, hogy a betöréskor odakerült az

anyós fél pár cipője, amit ön gyorsan eldobott, ahelyett hogy megmutatta volna. A másik fele meg ennél a ma este megölt, olasz nőnél hevert, a pamlag alatt. Az ön személye révén valahogy mindezek az események, akarjuk vagy sem, *összekapcsolódnak*. Csak még nem tiszta, hogy miért, miképpen, és hogy ebben mi az ön szerepe. Ne vegye rossz néven, de a Kiksai hadnagy előtt letagadott tények ismeretében az itt előadott tanúvallomását se vehetjük készpénznek, csak ha bizonyítva látjuk. Nincs bizalmunk önhöz! Pláne, itt ez a levél! A Sanitas cégről táviratilag tájékozódunk. Gyógyszervegyészeti és -forgalmazó vállalat, római és londoni székhellyel. „Véletlenül” az ön szakmája. Az angol részleg vezetője, egy bizonyos dr. Robert Shilton, nőtlen férfiú, akit angol kollégáink nem találtak a londoni lakásán, mert állítólag Rómába utazott, igazgatósági ülésre. Ez nem érdekes. Az érdekes itt az, hogy nincs is felesége, hogy nőtlen agglegény! És azt a sárga Ladát pedig ma reggel, itt Pesten, egy Mrs. Mary Shilton nevű angol nő bérelte, vagyis ennek a nőtlen férfiúnak az állítólagos felesége. Aki ráadásul, illetékes szerveink nyilvántartási adatai szerint nem is lépett be sehol az országba, semmikor! Egyik szállodánkban vagy vendégszobánkban sem szerepel bejelentve. Az útlevél tehát, amellyel valaki azt a gázoló kocsit bérelte, amelyikkel az ön lakása előtt Prohászka Tímeát ez az olasz nő halálra gázolta, és áldozatát cserbenhagyva ott hagyta, társakkal vagy anélkül, *hamis!* Meg is találtuk a lelőtt Mirabella Gonzi táskájában!

Koprolly halálsápadtan, roskadtan ült a széken, hol az egyik, hol a másik nyomozótisztre nézve, mintegy segélykérőn. Mert ő se értett most már semmit az egészből! Talán ha elmondaná, amiről eddig hallgatott, a Sanitasszal kapcsolatos, eltitkolt megállapodásról, és a többiről... valahogy összeállna a kép! És ha beszámolna Tímea bátyjáról, a céllövőről...

De ehhez nem volt ereje, bátorsága. Ezért tudomásul vette Pálfalvi százados közlését, hogy amíg e kusza és ellentmondásokkal teli ügy részletei nem tisztázódnak, kénytelen őt őrizetbe venni, a két nő elleni gyilkosságban feltételezhető bűnsegédi bűnrészesség alapos gyanújával.

5. Koproly Ottó nem aludt egy szemernyit sem az őrizetesei cellájában, noha egyedül lakta ezen az éjszakán a zárkát. Százszor végiggondolta mindazt, ami vele és körülötte történt május vége óta, amikor is azon a balatontóvárosi nemzetközi konferencián, az igen jó hangulatban elköltött vacsora után, a jó szerencséje összehozta dr. Charles Agnetti olasz (vagy angol?) kollégájával. Bár sohase ismerte volna meg! Hiszen számára immár nyilvánvaló, hogy nem lehet tudós, inkább nemzetközi kalandor. Azok után, ami vele, Koproly Ottóval, ezen az elmúlt napon történt – kivéve a kitüntetés délelőtti, napsugaras óráit –, minden arra vall, hogy ez az Agnetti becsapta őt. Bécsben ugyan ott várta az előlegként beígért ötezer dollár, de a római huszonötezerrel megfosztotta egy jól megszervezett, állítólagos autólopással, a mikrofilmet ruházatában hordozó anyós tetemének brutális elrablásával. Meg volt győződve róla, hogy Agnettiék már rég gyártják is az ő mikrofilmjében szereplő adatok, leírások alapján a Polineutralinarc nyugati változatát. Hiszen ha egyszer a mama cipői náluk, a birtokukban voltak, akkor miért ne lenne kezükben maga a tragikusan elhunyt anyós, a ruházatába rejtett „anyaggal”. Miért ne lenne birtokukban a mikrofilm? Van képük ezek után rászabadítani ilyen Mirabella Gonzi féle, csinos-csábos gengszternőt, talán csak azért, hogy azt az ötezer dollárt is visszakapják? És netán eltegyék őt láb alól?

Hát nem! Ezt a húzást még annak árán se engedi meg Agnettiéknak, ha fölfedve önmaga bűneit, gyöngeségét – hogy így megszedült holmi anyagi lehetőségek fölcillantásától –, elszenvedí a büntetést azért, amit elkövetett; mindazt, amit a büntető törvénykönyv megfelelő paragrafusai szerint az efféle cselekményért rámerhetnek, teljes joggal!

Leugrott a priccsról, amelyen aludnia úgysem sikerült, és elszánta magát – annyi összevissza hazudozás után – az őszinte vallomásra. Bádoböggréjével, amely az asztalán hevert, kocogtatott az ajtaján. Egy ideig semmi. Többszöri ismétlés után lépteket hallott, majd nyílt a zárka ajtaja, és benézett hozzá a szolgálatos őr, egy barátságos tekintetű rendőr.

- Mit akar?
- Szeretnék a százados úrral beszélni.
- Még nincs bent! Hajnal van! Jelentem neki, és hívni fogják.
- Senki sincs bent, akivel sürgősen beszélhetnék?
- Mi célból?
- Beismerő vallomást szeretnék tenni!
- Várjon!

Rázárta az ajtót, és eltávozott. Egy-két perc múlva ketten jöttek érte és elkísérték abba a szobába, amelyikben az éjszaka folyamán elrendelték előzetes őrizetbe vételét. Most valóban nem volt ott a százados, de jelen volt egyfelől Szilárd hadnagy, a késő esti beszélgetésből már ismert nyomozó, és még valaki, akit nem ismert. Kávéillat terjengett, az asztalokon egy-egy csésze.

– Jelentem – mondta a rendőrök egyike, aki odakísérte –, az őrizetést elővezettem!

Szilárd hadnagy intett, hogy elmehetnek. Széket mutatott Koprolynak, aki jó reggeleket kívánt nekik, és megtört-fáradtan hajlongott. Aztán leült a székre. Igazgatta nyakkendő nélküli inggallérját, és nagyon ideges volt.

– Nos? – sürgette Szilárd hadnagy. – Mi jutott eszébe, valami újabb?

A falnál elhelyezett kávéfőzőből csurgott a fekete leves.

– Kérem szépen, szeretném őszintén elmondani, miképpen keveredtem én ebbe az ügybe! És hogy feltételezéseim szerint miért vadásznak rám ezek az olaszok.

– Magára? Eddig éppen hogy őrájuk vadászott valaki, a nőt le is lőtték. Azt az újságírónőt. És azt a magyar kislányt meg halálra gázolták, aki etyepetye ügyben járt magánál tegnap délelőtt. Magát csak fenyegették, ha igaz!

– Hogy életveszélyesen fenyegettek, az úgy igaz, ahogy tegnap este előadtam. Bizonyára el is intéznek, ha valaki, akiről én tudom, hogy kicsoda, le nem lövi azt a nőt. De ugyanaz, aki a nőt lelőtte, engem is halálra keres, mert azt hiszi, miattam halt meg a húga.

– Vagyis maga azt is tudja, hogy az újságírónőt Prohászka Menyhért mesterlövész, válogatott céllövő, az elgázolt kislány bátyja lőtte le?

– Igen, tudom!

– Kitől tudja?

– Tőle magától! De hadd mondjam el a történetemet, előlről, sorban, mert így sohase lesz világos az önök számára sem!

– Ha nincs kifogása ellene, a magnót bekapcsolom. Mert ha a százados elvtárs bejön, nyilván ő is szeretné azt, amit ön most velünk közölni kíván, szó szerint meghallgatni!

– Én is úgy szeretném, hogy ő is hallja!

Szilárd bekapcsolta a magnót, és intett Koprolynak.

– Nos, halljuk, mit óhajt előadni! Igyék egy kávé!

Töltött neki egy csészével.

Koproly felhőrpintette, és beszélni kezdett. Elmondta, hol dolgozik, és milyen gyógyszer kikísérletezésén fáradozott az elmúlt időben. És hogy az a szer mire jó. Talán enyhítő körülményt remélve, mellékesen azt is előadta, hogy e felfedezéséért, amely a számításai szerint milliókat hozhat export révén a magyar népgazdaságnak, tegnap délelőtt ünnepélyes keretek között kitüntették. Jelen volt a miniszterhelyettes is.

Szilárd hadnagy bólintott. Ezt már tudták, ha nem is tőle.

Utána rátért Koproly a május végi, Balatontóvárosban rendezett nemzetközi gyógyszervegyészeti konferenciára. Elmondotta, hogy ott ő előadást tartott az új gyógyszerről, elmagyarázta, melyek a Polineutralinarc előnyei, „mit tud” ez az új gyógyszer, ha végre forgalomba kerül. Külföldön is folytatnak hasonló céllal kísérleteket, de bizonyos, az emberi szervezet immunrendszerét zavaró mellékhatásainak kiküszöbölésével mindeddig ott még nem jutottak előre. Hivatkozott a *The Economist*-ban megjelent cikke. Bejelentése, hogy mi már készen állunk, elhárítottuk az összes akadályt, klinikailag sikerrel kipróbáltuk, és gyártását rövidesen elkezdjük, nagy érdeklődést váltott ki a külföldi szaksajtóban, de a balatontóvárosi konferencián jelen volt külföldi tudósok, szakemberek körében is.

Ezután Koproly részletesen és őszintén elmesélte, miképpen ismerkedett meg egy dr. Charles Agnetti nevű, angliai, olasz származású szakemberrel, és miféle szóbeli megállapodással zárult hosszas magánbeszélgetésük. Felidézte a beszélgetés részleteit,

ismertette Agnetti ajánlatát, valamint javaslatát is, hogy a gyártási eljárás anyagát miképpen juttassa külföldre, az amúgy is eltervezett nyugati útjuk alkalmából, június elején.

Koprolly teljes őszinteséggel számolt be a nyomozóknak a mikrofilm elkészítésének módjáról, a negatív megsemmisítéséről, az átadandó anyag elrejtéséről anyósa, özvegy Gáthalmi Oszkárné fehérműjében, és arról, hogy mennyi izgalommal indultak el végül is az útra. Elmondta őszintén, hogy Bécsben fölvette az előlegül számára felajánlott ötezer dollárt, a Montag A. G. nevű kis banknál, s aztán melyik másik bankban helyezte letétbe. Majd részletezte a Rómában történeteket. A mama váratlan halálát, kocsijuk ellopását, benne a halott anyóssal. Megnevezte a római rendőrtisztet. Folco Tampiretti főfelügyelőt, aki ügyekkel foglalkozott. s aki végül is azzal zárta le az ügyet, hogy a kocsilopás Olaszországban mindennapos, a halottról a kocsitolvajok nyilván nem tudhattak a cselekmény elkövetésekor, utána pedig megrémültek, és igyekeztek mihamarabb megszabadulni tőle. Miután a kocsit totálkáros és szétszerelt állapotban az ostiai tengerparton megtalálták, az olasz rendőrség úgy vélte, a halott mamát bizonyára bedobták a tengerbe. Lezárta a nyomozást, így aztán ő nem is jelentkezett Rómában Agnettinél, noha úgy volt. hogy nála szállnak meg. A tragédiát követő nyomozás lezárása után, feleségének idegösszeomlását is tekintetbe véve, sürgősen hazautaztak repülővel Budapestre. Az anyós holtteste a római rendőrség szerint nem került elő, ily módon el se tudták temetni, és ebbe a felesége belebetegedett. Ő meg a félelemben, hogy ezek után mi lesz, ha Agnettiék „utána nyúlnak”. Ha követelik tőle a mikrofilmet? Hiszen a bécsi előleget fölvette. Hazatérésük után, két hónapig nem jelentkezett senki. Se levélben, se személyesen. Tegnap. amikor a kitüntetésével kapcsolatos kis vállalati ünnepegről hazatért, lakását teljesen földúlva találta. Ennek részleteiről Kiksai hadnagy elvtárs már tud. Csak azt titkolta el előle, hogy ő egy útközben fölshedett, szexis kislánnyal tért haza. és a lány látta meg, hogy a belső szoba asztalkáján, „figyelmeztetésként”, ott van a halottnak és eltűntnek nyilvánított mama jobblábas cipője!

Őt a cipő látványa elképesztette. Anyósának holtteste tehát mégis megvan, és azt is tudják, hogy az övé.

Részletezte, hogyan küldte el a lányt; hogyan és miért tüntette el a cipőt a szemétdobóba, mielőtt bejelentésére kiszállt a feltört lakásba a rendőrség. Rémülettel tapasztalta, hogy a tőle távozó kislányt egy XX-es sárga Lada, amelyik érkezésükkor is ott állt a házukkal szemközt, a túloldalon, hogyan gázolta el és robogott megállás nélkül tovább, a Belváros felé.

Beismerő vallomásában Koproly előadta továbbá, hogyan találkoztak össze a szomszéd Zigainével, mikor hazatért a lánnyal, és mennyire félt, hogy a kívánnál hamarabb hazatér a szomszédnő, amíg a rendőrség még a helyszínen, a halott lány és az ő feldúlt lakása körül ténykedik. Titkolta, hogy a lány nála járt. mert úgy vélte, azért gázolhatták el a leányt – akik csakis a betörők lehettek –, mert az maga is látta a feldúlt lakást, és láthatta az ott hagyott „figyelmeztetést” is: a félcipőt. Aztán csak este tudta meg a kislány bátyjával való véletlen összetalálkozásakor, hogy elgázoltatásának esetleg más oka is lehet. Őszintén szólva, most sem érti, miért kellett akár egyik, akár másik ok miatt elgázolniuk és cserbenhagyniuk azt a vétlén lányt.

Tegnap esti vallomásának a fentiekkel nem ellentétes részletei az igazságot tartalmazzák, azon változtatni nem kíván. Nem érti, miért keresik rajta a mikrofilmet, mikor az, sajnos, az ő segítségével, a halott mamával együtt, a Sanitas Rt.-nek nevezett bűnözőcsoport kezébe kellett hogy jusson.

Elmondta még, hogy az újságíróknak álcázott ügynökről miket tudott meg a halálra gázolt lány bátyjától, Mirabella Gonzi gyilkosától, aki egyébiránt őt magát is halálra keresi. Ezért is jött be, tegnap este, sürgősen a rendőrkapitányságra, mert tőle is *itt érzi magát védve*. Sajnálja, hogy a tegnap késő esti kihallgatásán és előzőleg, a feljelentés megtételekor, nem volt elég ereje a teljes őszinteséghez.

Több mondanivalója nincs. Vállalja mindazért a felelősséget, amit valóban elkövetett. És az nem más, mint a Polineutralinarc gyártási titkának külföldre juttatása. Meg a valuta átvétele. A többihez, ami

körülötte és az ügyben szereplőkkel kapcsolatosan történt, neki semmi köze. Prohászka Tímeát valóban fölvitte a lakására, de egyfelől a lány volt a kezdeményező, másfelől nem ő az első férfi, aki egy efféle kezdeményezést felkarolna.

A Mirabella Gonzi néven jelentkező „olasz riporternő” haláláért se érez semmi felelősséget. Sőt, ha őszinte akar lenni, kijelenti, hogy örömmel tölti el, ami a kalandornővel történt. Bár Tímea bátyjának nem volt joga az önbíráskodáshoz, ehelyett rendőrkézre kellett volna adnia azt a nőt. Szerinte Tímea bátyja nem normális. Mélységesen sajnálja, hogy kitüntetett, kiváló, elismert szakember létére így megtévedt, ilyen könnyen lépre ment. A mellékkörülmények felderítése – mint például az XX-es kocsis ügye, kinek és miért állt érdekében Tímea rettenetes halála, s az, hogy a Sanitas nevű római és londoni cég valóban vállalat-e vagy valamiféle bünszövetkezet fedőszerve, és hogy miért üldözik őt, forgatják fel a lakását, mikor meggyőződése szerint birtokukban van, amit ő, sajnos, részükre önként felkínált – a rendőrség dolga.

Hosszú csend követte a monológot. Koproly kiitta kávéja maradékát. Szilárd kikapcsolta a magnót. Behívta a kísérőket, és visszavezettette Koprolyt az őrizetes zárkába.

– Szerintem – mondta végül nyomozótársának, Brecskó hadnagynak –, most valóban őszinte volt az emberünk. Természetesen, ha a főnök is meghallgatja, minden részletet ellenőrzünk. Ehhez kérjük majd az Interpol révén a római kollégák segítségét is. Bizonyára őket is érdekli ez a Sanitas-féle társaság. És hogy miért ilyen életbevágóan fontos nekik a Polineutralinarc. Nem hinném, hogy csak azért, mert kiváló gyógyszer.

– Pofon egyszerű! – mondta Brecskó. – Ha ez a szer minden narkótúladagolást semlegesít, akkor a kábítószerből ezután tízszer annyit el lehet adni, ugyanazoknak, mert nem hálnak bele a narkósok. Vagy nem olyan hamar. Tovább élő narkós pedig tovább tejel! Persze, ezt egy jó szakértővel is meg kell még beszélni. De én, paraszti ésszel, ezt gondolom! Meg azt, hogy az ügynek ez a része az olasz kollégák gondja.

6. Piola főfelügyelő, mikor újabb három nap elteltével, Rita behozta neki a finoman illatozó reggeli feketekávéját, azt kérdezte:

- Roccata hadnagy úr bejött már?
- Igen, főfelügyelő úr!
- Ha kivitte a csészét, hívja be, legyen szíves!
- Igenis. Itt van egyébiránt a posta. Benne az Interpol válasza az elhunyt magyar nő azonosítása ügyében.
- Nocsak! Ez óriási! Gyorsan dolgoznak a budapesti kollégák. Látom, jó vaskos anyag! Majd átnézem, tegye csak le. Mi van még?
- Fressa hadnagy úr is szeretne beszélni a főfelügyelő úrral.
- Jöjjön ő is, Roccatával együtt. Sőt, Tampiretti főfelügyelő urat is invitálja be. Essünk túl a reggeli megbeszélendőkön. Addig átfutom ezt a budapesti anyagot.

Rita kiment, Piola feltépte az Interpoltól kapott jelentést. Ebben az állt, hogy az azonosítás céljából Budapestre, dr. Koproly Ottó úr és neje római bejelentése ügyében megküldött anyagok és adatok – az elhunyt özv. Gáthalmi Oszkárné ruhaszövetének darabja, egyik fülbevalója – alapján *föltételezhető*, az elhunyt nő bal csuklócsontján észlelt egykori kéztörés (illetve forradás) nyoma alapján, valamint magánfogorvosának adatszolgáltatása szerint a fogpótlásai révén, *biztonsággal állítható*, hogy a holttest azonos a június elején Rómában elhunyt, majd az ismeretlen tettesek által elloptott magyar rendszámú Fiat 850-es, bordó színű gépkocsiban, hozzátartozóival ideutazott özv. Gáthalmi Oszkárnéval, dr. Koproly Ottóné született Gáthalmi Karola édesanyjával. További bizonyítékul mellékelték a leírtak szerint Budapestre visszakerült, kék-piros színű, bőrből készült, egy pár használt félcipő egyikét is, amelyet római tartózkodása idején az elhunyt Gáthalminé viselt. Kétségtelennek látszik, hogy az olasz bűnüldöző szervek által az Adriana mozi erkélyén, augusztus 17-én este fölfedezett, mintegy két hónappal korábban odarejtett holttest *azonos* az eltűnést bejelentő dr. Koproly Ottó budapesti gyógyszervegyész mérnök anyósának földi maradványaival. Kérik a római rendőrhatalóság és az illetékes olasz szervek segítségét az elhunyt személy holttestének

hazaszállíttatásához, hogy illő módon megadhassák neki a végtisztességet. Egyúttal mellékelik a dr. Koproly Ottó ellen indított rendőrségi vizsgálat során elhangzott eddigi vallomások – köztük Koproly Ottó, Koprolyné, özv. Zigai Károlyné, Verhovina Guidó vállalati vezérigazgató, Prohászka Menyhért budapesti lakosok vallomásainak – teljes szövegét, szíves betekintés és tájékoztatás végett. Kéri a római rendőrhatalóságok közreműködését az ügy olaszországi vonatkozásainak kivizsgálása, a vallomásokban szereplő állítások valódiságának bizonyítása, helytállóság esetén az ügyben szereplő római illetőségű személyek ellen a büntetőeljárás megindítása érdekében. Utóbbiról tájékoztatást várnak.

Piola kutyafuttában átnézte a fent említett vallomások meghökkentő tényanyagát. Ezekből kezdte megérteni, miért lett volna olyan fontos bizonyos alvilági csoportok és személyek számára az idős magyar turista hölgy holttestének megszerzése.

Az iratokban is előfordult a Sanitas Angol–Olasz Gyógyszervegyészeti Rt. neve, sőt, annak egyik vezetője, dr. Charles Agnetti ellen súlyos vádak merülnek fel.

És szerepel a megküldött anyagban a nőtlen dr. Robert Shilton neve is, akinek állítólagos felesége nevében valaki, bűncselekmény elkövetése céljából, gépkocsit bérelt Budapesten, szabályos olasz útlevelel. Ez a hölgy azonban eltűnt, de ami meglepőbb, semmikor se lépett Magyarország területére. Valószínű tehát, hogy ezt az útlevelet valaki jogtalanul használja, ha ugyan nem hamisított útleveletről van szó. Kéri a segítséget ennek kiderítéséhez is.

– Shilton, Shilton – mormolta a nevet Piola –, de hiszen ez azonos lehet azzal a Shiltonnal, akit abban a római szállodában, titokzatos módon, megfojtottak! Shilton tehát nemcsak nőtlen, hanem azóta már halott is!

Információt kérnek még a magyar bűnüldöző hatóságok bizonyos Mirabella Gonzi nevű újságírónőről, a római *Doménica* című hetilap állítólagos munkatársáról, akit Budapesten, Koproly Ottóval készített interjúja után, az Excelsior Szálló halljában lelőttek. A merénylet indoka Prohászka Menyhért mellékelt vallomásában szerepel, de nem bizonyítható.

Végezetül a budapesti kollégák az Interpol révén közlik, hogy a feltételezett bűnügy egymással összefüggő vagy ellentmondó részleteinek alapos kivizsgálása és az adatok, tények pontos felderítése érdekében őrizetbe vették Koproly Ottót, Prohászka Menyhértet és két olyan személyt, akik iratok nélkül tartózkodnak Budapesten, Gianni és Sebastian névre hallgatnak, feltételezhetően olasz állampolgárságú, de magyar származású bűnöző személyek.

Éppen végére ért Piola főfelügyelő a meglepő tényeket tartalmazó budapesti iratok átolvasásának, amikor belépett Tampiretti főfelügyelő és Roccata, valamint Fressa.

– Olvassátok csak el ezeket! – mondta Piola, elsőként Tampiretti főfelügyelő elé tolva az Interpol révén Budapestről kapott anyagot.

– Kezd bennem egy-két, eddig érthetetlen dolog megvilágosodni. Főleg annak a Koproly nevezetű mérnöknek a vallomása nyomán! Azt ajánlom elsősorban a figyelmetekbe!

Rita újabb kávékat hozott be a most érkezetteknek, és csodálkozva látta, hogy mindenki csak olvas, olvas, és senki sem szól semmit. A jelenlevők, amint végeztek egy-egy oldallal, csúsztották tovább a másíknak.

– Hogy a fenébe! Az anyja! Még ilyet!

Ilyen és ehhez hasonló kommentárok kísérték a bőszerű iratolvasást. Mikor mindnyájan befejezték az anyag áttekintését, kérdően tekintettek Piola főfelügyelőre. Tampiretti, hogy oldja egy kicsit a feszült hangulatot, Silvia állapota felől érdeklődött:

– Kösz! – nyugtázta Piola a gesztust. – Kezd megnyugodni. Talán ma már otthon alszunk. Persze, ennek előfeltétele, hogy néhány itt fölbukkant új tény, adatot – megemelte a pesti iratcsomót –, valamint egy-két eddig is gyanús mókust körülszorgolgassunk. Én azt szeretném, ha a feltételezhető nagy vadakra összpontosítanánk a tüzet, például erre az Agnettire és a Sanitas Rt.-re. És csak később az olyan mellékalakokra, hogy ki az a Mirabella Gonzi és az a két fickó. Itt valamilyen erős ember áll a középpontban! Mindig is éreztem, de most megtámogattak ebben ezek az információk!

– Erős szervezetre és annak erős emberére gondolsz, vagy valaki magányos erős emberre? – kérdezte Folco Tampiretti.

Piola elgondolkozott. Roccata sejtette, mire gondol a főnöke. Hogy valaki a házból, innen, ahol ők tanácskoznak. De Piola ezt nem akarta négyőjük előtt szóba hozni. Azt válaszolta Tampirettinek:

– Lehet, hogy szervezet is áll mögötte, de mindenképp olyan erős emberre gyanakszom, aki bizalmas információkhoz jut, s azokat célszerűen továbbítja. Ennek révén keverhet-kavarhat, dezinformálhat, menekíthet, másokat megelőzve cselekedhet, ha kell, ölhet, gyilkolhat. Vagy hamis útleveleket szerezhet egy nem létező Shiltonénak, például... Beépült maffiásra!

Tampiretti legyintett.

– Ne vedd rossz néven, Aurelio, szerintem messzire visz a fantáziád! Az útlevelet például *a mi főnökünk nélkül* nemigen kaphatja meg senki. Azonban megtévesztő fedőszerv a háttérben könnyen elképzelhető. Itt van például ez a Sanitas Rt. Ki hallott erről a cégről, úgy egyébiránt? Pedig utána néztem: hat éve létezik. Be van jegyezve. Adót fizet. Alkalmazottja nincs sok, de van. Gyógyszereket is gyárt, de ezt kevésbé. Inkább adagol, csomagol, eloszt, kereskedik, importál, exportál, minden fittyfenével foglalkozik. Az effajta tisztázatlan profil nekem mindig gyanús.

– Hát még, ha elmondom – szolt közbe Giorgio Fressa –, hogy mi lett az autógumik azonosításának eredménye. Ugyebár tudjuk, hogy ebben az ügyben minduntalan előbukkan egy fekete Cadillac. Nos, a Via Nomentana Nuova környékén leütött járókelőket egy olyan pasas támadta meg, akinek fekete Cadillacje volt. A két emberrablót, aki Piola felügyelővel alkudozott abban a telefonfülkében, lelőtte valaki. Piola főfelügyelő felesége szerint, aki ugyebár ott volt a helyszínen, s a Volvo csomagtartójából nézte végig a támadást, a merénylőnek szintén fekete Cadillacje volt. Mint már jeleztük, ennek keréknyoma egyezik az előzővel. Most jön a meglepő hír, uraim, amitől csuklani kezdtem, amikor megtudtam. Megállapodásunk szerint embereink figyelni kezdték a Sanitas Rt. környékét: ki jár oda, ki dolgozik ott, mikortól meddig dolgoznak és a többi. Engedélyt ugyan nem kaptam, hogy telefonját lehallgathassuk...

– Ki nem engedélyezte? – kérdezte közbe Piola.

– Pecora ezredes úr. Azt mondta, ne ilyesmivel lopjuk a drága időt, iramodjunk inkább a szökésben levő emberrabló nyomába, szorongassuk a mozitulajt, állapítsuk meg végre, ki ölte meg azt a Shilton nevű úriembert abban a szállodában, és így tovább:

Piola összenézett Roccatával. Fressa folytatta:

– Persze, megszegve a tilalmat, én azért ráállítottam valakit annak a Sanitas-főnöknek a telefonjára.

– Nagyon helytelen! – verte vállon emberét barátságosan Tampiretti.

– De nagyon hasznos! Folytasd, Giorgio!

– A telefonszámát, mint emlékezetes, az emberrablóknál megtaláltuk. És két meghökkentő tényre bukkantam.

– Mifélékre? – hajolt előre Piola, hogy jobban hallja.

Fressa kínlódott, hogy mondja-e. Körülnézett a jelenlevőkön.

– Köztünk maradjon egyelőre! És kérem Tampiretti főfelügyelő urat, szükség esetén védjen meg.

– Ki ellenében?

– Az ezredes úr ellenében, akinek az utasítását ugye, nem tartottam be. Mégis lehallgattam a Sanitas vezérigazgatójának a telefonját, sőt a lakástelefonját is.

– Compagnoliét? – kérdezte Piola.

– Igen. Virágnyelven különös csevegéseket folytatott egyik vezető emberével, a budapesti rendőrségtől kapott nyomozati anyagokban is szereplő dr. Charles Agnettil. Nincs a dumának semmi értelme, az én számomra, de ők bizonyosan értik egymást. Például ilyen szövegek: „Mi van a leánderrel? Virul még?” – kérdezi Compagnoli. – Mire Agnetti: „Á, dehogy. Kiszáradt tövestől! De nem miattam!” „Úgy is jó, ha mástól száradt ki!” A hülye is megéri, hogy nem virágkertészek szakmai dumája. Valakit kinyírtak, akit szerintem Agnettinak kellett volna, de mire ő odaért, az illető már „ki volt száradva”.

– Különös! – jegyezte meg Piola. – Csak nem Shilton?

– De most jön a java! A Compagnolit felhívogatók közül több ízben is jelentkezik egy hang, aki az én fülem szerint éppen úgy artikulál, krárog és hangsúlyoz, mint nálunk Luigi Pecora ezredes úr. És ez a hang, szintén virágnyelven, olyasmiket közöl Compagnolival, amiket

nyugodtan vehetek utasításoknak, figyelmeztetéseknek. Például tegnap délután: „Vigyázz, öreg, mert a talpgumid csúszik. Azonnal ki kell cserélni, de ha lehet, a járókádát is!” Gyanút fogtam, és sürgősen odahajtottam polgári rendszámú kocsival, civil nyomszakértőnkkel, a Sanitas irodaháza elé. Ott állt egy fekete Cadillac. És az autóköpenyeinek mintája *tökéletesen megegyezett* az előző két alkalommal észlelt s általunk rögzített Cadillac-guminyomokkal. Holtbiztos, hogy mind a járókelőt Compagnoli kocsijával közlekedő tettes agyabugyálta el, mind azt a két emberrablót ugyanabból a kocsiból lőtték agyon. Nem kizárt, hogy mindkét alkalommal maga Compagnoli lehetett a tettes. Mivel, ugye, „jól megtermett alak”-ról szól a fáma. Hát amint meglestük tegnap este távozásakor, legalább százkilencvenöt centi magas, száz kiló körüli ember a Sanitas vezérigazgatója. Egy csak a furcsa, hogy se érkezéskor, se eltávozáskor nincs egyedül a kocsijában, hanem sofőr vezet, és három gorilla kíséri. Ez zavarja a kirajzolódó képet, megingat a saját feltételezéseimben, mivel mindkét fekete Cadillacal végrehajtott akció alkalmával csak egyetlen személy ült a kocsiban, mind a járókelő, mind Piola főfelügyelő úr feleségének tanúvallomása szerint.

– A gumit tehát azonosítottad! – jegyezte meg Piola.

– Igen. De tegnap este a Cadillac már nem volt ott. Egy sötétkék Mercedessel közlekedett Compagnoli úr, körülvéve gorilláival. Így tehát „kicserélte a járókáját”, és bizonyára a gumit is a másikon. Tampiretti nehezen hagyta magát meggyőzni:

– Giorgio, lápos vidékre tévedtünk! Könnyű benne elsüllyedni!

– Akkor hallgassuk meg ezeket a felvételeket! A Torascánál talált miniatűr japán magnó is jó szolgálatokat tesz, ha megfelelően hasznosítja az ember.

– Lefoglalt bűnjelet nem használhatsz saját célodra! – figyelmeztette főnöke, Tampiretti.

– Vigyázok is – replikázott Fressa –, meg ne tudja az a szigorú Tampiretti főfelügyelő!

Nevettek mind a négyen. Piola ellenőrizte, jól zár-e a párnázott ajtó. Fressa előszedte zsebéből a kis magnót, és bekapcsolta.

– Figyeljétek meg! Ez Pecora ezredes úr hangja! Akkor vettem fel, amikor utasításokat adott nekem s a főnökömnek, milyen irányban folytassuk tovább a nyomozást.

Hallgatták a szöveget, illetve a szavak kiejtését, az időnkénti krakogást, a magán- és mássalhangzók „zöngéjét”.

Most előrehajtotta a szalagot Fressa, és újra bekapcsolta.

– Ez pedig az „ismeretlen, gyanús személy” szövege, tessék csak jól figyelni!

„Vigyázz, öreg, khm, khm, mert a talpgumid csúszik! Azonnal ki kell cserélni, de ha lehet, khm, khm, a járókádát is! Khm! Értesz engem?” „Világos minden!” – hangzott a válasz.

– Ez Compagnoli hangja itt a végén. Ez a két szó. De a többi? Tessék! Újra leforgatom!

Ismételten meghallgatták. Egyikük se mondta, hogy á, nem, ez tévedés, szó sincs róla. Azt se merték kimondani, persze, amire gondoltak. De ugyanarra gondoltak, és arcukra kiült a döbbenet.

– A szalag túloldalán az augusztus 18-i hajnali, nyomozói és szakértői megbeszélés teljes szövege. Azon Torasca ott se volt, mégis tőle vettük el! Ki adta oda?

– Pecora ott volt viszont, pár perc kivételével – jegyezte meg Piola. Fressa kikapcsolta a miniatúr magnót. Roccata kézbe vette, megnézegette, elismerően bólintott a szerkentyűre.

– A kurva japánok! Mit ki nem találnak! Már beleőrülnek a miniatürizálásba. Olvasom, hogy olyan karóraként hordható, picike tévét állítanak elő, amelyet csak nagyítólencsével lehet nézni!

– Feltalálják a törpe óriást!

– Őszinte leszek! – terelte vissza a szót a kényes kérdésekre Piola, aki a maga gyanúját vélte igazolva. – Valami hasonlóra gyanakodtam, de nem ezen a szinten. Hanem, mondjuk arra, hogy a mi lehallgató központunkból sűg valaki kifelé, közvetlenül. Soldati vagy más, Torasca révén... De ezt? Sose hinném, ha nem magam hallanám! Nem hangzik furcsán ezek után a számotokra, hogy tegnap például berobbant ide Pecora ezredes, és érdeklődött, mi van a Torasca ügyében, mire jutottunk. Mondott-e valamit? Mert végül is ne feledjük, mondta, a mi kutyánk kölyke! Mondtam neki, hogy

rendőr volta csak súlyosbító s nem mentő körülmény! Bebizonyosodott, hogy Dzseki és bandája pénzelte, kábítószereseknek falazott. Személyes okom is van rá, hogy ne lehessen elnéző, bár ez nem fő szempont. Azzal gyanúsítom ugyanis, a többi közt, hogy *szándékosan ő* küldte a feleségemet oda, ahol az emberrablók elkaphatták. És hogy nagyon furcsálljuk, honnan tudta, hogy én akkor hová mentem Roccata hadnaggyal, mikor arról csak a bejelentést tevő személy tudhatott, aki közölte Roccata hadnaggyal, hogy mi van az Adriana moziban. És aztán is csak mi ketten, Ernestóval. Akkor is, amikor elhatároztuk, hogy odamegyünk, és beleszagolunk abba az állítólag hullabűzös levegőbe.

– A bejelentésről jut eszembe! – említette Fressa. – A leánderes duma! Elkértük Ernestóval a magnótekerceszt a hangrögzítő központunktól, hogy halljuk az Adriana mozi ügyében bejelentést tevő személy hangját. Soldati nem akarta kiadni, hogy azt csak az ezredes úr külön engedélyével. Végül hivatkoztam a paragrafusra, amely ezt különleges esetekben lehetővé teszi. Nagy nehezen ideadta. Aláíratta velem, hogy saját felelősségemre, mire én odaírtam azt is, hogy Piola és Tampiretti főfelügyelő urak utasítására.

– Helyes! – vágta rá Piola dühösen. – Én utasítottam Ernestót! Te meg Fressa kollégát, nem? – nézett Tampirettire.

Az helyeslően bólintott. Összekacsintottak. Fressa folytatta:

– Tessék most összehasonlítani a bejelentő személy hangját, és azt, amit később forgatok le.

Lehallgatták az Adriana mozi erkélyén elrejtett holttestről szóló névtelen bejelentést. Ezt, mint tudjuk, Ernesto Roccata hadnagy vette, 17-én estefelé. Majd tudatta Piola főfelügyelővel.

Azután Compagnoli és Agnetti beszélgetéséből, valami virágnyelven folytatott, érthetetlen dumát forgatott le Fressa. A holttestet jelentő személy hangja és Agnetti hangja *tökéletesen egyezett*. Kiejtése, hadarása, szófordulatai, minden!

– Tehát a névtelen bejelentő Agnetti volt! Az a javaslatom, uraim – szólott Piola főfelügyelő, fölállva székéből –, hogy vágjuk be magunkat négyen az egyik kocsiba, és menjünk ki Charles Agnettihez! Kezünkben az Interpol révén befutott, budapesti terhelő

adat, Koproly gyógyszervegyész ottani vallomása. Valamint ez a hangszalag, amelyik egyfelől bizonyítja, hogy ő volt a holttest fölfedezésével kapcsolatos névtelen bejelentő. Másfelől itt az a fél pár, kék színű, pirosbetétes női cipő, amelyik hiányzik a holttestről. Hátha ő tudja, ki húzta le. És mikor? És miért? Van vele némi tisztánivalónk! Mindenkinél legyen fegyver, mert farkasverembe nem szokás lépni margarétacsokkal. Fressa kolléga! Ha már nálad van az a kis japán hangrögzítő, tedd zsebre, és hozd magaddal. És szükség esetén, feltűnés nélkül, bekapcsolod, ahogy valaki, azon az összmunkatársi értekezleten.

Felszedelőzködtek. Piola azt mondta Ritának, ha az ezredes úr érdeklődik, mondja azt, hogy kimentek a merénylet színhelyére, megnéznék ott még egyet-mást.

– Igenis! – válaszolt Rita. – De úgy tudom, hogy az ezredes úr nincs bent. Mondják, hogy elutazott!

– Nem hinném! – válaszolt Piola. – Akkor szólt volna!

Beültek a kocsiba, Tampiretti tudakolta, mi a cím. Piola kijegyezte a Koproly-féle vallomásból, és közölte a gépkocsivezető őrmesterrel.

Útközben nem szóltak egymáshoz. Mint egy temetési menet. Tizenkét perc múlva kiszálltak a ház előtt, amelyben dr. Charles Agnetti római lakása volt. Kertes ház, hátulról kellett az ő földszinti ajtaját megközelíteni. Amint elhaladtak ablakai előtt, az egyiket tárva-nyitva találták. Piola rutinszerűen benézett. Odabent összevissza volt dobálva minden, egymásra borítva a párnázott, koloniál székek, olyan volt az ablakon át látható szoba, mint egy csatatér. |

– Félek, hogy lekéstünk! Valaki már itt is kereste a mikrofilmet! – sietett előre Piola. A ház sarkánál befordultak, és Roccata sürgető ismétlésekkel nyomogatta a csengőt. Vártak, semmi mozgás.

– Benyomjuk az ajtót? – kérdezte Fressa hadnagy.

– Minek? Mikor nyitva az ablak? Roccata, Fressa kolléga, ugorjatok be az ablakon, és nyissatok ajtót!

A két hadnagy, revolverrel kezében, visszafutott az ablak irányába. Tampiretti az épület sarkához állt. Piola az ajtónál várta, mi lesz. Rövidesen nyílt az ajtó, Fressa nyitotta belülről s tárta szélesre.

– Kinyírták! Ott fekszik a szétdobált holmik közt, vértócsában. Legalább tíz golyót eresztettek belé.

Piola az Agnetti-lakás telefonjához lépett. Működött. Hívta a kollégákat, rohamkocsik, nyombiztosítók, szakértők, mentők, orvos azonnali riasztását és kiszállását követelte. Megadta a címet.

– Valamit elrontott, és a maffia bosszút állt. Kíváncsi vagyok a társára.

Újra tárcsázott. A Sanitas Rt. számát. A titkárnő jelentkezett:

– Kérném szépen – mondta Piola főfelügyelő –, Agnetti úrral szeretnék beszélni!

– Agnetti úr nincs bent! – csicssergett negédesen a titkárnő. – Tegnap visszautazott Londonba!

– Igen? – kérdezte Piola. – Bizonyos ön ebben, kisasszony? Mert én úgy láttam az előbb, ahogy elhajtottam római otthona előtt, hogy nyitva az ablaka. A szél lobogtatja a függönyét a nyitott ablakon át. Úgy feledte volna?

– Lehetséges. Én azonban tudom, hogy visszautazott a késő esti géppel.

Piola blöffölt:

– Lehetetlen. Nincs az utaslistán!

– Az Alitaliától beszél ön? – Valakivel közben susmusolt.

– Nem onnan!

– Tehetek valamit önért, uram? Esetleg üzenetet átadhatok?

– Azt tehetné értem, kisasszony, hogy sürgősen bekapcsolna Compagnoli vezérigazgató úrhoz!

– És kit jelentsek be a vezérigazgató úrnak?

– A bűnügyi rendőrséget, kisasszony! Piola főfelügyelőt! És közölje a vezérigazgató úrral, hogy ne próbáljon kereket oldani, úgyse sikerül! Mire odamegyünk, hozassa oda a fekete Cadillacjét, és ne hagyja el az irodáját, mert mi úgyis mindenkit megtalálunk előbb-utóbb! Arrivederci, signorina!

Eközben megérkeztek az első szirénázó riadóautók, Piola belekarolt Tampiretti kollégájába.

– Segíts nekem, Folco! Maradj most itt az embereiddel, és bár ez nem egészen a ti szakmátok, végezzétek el a rutinfeladatokat.

Ujjlenyomatok, nyomok, házkutatás és a többi! Tudod te nagyon jól! Én az egyik kocsiba beülök Roccata hadnaggyal, és betakarítom addig azt a „termetes” férfiút, Compagnolit.

– Ha közben meg nem lép! – jegyezte meg Tampiretti.

– Nem teheti. A kijáratokat civil ruhás embereim őrzik reggel óta!

– Hogyhogy? Te tudtad, hogy érte megyünk?

– Gyanítottam. De arra kérek, hogy utána Luigi Pecora ezredes úr őrizetbe vételéhez nyújts nekem személyes segítséget! A belügyminisztérium illetékeseit bízd rám. A felelősséget én vállalom! Rendben?

*

Aznap este vastag szalagcímekekkel jelentek meg a római bulvárlapok:

*„MERÉNYLETET KÖVETTEK EL AURELIO PIOLA
RENDŐR-FŐFELÜGYELŐ ÉS MUNKATÁRSAI ELLEN!*

Tudósítónk jelenti, hogy ma, a kora délelőtti órákban, a Piola főfelügyelő és Roccata hadnagy Sanitas Rt. elé érkező szolgálati kocsiját, az épület harmadik emeletének egyik ablakából, géppisztolyból kilőtt golyózápór fogadta. A főfelügyelő, a munkatársa, valamint a rendőrségi gépkocsi vezetője életét vesztette. Föltevések szerint terroristák vagy maffiacsoportok állhattak bosszút a félelmetes hírű rendőr-főfelügyelőn, aki a főváros közbiztonságaért oly bátran harcolt másfél évtizeden át, és oly sok alvilági alakot, országosan körözött gyilkost, nemzetközi terroristát és kábítószercsempész bűnözőt juttatott megérdemelt helyére.

Luigi Pecora ezredes, a merénylet áldozataul esett főfelügyelő közvetlen főnöke, megrendülten nyilatkozott lapunk munkatársának legkiválóbb beosztottjának tragikus haláláról:

– Olyan, egyelőre ismeretlen bűnszöveget tettével állunk szemben – mondotta a többi között –, amelynek tagjai közül néhányat már Piola főfelügyelő úr kiváló képességei révén lefűleltünk, és akik kevéssel e szörnyű merénylet előtt, riadalmat keltő cselekményekkel hívták fel magukra a figyelmet. Pár

nappal előbb elrabolták Piola főfelügyelő úr feleségét, aki azonban hősie, elszánt magatartást tanúsított, és önerejéből kiszabadult fogva tartóinak rejtekhelyéről. A nemzetközi hírű belvárosi szálló egyik szobájában ismeretlen tettesek megfojtották dr. Robert Shiltont, a jó nevű Sanitas Angol–Olasz Gyógyszervegyészeti Rt. londoni részlegének igazgatóját. Ma reggel pedig, római lakásán, ismeretlen tettesek meggyilkolták dr. Charles Agnettit, a vállalat másik vezető emberét, majd telefonon megfenyegették Eugenio Compagnoli urat, a Sanitas Rt. vezérigazgatóját, hogy végeznek vele is. A vállalat vezetői ellen végrehajtott és tervezett merényletsorozat oka egyelőre ismeretlen. A vezérigazgató a rendőrség segítségét kérte. Titkárnoje, Rosella Cabrielli vallomása szerint azért szállt ki a helyszínre Piola főfelügyelő és munkatársa, Roccata hadnagy, hogy a védelem ügyében személyesen intézkedjék. A gengszterek nyilván lehallgatták a Sanitas Rt. telefonját, mert megelőzték a főfelügyelőt, és amikor odaérkezett, az épület harmadik emeleti ablakaiból leadott géppisztolysorozatokkal galádul meggyilkolták a főváros közbiztonságának kiváló, elismerten nagy tehetségű őret, Aurelio Piola főfelügyelőt és munkatársát, Ernesto Roccata hadnagyot.

Luigi Pecora ezredes végül elmondta a sajtó képviselőinek, hogy a rendőrség teljes apparátusát mozgósítják a példátlan bünténysorozat elkövetőinek kézre kerítésére. E célból az ezredes maga veszi kézbe a felderítés, a nyomozás, az eddig ismert adatok értékelésének irányítását. Különféle szabálytalanságok elkövetése miatt ugyanakkor eljárás indul néhány rendőrségi személy, így Folco Tampiretti főfelügyelő, Giorgio Fressa hadnagy, Soldati őrmester, Torasca őrmester és mások ellen, akik alaposan gyanúsíthatók különféle bünözö elemekkel való kapcsolattartás, nyomozati adatok meghamisítása, szabálytalan beszerzése, korrupt magatartás, beosztásukkal való visszaélés, az apparátusra vonatkozó szolgálati szabályzat megsértése vétkének elkövetésével.

– Rendet teremtünk rövid időn belül a magunk portáján is! – jelentette ki Pecora ezredes. – Erről biztosítottam a belügyminiszter urat, aki előterjesztésemre elrendelte Aurelio Piola főfelügyelő és Ernesto Roccata hadnagy hősi halála alkalmából az említett rendőrtisztek és a merénylet áldozatául esett gépkocsivezető őrmester soron kívüli előléptetését.”

Epilógus

SZEPTEMBER 11.

A budapesti nagy köztemetőben a kora délelőtti órák ellenére is verőfényes meleget árasztott a búcsúzó nyár. A Gáthalmi család sírboltja körül ötven-hatvan ember kapta föl a fejét az adriai kékségű, tiszta égboltra, amikor a Ferihegyi repülőtérről fölszálló utasszállító gépek egyike elhúzott a temető foszladozó lombú, terebélyes fáin fölött, ismeretlen úticélja felé. „Talán Rómába tart” – gondolta dr. Koproly Ottó, aki különleges engedéllyel és természetesen nem feltűnő, de biztonságos rendőri kísérettel megjelenhetett anyósa temetésén. Ott állt a nyitott sír szélén, amelyben feleségének más családtagjai is nyugodtak, és amelyekbe most készültek elhelyezni az oly tragikusan elhunyt és kalandosan, bűnözők, rendőrök, maffiások egymás elleni harcában előkerült néhai mama földi maradványainak hamvait, az aránylag kicsike, virágkoszorúkkal és csokrokkal borított urnát.

Az eltelt hetek alatt szinte minden tisztázódott a magyar és az olasz bűnüldöző hatóságok előtt. Koproly doktor lesóványodva, sápadtan, feleségének, Karolának és a temetésen megjelent volt kollégáinak szemrehányó pillantásait kerülve, a végtisztességhez illő sötét öltözékben, nyakkendőben, lehajtott fejjel, földre szegezett tekintettel várta a szertartás végét. Rosszabbul érezte most magát, mint eddig bármikor. Karola ugyanis őt hibáztatta mindenért, ami édesanyjával történt, kivéve természetesen azt a körülményt, hogy szegény mama, Rómába érkezésük napján, váratlanul elhunyt. Még azt is férje számlájára írta, hogy a kocsit tulajdonképpen olyanok lopták el, akiknek a nyomozás eredménye szerint, semmiféle kapcsolatuk sem volt a Koproly-Agnetti-egyezségben érdekelt személyekkel.

Koproly és Karola össze is szólalkozott a legutóbbi szembesítésen, amikor Karola nem volt hajlandó elkülöníteni a mikrofilm ügyét attól a kocsilopástól, amelyiknek következtében az elhunyt nagymama

földi maradványai hosszú ideig nem voltak se föllelhetők, se eltemethetők.

Hidegen hagyta a nyomozók és a férje által felfogadott védő érvelése is, hogy Koproly a holttest, valamint a kocsí eltűnésében nem vétkes, az valóban az ő bűncselekményétől függetlenül következett be. Abban azonban feltétlenül közrejátszott az Agnettivel kötött egyezsége, hogy az ismeretlen helyre rabolt holttest körül végül is kitört a különféle bűnözőcsoportok, kábítószercsempészek, ipari kémek, maffiás gengszterek, beépült és tisztességes rendőrök egymás elleni, véres gyilkosságokkal végződő, kíméletlen harca. Ennek oka a mikrofilmért folytatott, a Sanitas Rt.-nek álcázott bűnözőcsoport által pénzelt, emberéleteket sem kímélő, végül is *egymást keresztező* versenyfutás volt. Ösztönzője pedig az új találmánytól, a különleges hatású gyógyszerőtől remélt, aránylag könnyen bezsebelhető dollármilliók utáni kapzsi vágy.

A Rómában folytatott nyomozás eredményességét egy időre meggátolta, fékezte, sőt visszájára fordította Aurelio Piola főfelügyelőnek és munkatársának, Roccata hadnagynak a meggyilkolása. Úgy tűnt, és Pecora ezredes tűzzel-vassal azt a *hivatalos* verziót ismertette lapokban, rádióban, tévében, valamint a sajtóértekezleteken, némelykor igen kínos kérdések pergőtüzében, hogy ismeretlen maffiózók végeztek Piola főfelügyelővel és társaival.

Azok a nyomozók, akik tisztában voltak a teljes igazsággal, „véletlen” áldozataivá váltak a Sanitas Rt. székháza előtti golyózápornak, vagy minden nyilatkozattétel lehetőségétől megfosztva, hamis vádak alapján, letartóztatásban, egymástól elkülönített zárkában várták ügyük tárgyalását. Ami azonban egyre késett. Eközben lázas munka folyt Pecora ezredes félrevezető sugalmazásai alapján a valós tények, adatok eltüntetése, meghamisítása vagy a vádak hamisított, manipulált bizonyítékokkal való alátámasztása érdekében.

Közben Budapesten, Prohászka Menyhért ismételt kihallgatása, a szökésben levő, állítólagos Gianni és Sebastian, azaz Kovács János és Kovács Sebestyén többszörösen büntetett testvérpár kézre

kerítése, részletes beismerő vallomása újabb terhelő bizonyítékokkal szolgált, a többi közt, a Compagnoli vezette, Rómában és Londonban székelő, olasz–angol „közös gyógyszervegyészeti kutatóintézet és kereskedelmi vállalkozás”, a Sanitas Rt. működését, kapcsolatait illetően. A Kovács testvérek évekkal előbb disszidáltak Olaszországba, ott az alvilággal működtek együtt, emiatt az olasz hatóságok nyomozói elől Ausztriába szöktek, ahol is „fellángolt” bennük a hűtlenül elhagyott haza és szülőföld iránti, forró szeretet: hazatérésre kértek és kaptak engedélyt Ausztriából Magyarországra. A magyar hatóságok nem tudtak itáliai viselt dolgaikról, ezt akkoriban elfelejtették közölni az olasz bűnüldöző szervek a magyarokkal. Örültek, hogy a két külföldi eltűnt, nincs többé gond velük. De az onnan idelátogatók közül azok – így például az egykori Gönczi Mariann is –, akik ismerték olaszthoni viselt dolgaikat, könnyen zsarolták meg őket és állították itthon saját, törvénytelen céljaik – üzletelés, valutázás, csempészett áruk értékesítése stb. – szolgálatába.

Beismerő vallomásuk, az elébük tárt bizonyítékok és a Rómából beszerzett adatok alapján, a magyar nyomozó szervek kiegészítették a hetekkel előbb, az Interpol révén, Aurelio Piola főfelügyelőhöz eljuttatott terhelő adataikat a Sanitas elnevezésű cég kétes értékű működéséről. Sürgették egyúttal a Sanitas-ügyben a magyar félt érdeklő részletek ismertetését. Az Interpol ezért nyomatékosan felkérte Pecora ezredest: adjanak a magyar félnek mielőbb kielégítő tájékoztatást.

Az ezredes előbb azt állította, hogy nem is látta az előző aktacsomót. Azt Piola főfelügyelő valószínűleg magánál tarthatta, és az ellene elkövetett sajnálatos merénylet során minden bizonnyal elveszett.

A banánhéjon azonban ő is elcsúszott. Nem vette számításba, hogy az Interpol a magyarországi anyagot előbb több példányban lemásolta, és csak aztán juttatta el augusztus 20-a után Piola főfelügyelő kezébe. Mivel időközben gyanússá vált a Sanitas- és a Koproly-ügy körüli római huzavona, az Interpol párizsi központja a Magyarországról kapott nyomozati anyag másolatát a római rendőrség felügyeletével megbízott olasz minisztérium

államtitkárához továbbította, kérve a huzavona okának sürgős kivizsgálását.

Koprolly Ottó anyósának nyár végi temetése napján, Pecora ezredes már tisztségéből felfüggesztve várta ügyében a döntést. A vádak alól tisztázott Folco Tampiretti és törvénytelenül letartóztatott munkatársai immáron szabadlábon, tisztségükbe visszahelyezve, különleges megbízatással nyomoztak az előbb Londonba, majd onnan ismeretlen helyre, tengerentúli országba szökött Compagnoli és feltételezett bűntársai után.

...Mindezt a temetést követőleg, Pálfalvi százados tudatta az előzetes letartóztatásban levő Koprolly Ottóval és védőjével, indokolva az ügy további tárgyalásának, a vádirat elkészítésének késedelmét.

Koprolly doktor egyébiránt köszönetet mondott a századosnak, hogy lehetővé tette a temetésen való részvételét, valamint azt is, hogy utána, diszkrét rendőri felügyelettel, Petneki utcai otthonában meglátogathatta családját, gyermekeit. A százados arra is módot adott, bizonyos okból, hogy Koprolly tíz percet, saját otthonában, négy szemközt szót válthasson a feleségével.

Ez inkább monológ volt, mint beszélgetés. Karola ajkát meglehetősen leragasztották a férjéről kiderített, sajnálatos tények, Koprolly doktor viszont mindent meg akart magyarázni ez alatt a tíz perc alatt. Valamiféle elpuskázott „sorsfordító vállalkozás”-ról beszélt. Mikor szóba hozta mentségül a szőrén-szálán eltűnt mikrofilm ügyét, Karola felpattant, a fehérneműs szekrényhez lépett, betúrt édesanyjának megmaradt ruhaneműi közé, és kivett egy kombinét. – *Ez volt az?* – kérdezte, és férje elé tartotta az elhunyt mama fehérneműjét.

Koprolly a vállpántokhoz kapott, s az egyikben fölfedezte a mikrofilm okozta, alig érezhető, kemény csomót.

– Hogy került ez ide? – nézett riadtan Karolára. – Úgy mint a félcipők?

Karola gúnyosan elnevette magát.

– Egyáltalán nem úgy! Ezt *mi* hoztuk haza, *veled együtt*, repülővel! Amikor Bécsbe érkeztünk, te valamilyen titokzatos ügyben elmentél a szállásunkról...

– Akkor vettem fel azt az ötezer dollárt, és helyeztem el egy másik bankban!

– Nos, én addig – a fehér pettyes kék kartonruha és a cipő kivételével – tetőtől talpig átöltöztettem a mamit, mert elvem a gyakori, a lehetőség szerint naponkénti fehérneműcsere! Még utazás közben is! Akkor vetette le a mama ezt, s én gyanútlanul a szennyesbe tettem. Abban a nejlonszáokban hoztuk haza, amelyekben a többi szennyesünk is volt. Ezek szerint a mikrofilmmel együtt!

Koproly elképedt.

– És ma is itt van benne az a mikrofilm?

– Itt van. De használhatatlan! Hazaérkezésünk után ugyanis nem volt se erőm, se kedvem nagy mosást csapni, és beadtam az egészet a patyolatba. A mosodában, a forróságtól vagy a vegyszerektől a film tönkrement, összezsugorodott, elsárgult.

– A százados úrnak nem mutattad?

– Dehogynem! Egy időre el is vitték, aztán kérésemre visszaadták. Nem látszik rajta semmiféle írás, vagy ami mégis, az olvashatatlan. Én meg visszahelyeztem ide, „emléknek”. Közös, mindeddig boldognak hitt életünk, a szegény mami halála utáni viszontagságok meg a te nagy „sorsfordító vállalkozásod” mementójaként. Koproly nézegette a tönkrement filmkockát, aztán visszadugta a vállpántba, *arra* a helyre...

*

A rendőrség rövidesen befejezte Koproly Ottó ügyében a nyomozást, és vádemelés céljából átadta az iratcsomót a főügyészségnek.

Tartalom

- I. Egy erkély, több rejtély
- II. Félcipő a túlvilágról
- III. Napokkal előbb, Rómában
- IV. Valaki mégis látott valamit
- V. Aki győz, az veszíthet is
- Epilógus

85.1210 SÁGVÁRI NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ: MOGYORÓSI GYÖRGY IGAZGATÓ

KIADJA A NÉPSZAVA LAP- ÉS KÖNYVKIADÓ
A KIADÁSÉRT FELEL KISS JENŐ IGAZGATÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: BÁNKI JUDIT
FEDÉLTERV: SZLIFKA ANNA
MEGJELENT 14,87 A/5 ÍV TERJEDELEMBEN
MSZ 5601—59 BUDAPEST, 1986